Viorel Şerban
Dacă ar fi un roman…

Colecţia
ROMANUL ROMÂNESC AL SECOLULUI XXI

Coperta: CRISTIAN CHEŞUŢ

Editura Limes şi autorul, 2010
www.editura limes.ro

ISBN 978 – 973 – 726 – 547 – 0

Viorel Şerban
Dacă ar fi un roman…

EDITURA LIMES Cluj-Napoca, 2010

Prefaţă

Chiar în această lună, octombrie, cu trei ani în urmă, scriam prefaţa ultimului volum de proză, semnat de Viorel Şerban şi iată că am prilejul să fac acelaşi lucru pentru o nouă carte intitulată „Dacă ar fi un roman…", pe care autorul o propune Editurii LIMES, gazda primitoare a mai multor scriitori nevăzători. Poate că nu e întâmplător că Viorel Şerban, după publicarea celor două volume de proză scurtă („Feţele trecutului", 2002) şi („Colecţionarul de amintiri", 2007), vine în faţa cititorilor săi cu o creaţie, de o mai largă respiraţie, tinzând spre un microroman sau o nuvelă de mai mari proporţii. Să relevăm faptul ca epica este una din faţetele creaţiei sale, cealaltă o constituie lirica, pe care o regăsim în cele două volume de poeme publicate în 2001 („în umbra cuvintelor") şi în 2005 („Prizonierul iluziilor").

Periplul biografic al lui Viorel Şerban începe la data de 20 martie 1951, în satul Peştera din comuna Băiţa, judeţul Hunedoara, cunoscând o cotitură dramatică la vârsta de nouă ani când, în urma unui accident cu o grenadă rămasă din cel de al Doilea Război Mondial,

îşi pierde total vederea, ceea ce a determinat schimbarea bruscă şi definitivă a cursului existenţei. Frecventează şcoala generală şi liceul la Cluj între 1962 – 1973, iar apoi urmează doi ani la şcoala postliceală din Bucureşti, calificându-se ca asistent balneofizioterapeut, specialitatea masor. Se stabileşte în staţiunea Geoagiu Băi, practicându-şi profesiunea cu o dăruire şi un ataşament rar întâlnite. Aflat acum în pragul pensionării, îl preocupă gândul cum ar putea să-şi continue profesia, fiindcă aceasta face parte din fiinţa şi spiritul său. Deşi a făcut din profesie o pasiune, la fel de pasionat este Viorel Şerban şi pentru literatură, citind cu fervoare tot ce-i cade în mână, îmbogăţindu-şi continuu orizontul de cunoaştere şi cel spiritual, creator. Încă de pe băncile liceului, publică poezii şi articole în revista şcolii şi apoi devine un colaborator statornic al revistei „Litera Noastră" a Asociaţiei Nevăzătorilor din România.

Universul prozei lui Viorel Şerban se circumscrie pe coordonatele unei lumi pe care autorul o cunoaşte îndeaproape, face parte integrantă din ea, şi anume lumea masorilor nevăzători. De aceea, autorul reflectă, în scrierile sale, fapte şi întâmplări trăite, sau pe care ar fi putut să le trăiască, idei şi sentimente ale unor personaje foarte veridice, naratorul-personaj identificându-se cu ele şi conferindu-le astfel un caracter de autenticitate. De altfel, scriitorul ne mărturisea, într-un interviu din 2005, că ceea ce relatează el sunt „întâmplări din viaţa masorilor, în foarte mare măsură din viaţa mea, întâmplări petrecute „la marginea canapelei de masaj".

O alta dominantă a prozei lui Viorel Şerban o constituie evocarea nostalgică a unui „timp pierdut" pentru totdeauna, accentul căzând pe anii adolescenţei şi ai primei tinereţi, anii în care visele prind aripi, iar concretizarea lor nu pare să întâmpine vreun obstacol. În personalitatea autorului coexistă două tendinţe destul de marcate: pe de o parte, dorinţa de a reflecta cât mai veridic o anumită realitate, iar pe de alta, o înclinaţie postromantică (i-aş spune) spre un sentimentalism uşor desuet (destul de verosimil însă!), provenind din iubiri ratate sau neîmplinite, cele două trasee pe care se structurează noua sa creaţie în proză, „Dacă ar fi un roman…"

Atât din punct de vedere tematic, cât şi din punctul de vedere al configurării, cartea se încadrează între limitele unui clasicism cu inflexiuni romantice, autorul încercând să menţină, un echilibru între ficţiune şi realitate, între fond şi formă, între etic şi liric. Naraţiunea,

distribuită în cele 25 de capitole având fiecare câte un motto cu o oarecare semnificaţie filosofică asupra vieţii, are o desfăşurare relativ liniară, cu inevitabile întoarceri în trecut, pe care personajele (şi îndeosebi cel principal, Valentin) le trăiesc cu o dulce nostalgie. Trăim alături de personajul-narator o idilică poveste de dragoste începută cu mulţi amân urmă şi resuscitată de reîntâlnirea celor doi în prezentul narativ, în staţiunea Vâlcele. Dragostea Mirelei pentru masorul Valentin e aproape un „coup de foudre" şi, în ciuda faptului că amândoi erau căsătoriţi, reuşesc să se reîntâlnească la mare, iar apoi se aşterne tăcerea, dar nu şi uitarea. Momentul revederii constituie intriga microromanului, flacăra dragostei reaprinzându-se şi mai puternic, dar Valentin e cel care ezită, se frământă, analizează pe toate feţele situaţia şi elementul decisiv, argumentul hotărâtor vine din partea Mirelei, care îi spune că din relaţia lor a rezultat o fetiţă, Valentina. Eroul oscilează între raţiune şi pasiune, între luciditate şi ardoare, finalul fiind cel care îi va decide destinul. Ambii protagonişti n-au avut o viaţă sentimentală reuşită cu partenerii de cuplu şi totuşi Valentin e cel care nu poate să ia o decizie tranşantă din primul moment, iar atunci când o va lua, destinul intervine implacabil, el pierzându-şi viaţa într-un accident de maşină.

În aparenţă idila dintre cele două personaje pare una comună, destul de simplă, dar autorul îi conferă complexitate prin autoanalize din forul lor interior, prin alternanţa momentelor de îndoială şi fermitate, de ezitare şi siguranţă, nelipsind nici tribulaţiile de natură etică, toate acestea pe fondul aspiraţiei legitime de a trăi o iubire adevărată, pe deplin realizată. Tehnica narativă ilustrează cele afirmate mai sus prin alternanţa dialogului cu monologul interior. După ce îşi rostesc replicile în dialog, personajele se repliază în monolog, punându-şi întrebări asupra celor discutate, analizând variantele de rezolvare a impasurilor în care ajung la un moment dat. Nu sunt lipsite de interes visele premonitorii pe care le are în special Valentin, prefigurându-i chiar sfârşitul, procedeu utilizat de Viorel Şerban şi în alte proze ale sale. Deşi interferarea aceasta a visului cu realitatea este o caracteristică a epicii autorului, el rămâne adeptul unor fapte şi întâmplări, personaje şi trăiri cât mai verosimile, şi cei care îl cunosc mai îndeaproape pe autor, îl vor regăsi în naratorul intradiegetic, care este total implicat în acţiune şi capabil să citeze din discursul personajelor în interiorul propriului discurs. Autorul recurge

în cartea sa la o relatare subiectivă, care presupune autenticitate, anticalofilie şi un final deschis căci, în afară de moartea lui Valentin, destinul celorlalte personaje nu ne este dezvăluit.

„Dacă ar fi un roman…" este o carte de maturitate a lui Viorel Şerban, cu un profund mesaj de umanitate, pe care îl regăsim în tot ceea ce trăiesc, acţionează şi gândesc nişte eroi recognoscibili în imediata noastră realitate, poate chiar printre cei ce vor îndrăzni să deschidă paginile noii sale cărţi care, de astă dată, ne prezintă, pe un ton grav şi calm, meandrele unei poveşti de dragoste sfârşită însă tragic.

Ion Podosu

Capito/un

„Din plăcere se naşte neliniştea".

Sunt în faţa blocurilor de pe strada Ioan Budai Deleanu. Încotro să o pornesc?... Am de ales între două variante: să mă duc acasă şi să continui lectura cărţii „Meteorii", şocantă pe alocuri, bizară, dar şi fascinantă în multe părţi, de Michel Tournier, sau să fac o plimbare prin staţiunea balneoclimaterică Vâlcele, unul din cartierele oraşului X. Mai bine de o săptămână voi fi singur, deoarece soţia este plecată la odihnă în staţiunea Herculane, iar Ioana şi Petrică, cei doi copii ai noştri, ambii studenţi, fata la Litere în anul IV, iar băiatul la Drept în anul II, îşi petrec vacanţa la Marea Egee.

Astăzi, la sfârşitul serviciului, am trecut pe la cabinetul prietenului meu Vio şi împreună am venit la el acasă, unde am stat vreo două ore la taclale. Am acum în faţă trei zile libere, deoarece mi-am luat liber şi pentru cea de mâine, vineri, pentru care nu mi-am făcut niciun plan. Foarte rar se întâmplă să mă plimb de unul singur. Iată că stau aşa, nehotărât, în faţa acestui bloc şi nu ştiu încotro s-o pornesc... Hai să o iau spre stânga! Dacă voi continua acest drum, după vreo sută de metri voi trece de blocul-turn ce numără zece etaje. După alţi cincizeci de metri intru într-o alee scurtă, mărginită în dreapta şi stânga de un gazon cu flori, ce dă în scara blocului în care la etajul întâi se află apartamentul meu. Am făcut câţiva paşi, dar parcă nu am chef să merg acasă... Să mă întorc şi să o pornesc spre staţiune.

Ceva nelămurit, din interiorul meu, mă îndeamnă parcă să pornesc la plimbare, deşi plimbarea de unul singur nu este prea

relaxantă pentru mine, fiind nevoit să mă concentrez asupra locurilor pe unde trec şi a călătorilor care vin din sens contrar. Dacă cel care nu vede nu este atent la pietonii care circulă pe stradă, de cele mai multe ori, riscă să fie izbit sau să se izbească el de aceştia.

Au trecut vreo zece minute de când merg iară niciun ţel. Am ajuns în zona staţiunii. Să o cotesc la stânga şi să continui plimbarea pe strada ce urcă uşor pe lângă ştrandul termal. Aceasta e rezervată doar pietonilor. Fiindcă am ajuns pe această stradă, îmi încetinesc mersul şi devin mai relaxat. La această oră, strada e relativ aglomerată. Oamenii trec agale în jos şi în sus. Glasuri cristaline, glasuri baritonale, răguşite sau piţigăiate răsună în jurul meu. Prin copacii din dreapta, sumedenie de păsări îşi pregătesc concertul pentru seara ce e pe aproape. Din stânga răsună glasurile copiilor zbenguindu-se în bazinele ştrandului.

De vreo şapte-opt ani, împreună cu prietenul meu Vio, am pornit o afacere ce ne merge destul de bine. Ne am deschis şase cabinete de masaj. Două în această staţiune şi alte patru în patru oraşe din ţară. Şaptezeci la sută din afacere îmi aparţine. Vio n-a renunţat la meserie. Lucrează şi acum. De când am fost ales lider al sindicatului cadrelor medicale din domeniul balnear, eu am renunţat la meserie. De doi ani deţin această funcţie. Tocmai discutasem cu Vio că ar mai fi nevoie să angajăm doi masori pentru cabinetele de aici. Acum mă gândesc cum am putea rezolva această problemă. Cel mai greu nu e să găsim masori, căci în ţară sunt mulţi calificaţi în această meserie care nu au loc de muncă. Dar cea mai dificilă problemă este să le găsim o locuinţă.

În timp ce meditam la toate acestea, două femei tinere mă salută şi se opresc în dreptul meu. Mă opresc şi eu, destul de brusc, fiind luat prin surprindere. Ca de obicei, în astfel de situaţii, încep să analizez în gând vocile, încercând să deslușesc cui aparţin. Sunt sigur că cele care m-au salutat mă cunosc, fiindcă mi-au rostit numele. O bănuială începe să-mi umble prin cap. Mai ales unul din glasuri începe să prindă contur în minte. Le răspund femeilor la salut. Deoarece cred că ar fi imposibil să fie cea al cărui glas îmi pare cunoscut, nu pronunţ niciun nume. Observând uluiala de pe faţa mea, femeia şatenă cu ochii negri se apropie de mine şi mă întreabă.

— Nu cred că mă mai cunoaşteţi, domnule Valentin. Auzindu-i din nou glasul, devin convins că este imposibil să mă înşel şi mă hotărăsc să-i rostesc numele.

— Ba, cred că te cunosc. Sunt sigur că eşti tu, Mirela.

Auzind că i-am rostit numele, cea din faţa mea, nemaiţinând cont de lumea ce trecea prin dreptul nostru îşi aruncă braţele pe umerii mei, mlănţuindu-mi gâtul şi strivindu-mi buzele cu un lung sărut. O sărut şi eu şi o strâng cu putere în braţe. Nu îmi vine a crede că e posibilă o astfel de întâlnire, după atât de mulţi ani de când nu ne-am mai văzut. Cu toată emoţia care mă copleşeşte, datorită acestei neaşteptate surprize, prin minte, amintirea visului avut astă-noapte, începe a se înfiripa. Astă-noapte am visat-o. Toată dimineaţa m-am gândit la acest vis. Am visat-o că venise cu soţul ei în staţiune. O întâlnisem în dreptul unuia din hoteluri. Care anume, nu ştiu. Acolo ea era singură. După ce schimbasem câteva vorbe, eu am pornit pe o stradă ce trecea prin spatele hotelului. Pe acea stradă mă pomenisem faţă-n faţă cu soţul ei. Acesta, fără nicio introducere îmi spusese că a venit aici ca să mi-o aducă pe Mirela. De acuma mi-o va lăsa pentru totdeauna mie. De cum terminase de spus aceste vorbe, dispăruse, încercasem după aceea să mă întorc înapoi la locul unde o lăsasem pe Mirela, dar nu mai reuşisem. Clădirile din jur dispăruseră şi strada se înfunda într-o pădure deasă prin care simţeam că nu voi reuşi să răzbesc. Devenisem dintr-odată conştient că nu văd şi că nu voi mai găsi drumul pe care să mă întorc, nici la Mirela şi nici acasă. În această stare mă trezisem din somn. Dar să las visul la o parte şi să mă ocup de Mirela cea reală, cea care se află în braţele mele.

O las pe Mirela din braţe şi îmi întorc capul uşor spre stânga, amintindu-mi că mă salutaseră două femei, rostindu-mi cam în acelaşi timp numele. Una fusese Mirela, dar cealaltă, cine putea fi? îmi dau seama că şi acea persoană este în apropierea noastră. În acea clipă se întoarce şi Mirela spre dreapta şi o aud că spune.

— Valentine, din cauza emoţiilor întâlnirii am uitat să ţi-o prezint pe prietena mea Aurora. Azi dimineaţă am sosit împreună aici, la Vâlcele.

Fără să mă mai întreb cine este acea Auroră, dacă am cunoscut-o cândva, fac un mic pas înainte şi-i spun „sărut-mâna”. Tot acum o aud şi pe Mirela.

— Cred că îţi mai aminteşti de Aurora… A fost la tine, la masaj, acum trei ani.

Auzind acest nume, ca în interiorul unui calculator, sertarele memoriei încep să se deschidă şi să se închidă unul după altul, căutând

informaţia dorită. O mână delicată şi fină îmi atinge palma. O strâng uşor şi o sărut cu multă tandreţe. În timp ce-i sărut mâna îmi amintesc de o Auroră, cunoscută acum trei ani, la mijloc de vară, căreia îi dădusem cele două volume de poezii ale mele. Desigur că acea Aurora trebuie să fie una şi aceeaşi cu aceasta din faţa mea. Dar ca să fiu pe deplin convins de această presupunere mai zic.

— Şi dumneavoastră, doamnă, sunteţi tot din Muscel ca şi Mirela?

Îmi amintesc acum cu certitudine că acea Aurora era din Câmpulung Muscel. Cele două femei se privesc şi îşi zâmbesc cu subînţeles. Parcă ar avea o taină ştiută numai de ele. Aurora răspunde afirmativ, adăugând că se bucură că nu am uitat-o. Arborez un zâmbet uşor, care ştiu că mi se potriveşte tare bine şi spun:

— Nu poţi niciodată să uiţi o femeie frumoasă. Mă adresez apoi amândurora.

— Spuneaţi că aţi venit azi dimineaţă? Aţi venit cu bilet sau sunteţi în trecere pe aici?

Mirela e cea care se grăbeşte să îmi răspundă. De fapt să-mi pună o întrebare.

— Tu, cum ai prefera să fie?

Întrebarea sună provocator, iar răspunsul nu trebuie să se lase aşteptat. Privind-o în faţă îi răspund prompt.

— Mai încape îndoială? Aş dori să staţi cât mai mult.

Mirela se grăbeşte din nou cu altă întrebare, făcându-mă să şovăi puţin.

— Dar dintre noi două, care ai vrea să stea mai mult?

Întrebarea sună din nou provocator. Dacă aş da curs simţărintelor adevărate ce mă stăpânesc, ar trebui să răspund că Mirela aş dori să stea mai mult. De ea am fost îndrăgostit şi mai sunt şi acum. Pe ea am purtat-o în amintire în tot acest timp de când nu am mai văzut-o. Cu ea am comparat de-a lungul anilor toate femeile de care m-am îndrăgostit. Ceea ce fusese între mine şi Aurora a fost ceva trecător. O aventură plăcută, dar de moment. Necunoscând cât de serioasă este prietenia între cele două femei, mă eschivez de a da un răspuns.

— Prefer să las să deduceţi singure răspunsul. Privirea însă îmi rămâne îndreptată spre Mirela.

Aceasta se lipeşte din nou de mine şi îşi apropie capul de umărul

meu. Simt cum mă cuprinde o uşoară ameţeală. Câmpurile btomagnetice ale dragostei se strâng în jurul nostru, imunizându-ne la tot ce se petrece în jur. După un timp, cea care rupe această stare de beatitudine e Mirela.

— Încotro ai pornit, aşa, de unul singur, Valentine? Fiindcă ne-am întâlnit, nu ai vrea să ne însoţeşti într-o plimbare prin staţiune?

Îmi dau seama că nu mai putem sta aici pe loc, în mijlocul celor ce trec în sus şi în jos pe această stradă. Trezit din această beţie a plăcerii, mă depărtez puţin de Mirela şi îi răspund.

— Nu îmi propusesem niciun loc anume în care să ajung. Mă plimbam aşa, fără nicio ţintă. Fiindcă ne-am întâlnit, bineînţeles că mi-ar face plăcere să vă însoţesc, încotro vreţi să mergem?

— Unde vrei tu, răspunde Mirela.

— Atunci, propun să mergem spre parc. E zona cea mai frumoasă. Şi ar fi şi drumul mai lung.

Astfel, lucrurile fiind stabilite, mă întorc din drum şi, prinzând-o de braţ pe Mirela, pornim spre direcţia din care tocmai venisem. După ce vom parcurge vreo două sute de metri, o vom face la stânga, căci înainte drumul duce spre oraş. O ţin cu multă tandreţe de braţ. Mâna ei micuţă şi puţin rece se odihneşte în palma mâinii mele. Amintirile încep să mă năpădească.

Doamne, cât timp a trecut de când am întâlnit prima oară această femeie… Cum nu am uitat-o în toţi aceşti ani? Ce bine îmi amintesc cum arăta atunci! Nici acum nu pare deloc schimbată. Parcă nu ar fi trecut de atunci cincisprezece ani, şi treisprezece de când nu am mai văzut-o deloc. Acum cincisprezece ani, la începutul acelei veri, ea venise la Vâlcele cu soţul şi fiica ei. Din prima zi, de cum am văzut-o, începuse să-mi placă, chiar dacă în acea zi schimbasem doar câteva cuvinte. Din prima zi, de ea mă ocupasem cu mult mai multă atenţie decât de ceilalţi pacienţi. Cu toată afecţiunea ce o simţeam pentru ea, a trebuit să treacă mai bine de o săptămână până am reuşit să-i spun ce simţeam pentru ea şi să aflu sentimentele ei pentru mine.

De câteva minute niciunul din noi nu mai spune nimic. Aurora vine în urma noastră, la mică distanţă, privindu-ne înţelegătoare. Se hotărâse ca atunci când va trebui să o cotim spre parc, ea se va scuza, spunându-ne că nu mai poate să ne însoţească, motivând că are de mers până la farmacie. Vede cât de bine ne simţim împreună şi e convinsă că a treia persoană nu îşi are locul în apropierea noastră. În

timp ce Aurora medita la aceste lucruri, noi începurăm să vorbim. Cea care rupse tăcerea fu Mirela.

— Ce s-a întâmplat de ai devenit aşa de tăcut? Nu te bucuri că am venit la staţiune şi că ne-am întâlnit?

— Cum poţi să crezi că ar putea să nu mă bucure venirea ta! Bucuria este atât de mare încât nu pot crede că e adevărată. Nu pot crede că e adevărat că suntem împreună. Surpriza întâlnirii a fost atât de mare. Încât m-a năucit. Prin mine încep a se perinda o sumedenie de amintiri trăite cu tine în acei doi ani, în atât de puţinele zile pe care le-am petrecut împreună. Pentru mine acelea au fost cele mai frumoase zile din viaţa mea!

Cufundaţi în mrejele dragostei şi ale amintirilor, iată că am ajuns în intersecţia din care, ca să ajungem în parc, va trebui să o facem la stânga. Facem primii paşi în acea direcţie, când glasul Aurorei ne face să ne oprim. Uitasem cu desăvârşire de prezenta ei.

— Eu, de aici, am să vă părăsesc. Vreau să mă duc până la farmacie. Mi-amintesc că e pe undeva pe-aici, pe aproape. Trebuie să-mi iau ceva medicamente. Nu vă supăraţi că nu vă mai însoţesc.

Deşi cu siguranţă această perspectivă nu ne supără, din complezenţă adaug.

— Aurora, dacă vrei, te putem însoţi. Vom putea continua plimbarea după aceea.

Făcusem oferta, aşa, cam cu jumătate de gură, dorind cu ardoare ca ea să ne refuze. Şi spre bucuria mea Aurora refuză.

— Nu, mulţumesc. Lasă că mă descurc şi singură. Voi continuaţi-vă plimbarea. După ce o să îmi iau medicamentele, am să mă duc la hotel. Nu mă simt prea bine. Mă cam doare capul.

Şi se pregăti să ne părăsească. Mirela adăugă, mimând părerea de rău:

— Regret că nu ne poţi însoţi. Ne-ar fi făcut plăcere, înainte de a ajunge la cameră, am să te sun la telefon.

Ne despărţim, Mirela şi cu mine îndreptându-ne spre parc iar Aurora spre oraş.

Păşim încet, unul lângă altul, ţinându-ne de braţ. Pe faţă ni se citeşte bucuria de a fi împreună.

— Valentine, într-adevăr, preferi să ne plimbăm prin parc sau ai spus aceasta numai fiindcă eram cu Aurora?

— Pentru început prefer să ne plimbăm prin parc, apoi vom

vedea unde vom hotărî să mergem. E destul de plăcut pe acolo şi la ora aceasta este puţină lume. Pacienţii s-au retras spre hoteluri, pentru masa de seară.

Pe aleile umbroase ale parcului îmi face mare plăcere să mă plimb. În afară de aleea principală, ce e destul de largă şi dreaptă, celelalte sunt înguste şi întortocheate. Foarte rar însă, mă încumet a mă plimba singur prin parc, şi, şi atunci când o fac, merg numai pe aleea principală. Pe aceasta nu este nevoie de atât de mare atenţie şi concentrare ca să te poţi descurca, cum ar fi fost, în cazul meu, pe cele laterale. Pe acelea, riscul de a greşi drumul, de a te rătăci, este mult mai mare. Într-o atare situaţie devenind centrul de atenţie pentru cei din jur. De acest lucru ţin foarte mult să mă feresc. Caut. pe cât îmi este posibil, să maschez lipsa vederii. Când sunt însă cu cineva care vede, totul e foarte simplu. Pot merge relaxat fără a mai fi foarte atent la locurile pe unde trec.

Suntem deja pe aleile parcului. Răcoarea plăcută ne mângâie faţa. Copaci de toate speciile străjuiesc aleile. Deşi e sfârşit de vară, multe flori încă îşi păstrează podoaba multicoloră. Pe aleea ce tocmai am pătruns nu se mai zăreşte nicio persoană. Mirela se lipeşte mai strâns de mine şi mă întreabă:

— În toată această lungă perioadă de când nu ne-am mai văzut şi nu am mai ştiut nimic unul de altul, te-ai mai gândit la mine? Cum de nu m-ai uitat? Cum de ai reuşit să îmi cunoşti glasul după atâta vreme?…

Mă pregătesc să îi răspund, dar nu reuşesc deoarece ea continuă

— Eu, să ştii că tot timpul m-am gândit la tine, chiar dacă nu te-am mai văzut. Nu am putut să te uit o clipă.

Se opreşte şi din ochi încep să se prelingă două lacrimi fierbinţi. Din tremurai glasului, îmi dau seama că a început să plângă. Mă întorc spre ea, o prind în braţe şi o sărut de mai multe ori pe buze. Apoi vorbesc cu emoţie în glas.

— Te rog să mă crezi că nici eu nu am făcut altfel. Gândul meu te-a căutat întruna. Te-a chemat mereu, deşi nu ştia pe unde te afli. Chiar am şi încercat de câteva ori să te sun la telefon. Din păcate, doar o singură dată am reuşit să îţi aud glasul. Surpriza a fost atât de mare şi de copleşitoare, încât au trebuit câteva zeci de secunde până să pot spune ceva. Când, în sfârşit am reuşit, era prea târziu, fiindcă tu ai pus receptorul jos. Acum cinci ani, în preajma Crăciunului, ai sunat tu şi

te-am auzit spunând „La mulţi ani!”. Deoarece soţia era foarte aproape de mine, am repetat de mai multe ori, alo, până ea s-a îndepărtat. Pe când mă pregăteam să îţi rostesc numele, telefonul s-a închis. Am încercat după aceea, câteva zile la rând, în disperare, la diferite ore, dar telefonul a sunat în zadar. Nimeni nu a mai răspuns. Aceea a fost ultima dată când ţi-am auzit glasul. Şi… atât de puţin. Doar trei cuvinte: „La mulţi ani!” De multe ori am făcut să îmi răsune în minte glasul tău, rostind cele trei cuvinte. Astfel, tu ai existat tot timpul în imaginaţia mea. Atât corpul tău, în memorie, cât şi glasul în auz, le-am purtat tot timpul cu mine. Când m-ai sărutat, astăzi, prima dată, mi-am dat seama că nici măcar sărutul nu ţi l-am uitat.

— Da, Valentine, mi-amintesc şi eu de acel telefon de acum cinci ani, când îţi urasem la mulţi ani. Auzindu-te că ai repetat de mai multe ori „alo”, am crezut că nu m-ai cunoscut, de aceea am închis. Pe urmă, mi-a fulgerat gândul că s-ar fi putut ca tu să nu vrei să vorbeşti cu mine. Că m-ai uitat de mult. După puţin timp însă, am alungat acel gând. Ceva îmi spunea că este imposibil să fie aşa. Deşi până acum trei ani nu am mai ştiut nimic de tine, am fost convinsă că nu m-ai uitat.

Ultima frază a Mirelei mă face să o întreb cu mirare.

— Până acum trei ani nu ai mai ştiut de mine?!

Nu îmi pot da seama de unde putuse afla ceva despre mine acum trei ani. După o clipă, prin minte îmi trece ideea că m-ar fi putut vedea la televizor. În ultimii ani am apărut destul de des atât la televizor, cât şi în diverse ziare. Chiar dacă de obicei, pe reporteri şi pe ziarişti îi evit, neplăcându-mi publicitatea, fuseseră ocazii în care am fost silit să le acord câteva interviuri. E drept că au fost câteva daţi când răspunsesem cu plăcere la întrebările puse de aceştia. Mai ales la lansarea celor două cărţi de poezii ce mi-au apărut acum şase şi respectiv, patru ani. Avusesem mari emoţii, mai ales la apariţia primului volum dar simţisem şi o mare satisfacţie. Satisfacţia unui vis împlinit, la care visasem de multă vreme. Ea îmi spusese însă că acum trei ani ar fi aflat ceva despre mine. Nu îmi amintesc de ceva mai deosebit întâmplat acum trei ani. Renunţ să mă mai gândesc şi, strângând-o de mijloc, îmi întorc faţa spre ea şi o săiut drăgăstos.

— Şi ce anume ai aflat acum trei ani despre mine?

— Am aflat destul de multe, Valentine. În bună parte cele aflate atunci m-au făcut ca acum să fiu lângă tine. M-au făcut să mă hotărăsc să te caut.

Se opreşte şi oftează adânc. Observând că ne aflăm în dreptul unei bănci, îmi propune să ne aşezăm. Ne aşezăm şi rămânem tăcuţi, strângând cu câte o mână mijlocul celuilalt. Pe chipuri ni se citeşte faptul că amândoi ne gândim intens la ceva. Mirela se oprise din mărturisire, fiind surprinsă de propriile-i cuvinte.

„Cum o să îi spun, chiar aşa, dintr-odată, pentru ce am venit? Nu, în niciun caz nu o pot face chiar acum. S-ar putea să nu am curajul să o fac nici mai târziu… Da, îi voi mărturisi ce aflasem despre el acum trei ani, dar nu şi motivul adevărat ce m-a adus aici".

Fiindcă trecuse destul de mult timp de când Mirela tăcea şi răspunsul la întrebarea pusă se lăsa aşteptat, încerc să o îndemn să spună mai departe ce a aflat despre mine acum trei ani.

— Hai, te rog, spune mai departe ce ai aflat acum trei ani despre mine, lucru ce te-a îndemnat să vii să mă cauţi… Bineînţeles că eu mă bucur că s-a întâmplat astfel şi acum suntem împreună. Surpriza întâlnirii a fost atât de năucitoare că nici acum nu mi-am revenit cu adevărat. Dar hai, te rog, spune-mi ce ai aflat acum trei ani despre mine.

— Acum trei ani, prietena mea Aurora, cea care e cu mine aici, îmi spune că şi-a luat un bilet de odihnă la staţiunea Vâlcele şi că peste două săptămâni va pleca acolo. Era pe la începutul verii. Dintr-odată în minte a început să se deruleze imaginea întregii staţiuni, cu toate clădirile, dealurile, ştrandurile şi tot peisajul ei. În centrul tuturor imaginilor, imaginea ta era nelipsită. Nu mai ştiam nimic despre ţine de atâta timp. Nu cunoşteam pe nimeni care să-mi poată spune măcar două cuvinte despre tine. Aurora a observat că încep să mă schimb la faţă şi că nu mai spun nimic. Mirată, m-a întrebat ce s-a întâmplat. La început nu i-am spus adevărul. Am motivat că mi-aduc aminte de locurile din acea staţiune în care am fost cu Nelu cu mulţi ani în urmă. Amintirea acelor locuri mi-a trezit dorinţa de a o mai vizita. Ea s-a oferit să încerce să găsească şi pentru mine un bilet şi să mergem împreună. I-am spus însă că nu pot merge. Încă mai eram căsătorită. Da' uite, că am uitat să-ţi spun că acum nu mai sunt căsătorită. De când nu ne-am mai văzut, eu am fost căsătorită a doua oară. Primul soţ, pe care îl ştii şi tu, m-a părăsit acum vreo zece – unsprezece ani, iar de al doilea am divorţat de doi ani. Dar aceasta este o altă poveste. Să-ţi spun mai departe cum şi ce am aflat despre tine. După patru sau cinci zile, am căutat-o pe Aurora şi găsind-o acasă singură i-am povestit

despre tine şi clipele frumoase petrecute împreună. Bineînţeles că nu i-am povestit chiar totul, torul. I-am precizat că, deşi a trecut atâta timp de când nu te-am mai întâlnit, nu am putut să te uit o clipă şi că te iubesc la fel de mult. I-am spus şi că aş dori tare mult să aflu dacă şi tu te mai gândeşti la mine… Dacă îţi mai aminteşti de clipele petrecute împreună. Mie fiindu-mi imposibil să vin, am rugat-o pe ea să facă cumva să te întâlnească… Să roage doctorul să-i prescrie masaj şi să se programeze la tine. Bănuiam că eşti tot masor. Apropo. Mai lucrezi la masaj?

— Nu, Mirela. De doi ani nu mai lucrez la masaj.

— Da cum aşa? Acum ce faci? Cu ce te ocupi?

— Nu mai practic masajul, însă mi-am deschis câteva cabinete medicale în care am angajaţi şi tot de atunci îndeplinesc funcţia de lider al sindicatelor balneare.

— O, da' ai avansat, Valentine! Eşti mare şef…

— Da, se poate spune că am avansat. Dar să ştii, Mirela, că parcă era mai bine când eram numai simplu masor. Aveam mult mai puţină bătaie de cap şi viaţa era mai uşoară. Mai ales în ultimul timp, viaţa a devenit destul de complicată. Dar să nu deviem de la discuţie. Spune mai departe cum ai procedat cu Aurora.

— Nu mai sunt prea multe de spus. A venit la staţiune şi s-a programat la tine la masaj. După un timp aţi discutat şi despre literatură, tu explicându-i că aceasta e una din pasiunile tale. I-ai mai spus că ai şi scris câte ceva şi i-ai dat cele două volume de poezii ale tale. După ce a citit poeziile, te-a întrebat care ţi-a fost sursa de inspiraţie. Este şi ea o fată citită şi o pasionează literatura. Ţi-a spus că poeziile sunt scrise cu multă sensibilitate, cu mult suflet. În cele din urmă, mi-a spus că i-ai mărturisit că sursa de inspiraţie a fost o femeie despre care, de mult timp, nu mai ştii nimic. Nu ai vrut să-i spui numele, i-ai spus doar că este din oraşul din care venea ea. Când s-a întors acasă, mi-a povestit ce a aflat. Mi-a dat şi cele două volume de poezii să le citesc. După mai multe insistenţe am convins-o să mi le lase de tot. Citind poeziile, am înţeles că în majoritate mi se adresează mie. Că dragostea ce răzbate din ele se îndrepta spre mine, că iubirea de mult pierdută eram eu.

Din sertarele memoriei îmi apare amintirea corpului superb al Aurorei. Parcă o văd şi acum cum sta întinsă pe canapeaua de masaj, doar cu nişte bikini pe ea. Mâinile mele încep să-i mângâie pielea

mătăsoasă şi să îi modeleze muşchii spatelui, apoi pe cei ai picioarelor lungi ca nişte coloane sculptate de mâini măiestre. Corpul întreg era o adevărată capodoperă a perfecţiunii. Mişcările unduioase şi delicate ale şoldurilor îi dădeau o graţie aparte, ce te scotea din minţi. Totul atrăgea, totul părea a fi perfect în arhitectonica acestei fiinţe. Era făcută pentru a fi iubită şi a seduce orice inimă de bărbat. Femeia dorită tulbură totul în interiorul bărbatului. Chiar dacă virilitatea acestuia reuşeşte să supună voinţa femeii. Femeia este cea care seduce, dar bărbatul este cel care trebuie să ştie să o cucerească. Nu trecuse prea mult timp până mi-a fost dat să cunosc tot farmecul trupului ei atât de armonios zidit şi deosebit de cunoscător în tainele dragostei, cu reacţii puternice şi prelungite. Mi-amintesc că de cum îi auzisem vocea, simţisem un fior ce îmi străpunsese tot corpul. Avea o voce tare plăcută. Vocea este unul din criteriile prin care stabilesc dacă o femeie este frumoasă sau nu şi de cele mai multe ori nu m-am înşelat. Vocile au pentru mine o rezonanţă deosebită. Chiar şi la Mirela, prima dată îmi atrăsese atenţia vocea, într-adevăr, pe la sfârşitul perioadei de stat în staţiune, îi dădusem Aurorei acele volume de poezii. Al naibii, ce bine şi-a jucat rolul! Nu am bănuit o clipă că ar fi putut fi pusă de cineva să mă întrebe de sursa de inspiraţie şi prin aceasta, indirect, să afle dacă am uitat-o sau nu pe Mirela.

— Într-adevăr, Mirela, prietena ta a dat dovadă de multă dibăcie ca să obţină ce doreai să afli despre mine. Nu am bănuit deloc că acele întrebări sunt puse cu un scop bine determinat. „Ar fi culmea să-i spun că am şi iubit-o. Sunt mai mult decât sigur că nici ea nu i-a spus nimic în această privinţă”.

— Şi până să vină Aurora la Vâlcele, de multe ori mi-a venit să plec ca o nebună până aici şi să văd ce faci. Dar de fiecare dată, deşi cu mare greutate, am reuşit să îmi înfrânez pornirile. Mă domolea, în aceste porniri, gândul că după atâta timp ar fi posibil să mă fi uitat, cu toată dragostea ce a fost între noi. După întoarcerea Aurorei, m-am convins însă de adevăr şi de atunci am tot încercat să pun la cale această venire. Până acum mi-a fost imposibil.

Oftează prelung şi se întoarce spre mine şi mă sărută cu multă patimă. Se reazemă apoi de spătarul băncii şi spune mai departe.

— Nu-mi vine să cred că au trecut treisprezece ani de când nu ne-am mai văzut. Cum am putut sta atâta timp să nu ne căutăm?... Tu, într-adevăr în toţi aceşti treisprezece ani nu ai aflat nimic de mine?...

— Mi-amintesc că acum zece ani, am avut la masaj o femeie din satul tău de naştere. Pe aceea am încercat să o fac să-mi spună câte ceva despre tine. Prea multe nu prea ştia nici ea, spunând că prin sat tu vii foarte rar. Îmi spusese că ai divorţat de Nelu. Cam aceasta a fost totul. Au mai fost cele două telefoane. După ultimul telefon, la puţin timp s-a schimbat şi numerotarea telefonică şi am pierdut şi această posibilitate de a mai încerca să te găsesc.

O îmbrăţişez. O sărut prelung pe buze cu patimă, îmi răspunde şi ea, înlănţuindu-mi gâtul cu braţele. Buzele ei le presează cu mult foc pe ale mele. Pare mult mai năvalnică în dragoste ca altă dată. Sărută cu mult mai multă patimă. Lasă să se vadă tot ce simte, în momentul de faţă, pentru mine. Locul acesta din parc este favorabil pentru a sta de vorbă şi a ne iubi. Prin acest loc destul de retras nu mai circulă nimeni. Soarele a apus demult şi înserarea s-a aşternut din plin. S-a făcut destul de răcoare. Cred că ar fi bine să-i propun să intrăm în restaurantul ce se află la o sută de metri, în linie dreaptă, de aici. Dar îmi e greu să mă rup din această vrajă ce a pus stăpânire pe noi. Nu pot să mă obişnuiesc cu gândul că este lângă mine, că suntem împreună după atâţia ani. Mi-e greu să cred că ceea ce se petrece cu mine acum nu este doar un vis din care o să mă trezesc cât de curând în cruda realitate, rămânând doar cu regretul. Dar nu e vis. Dovada că ceea ce simt e real este acest corp minunat ce-l ţin în braţe. Acest corp atât de ademenitor ce nu şi-a pierdut nimic din farmecul de odinioară. Parcă peste el nu au trecut cei treisprezece ani. O, dar iată că glasul ei mă trezeşte la realitate.

— Valentine, poţi să mă crezi că am venit aici numai pentru tine şi că în toţi aceşti treisprezece ani nu te-am uitat o clipă?

— Nu cred că aş avea motiv să mă îndoiesc. Tot corpul tău spune aceasta.

Cred cu adevărat ce i-am spus, deşi un singur lucru mă nedumereşte. Ce a determinat-o ca în sfârşit să mă caute? Nu pot însă să-mi pun prea multe întrebări. Plăcerea de a fi cu ea, de a-i ţine corpul în braţe, de a-i simţi parfumul, nu mă lasă să mă mai gândesc la altceva.

În acest timp, Mirela gândea şi ea în sinea ei.

„Doamne, când am să mă hotărăsc să îi spun tot ce mi-am pus în gând. ceea ce m-a determinat să vin aici? Şi ce i-am spus până acum m-a făcut să vin la el. Ce nu am reuşit însă să-i spun, acela e lucrul cel

mai greu. În niciun caz, nu acum e momentul. E mult prea devreme. În cele nouă zile, cât mi-am propus să stau aici, o să reuşesc să-i spun totul".

S-a cufundat în gânduri. De mult nu a mai scos nicio vorbă. S-a făcut cu adevărat răcoare. Mă gândeam, acum câteva minute, să îi propun să mergem la restaurant.

— Mirela, nu ai vrea să intrăm în restaurantul din apropiere? S-a făcut destul de răcoare şi tu eşti destul de subţire îmbrăcată.

— Da, Valentine. Dacă şi tu doreşti, eu nu am nimic împotrivă.

De cele mai multe ori, când vreau să stau cu prietenii la o şuetă, prefer acest restaurant. E destul de depărtat de zgomotul oraşului şi al staţiunii şi are o muzică plăcută, în surdină. Deşi nu sunt un obişnuit al restaurantelor, în astfel de ocazii, consum puţin alcool, intrând astfel în atmosfera şi în conversaţia cu prietenii. Mai prefer acest restaurant şi pentru faptul că îi cunosc bine topografia, reuşind, la nevoie, să mă descurc chiar şi singur prin el. Îmi amintesc faptul că prima dată am intrat în acest restaurant în compania prietenului meu Ştefan, profesor de gimnastică medicală, pe atunci, în policlinica în care lucram şi eu şi cu care făceam echipă la recuperarea stării de sănătate a bolnavilor. De vreo şapte ani însă, Ştefan s-a stabilit în Statele Unite. Plecarea lui Ştefan am regretat-o foarte mult, deoarece în compania lui mă simţeam foarte bine. Peste tot, unde mergeam cu Ştefan, chiar şi-n locuri necunoscute, nu îmi amintesc să mă fi simţit incomodat de lipsa vederii, Ştefan ştiind să îmi prezinte, discret şi la timp, tot ce era în jurul nostru. Tot el fusese şi cel ce reuşise să mă convingă să accept funcţia de lider sindical al policlinicii în care lucram, la vreun an după Revoluţia din 1989, el făcând şi propunerea în şedinţa de sindicat. Am fost ales în unanimitate, bucurându-mă şi până atunci de apreciere în rândul colegilor.

Restaurantul este destul de gol. Doar la câteva mese din apropierea orchestrei sunt câteva persoane. Orchestra interpretează destul de discret, o melodie de muzică populară.

— Mirela, sunt libere mesele de-aici de la intrare? Prefer să mă aşez mai aproape de intrare, atât fiindcă sunt mai departe de muzică, dar şi fiindcă, la nevoie, să pot găsi mai uşor ieşirea şi singur.

— Da, Valentine. Doar câteva din partea cealaltă sunt ocupate.

— Atunci să ne aşezăm la aceasta.

Cine o fi de serviciu, dintre chelneri, în seara aceasta? Nu are

prea mare importanţă. Mă cunosc toţi. Faptul că o să mă vadă cu o doamnă necunoscută la masă nu o să-i surprindă prea mult. M-au văzut, mai ales în ultimii doi ani, de multe ori venind cu un grup mai mare sau mai mic la restaurantul lor. Nu îşi bat ei capul cine intră şi cine iese din restaurant.

— Bună seara! Bine aţi venit la noi, domnule Valentin.

Care din chelneriţe este aceasta?… A, da. Este Cristina.

— Bună seara, Cristina! Nu am mai văzut-o cam de mult. Acum trei ani, când încă lucram, venea adesea la cabinet să-i fac masaj. Mi-amintesc şi acum corpul ei, care nu îmi era deloc indiferent. Adesea, colegii mă tachinau că o ţineam prea mult în cabinet. Din păcate însă, mă tachinau degeaba. Doar mâinile aveau plăcerea de a se bucura de frumuseţea trupului ei.

— Cu ce vă pot servi? Are un glas tare plăcut.

— Tu ce ai vrea Mirela?

— Nu prea ştiu ce să zic… Poate un suc.

— Ei, poţi lua un suc, dar şi altceva. De pildă, un coniac. Ia şi tu măcar un coniac mic. Coniacul Murfatlar e un coniac foarte bun. Merge bine înainte de mâncare.

A rămas ca şi înainte. Nici atunci nu prea vrea să bea. Doar după ce insistam, cu greu o făceam să ia un coniac sau un lichior mic.

— Ai coniac Murfatlar, Cristina?

— Da, avem.

— Adu-mi mie unul mare. Aşa că vrei şi tu, Mirela?

— Bine, să fie. Dar numai unul mic.

— Să-ţi aducă şi un suc?

— Deocamdată, nu. Poate mai târziu.

— Deci, un coniac mare şi unul mic.

— Şi altceva?…

— Pentru început atât. Până o să ne aduci coniacul ne vom hotărî şi ce o să mâncăm şi ce vom mai bea.

— A, domnu' Valentin, era să uit. Trebuie să vă transmit salutări din partea Marinelei şi a lui Sergiu. Ştiţi, solista de muzică populară şi taragotistul. Vă amintiţi de ei?

— Da. Sigur că da. Dar unde te-ai întâlnit cu ei?

— Sâmbăta trecută am fost cu colegii de aici să servim la o nuntă. La acea nuntă au cântat şi ei cu orchestra lor.

— Nu i-am mai văzut de vreo jumătate de an, de când mi-am

serbat ziua de naştere aici, la voi.

Fusese un chef de pomină. Mă afumasem destul de tare. Aşa cum mi se întâmplă foarte rar. Şi dansasem mai ales cu solista, cu Marinela, cu care, la un moment dat, cântasem în duet câteva cântece, deşi nu mă pot lăuda că am o voce prea muzicală. Era dată dracului, Marinela. Îmi dedicase mai multe cântece. Chiar şi Marei îi dedicase unul. Versurile lui mi le mai amintesc, cred, şi acum. Da, cam aşa erau:

„Măi Mară, bărbatul tău.
Ferească-ţi-l Dumnezeu.
De mă uit mai bine eu.
Să ştii, Mară, că ţi-l ieu.
Dar nu ţi-l iau pentru o viaţă.
Numai până dimineaţă.
Că şi el tare s-ar duce.
Să guste din turtă dulce". Mi-aduc aminte bine că tare doream să ajung să-i gust din turtă. Atât mă tot învârtisem în jurul Marinelei, că reuşisem să o fac şi pe Mara să îşi piardă răbdarea, să mă ia deoparte şi să îmi atragă atenţia că prea mă dădeam în spectacol. Într-un fel, aşa şi era. Mă atrăgea al naibii, Marinela. Şi îmi cam răspundea şi ea la toate provocările. Totul însă se terminase cu acea distracţie. Nu a fost nimic mai mult. O cunoscusem cu câteva zile mai înainte, în cabinetul lui Vio, ea fiindu-i pacientă. El, de fapt, Li adusese la acea distracţie, atât pe ea cât şi pe Sergiu. Băutura, dar mai ales glasul şi corpul ei fuseseră cele ce mă făcuseră să mă învârt în jurul Marinelei. De câte ori, Doamne, am fost interesat de trupul şi glasul femeii?... Totdeauna, când femeia respectivă mi-a plăcut. Dar de sufletul femeii de câte ori am fost interesat?... De prea puţine ori. De mult prea puţine ori.

— Valentine, îţi mai aminteşti că în restaurantul acesta am mai fost împreună?

— Da, Mirela. Mi-amintesc că am mai fost de vreo două ori cu soţul tău şi soţia mea. Numai noi doi, însă, este prima dată.

— Parcă văd şi acum cum stam la masă toţi patru şi cu câtă greutate încercam să mă controlez să nu fac vreun gest prin care să-mi trădez sentimentele ce le nutream pentru tine şi să mă dau de gol faţă de soţul meu şi soţia ta. Acum însă nu mai trebuie să mă feresc de nimeni.

— Da, Mirela. Ne aflam într-o situaţie tare ciudată. Cu toate acestea e de remarcat că ne-am jucat perfect rolurile, astfel că

partenerii noştri nu au bănuit nimic.

Cum încep amintirile să năvălească peste mine. Parcă totul a fost ieri. Nu acum cincisprezece ani. După câteva zile în care mă mulţumisem doar să o mângâi cât mai tandru în timp ce o masam, mi-am luat inima în dinţi şi prinzând-o în braţe am sărutat-o. Eram destul de convins că nu o să se opună. În niciun caz însă nu ştiam ce va urma după aceea. Putea ca totul să se rezume la atât. După acel sărut al meu, au urmat altele ale ei, năvalnice şi pătimaşe. În următoarele zile au urmat alte îmbrăţişări, sărutări şi declaraţii de dragoste, masajul fiind lăsat la o parte. A urmat la scurt timp acea dimineaţă. Parcă o văd cum s-a apropiat încet de mine, după ce a intrat în cabinet, şi m-a sărutat timid. Şi-a lipit apoi capul de umărul meu şi un timp nu a mai spus nimic. Am încercat să-i ridic capul şi să o sărut, dar s-a opus. M-a cuprins apoi în braţe şi mi-a şoptit. „Valentine, vreau să-ţi spun ceva”. M-a cuprins îngrijorarea, crezând că a păţit ceva. Nu am timp să mă întreb ce anume, căci ea continuă. „Vrei să mergem…” Şi se opreşte iar. Văzând că nu continuă, o întreb. Unde vrei să mergem, Mirela? Devin curios. Mă strânge iar în braţe şi îmi şopteşte repezit în ureche. „Vrei să mergem la mine în cameră?” Surpriza propunerii mă năuceşte. Cum să mă duc la ea în cameră, când ea era venită cu soţul şi fiica ei, care cu siguranţă erau pe undeva pe aici, prin hotel. Văzând că nu reuşesc să spun nimic, continuă. „Soţul meu şi Mirabela au plecat la ştrand”. Năuceala se transformă în bucurie. Devin foarte interesat de propunere şi hotărât să nu o ratez. O strâng rapid în braţe şi o sărut cu multă pasiune. Astfel totul fiind stabilit, ea a plecat prima spre cameră, urmând-o şi eu la scurt interval.

Am intrat în camera ei. Deschisese fereastra în vară şi sta rezemată de pervazul ei. S-a apropiat imediat de mine. Am luat-o în braţe şi i-am strivit buzele cu un sărut prelung şi pătimaş. După ce am aşezat-o pe marginea patului, m-am aşezat şi eu lângă ea. Râdea cu glasul ei cristalin, iar ochii cu siguranţă îi ardeau de dorinţă. Corpul era aşa de fierbinte, şi genunchii atât de ispititori… I-am înlănţuit trupul cu braţele şi buzele mi-au alunecat pe umeri, pe gât, pe sâni. Mirela palpita fără să se împotrivească. Un zgomot venit de afară a făcut-o să tresară. „Am uitat să încuiem uşa. Ar fi mai bine să o încuiem. chiar dacă nu are cine să vină la ora aceasta”. Nu mă aşteptam să rămână atât de lucidă. Eu uitasem cu desăvârşire de uşă. Când mă întorsesem de la uşă, bluza şi ce mai rămăsese pe ea erau deja date la o parte.

Aceasta m-a făcut să nu mă mai gândesc la nimic. Doar dorinţa de a o avea, de a ne contopi unul într-altul era singurul sentiment ce mă stăpânea. După zile de îmbrăţişări, mângâieri şi sărutări mi se dăruia cu totul. O sărutam înnebunit şi o strângeam în braţe. Sânii rotunzi şi calzi îi simţeam cum freamătă ca două mici vietăţi. Mişcarea pulpelor ei mă înnebuneau cu totul. Spasmele trupului mă scoteau din minţi. Încercam din răsputeri să prelungesc cât mai mult acea stare. Să amân cât mai mult spasmul final. Trupul ei însă devenea tot mai devastat de plăceri.

Mult timp ne-a trebuit, după ce toată acea nebunie s-a terminat, ca să revenim la realitate. Au trecut poate două ore. poate mai mult, la ea în cameră, în mrejele dragostei şi ale desfătării şi ale abandonului. Un al şaselea simţ, deodată, pomi să mă avertizeze că era timpul să mă întorc în cabinetul de masaj. Nu grija pentru pacienţii ce mă aşteptau să le fac tratamentul mă împingea să plec, ci ceva nelămurit mă îndemna să părăsesc acea cameră. Deşi Mirela mă rugase mult să mai rămân, nu am ascultat-o. Cu greu am dezlipit-o de mine în uşa camerei ei.

De-abia ieşisem din coridorul acelui etaj şi mă pregăteam să cobor scările, când am auzit oprindu-se liftul şi din el a ţâşnit o fetiţă care striga: „Mami, am venit!” în urma ei un bărbat s-a auzit spunând: „Stai, Mirabela! Mami nu e acasă. S-ar putea să fie încă la tratament”. Am cunoscut vocile. Era fiica Mire lei şi soţul ei. Nu ştiu cum am coborât trei etaje, dar când am ajuns pe la al doilea, m-am oprit şi respirând uşor am mulţumit providenţei şi acelui instinct ce mă îndemnase să nu mai rămân în camera Mirelei.

— Valentine, ce ai rămas aşa cu mâna pe pahar şi nu mai zici nimic? La ce te gândeşti atât de intens?

— O, Mirela, dragostea mea! Dacă ai şti de ce întâmplare mi-am adus aminte…

— De ce întâmplare ţi-ai amintit? Te văd că zâmbeşti. Înseamnă că e una plăcută.

— Da, este o amintire plăcută şi cu un final deosebit de norocos. Zâmbeam la amintirea acelui noroc pe care l-am avut atunci noi amândoi.

— Nu-mi dau seama la ce întâmplare de-a noastră te referi.

— E vorba de prima ta venire la Vâlcele, iubito. De dimineaţa când m-ai chemat la tine în cameră şi era să fim surprinşi de soţul tău.

— O, da, mi-amintesc. Doamne, cum am scăpat ca prin urechile acului! Norocul a fost că tu nu ai mai ascultat de rugăminţile mele şi ai plecat. Chiar, pe moment, mă şi supărasem.

Ar fi cazul, acum, să încerc să las amintirile la o parte şi să-i propun Mirelei să mâncăm ceva. Doar nu am venit numai pentru acest coniac aici.

— Mirela, hai să lăsăm puţin amintirile şi să ne hotărâm ce să mâncăm. Lista e pe masă?

— Da, dragule. E chiar aici lângă mine. Vrei să ţi-o citesc?

— Citeşte, dacă vrei, pentru tine. Eu m-am hotărât ce să iau. Voi lua un muşchi de porc, la grătar, cu cartofi pai. Sunt sigur că aşa ceva au.

— Da, au. E trecut printre primele meniuri. Să ştii că am să iau şi eu aşa ceva.

— După masă, iubito, o să meargă foarte bine un vin Pinot Noir.

— Văd că ai aceleaşi preferinţe, ca şi acum treisprezece ani, iubitule. Coniacul Murfatlar şi vinul Pinot Noir.

— Mirela, ce e bun şi frumos şi lui Dumnezeu îi place. Şi acum, fiindcă am stabilit meniul, să chemăm chelneriţa.

„I-a auzit glasul. Priveşte direct spre ea. L-a observat şi ea şi vine spre noi. Ne-a preluat comanda cu zâmbetul pe buze. Peste tot pe unde am fost cu el a ştiut să se facă plăcut. În multe situaţii, aproape că nu-ţi dai seama că nu vede, aşa bine se descurcă. Ce om deosebit e! Cât de mult îl iubesc! De ce, Doamne, nu am avut şi eu parte de un astfel de om? Oare am să reuşesc măcar acum să-l conving să fie numai al meu?… Tot timpul s-a descurcat în toate. Trebuie să aibă acum şi o stare materială foarte bună, din moment ce e patronul câtorva cabinete de masaj şi pe deasupra mai este şi lider sindical. Dar această parte, cea materială, pe mine mă interesează prea puţin. Pe mine mă interesează omul. Totdeauna el m-a interesat. Pe el l-am iubit şi îl iubesc, nu starea lui materială. Cum să procedez că să pot să-l conving să divorţeze şi să devină cu totul numai al meu? Am mai încercat şi acum treisprezece ani şi nu am reuşit. Nu am înţeles până azi de ce nu a acceptat, fiindcă se vedea pe el că îşi dorea să fim împreună. Sper ca de data aceasta să fiu mai convingătoare. Motivele, acum, sunt mult mai serioase. Sunt mult mai multe cele care ar trebui să-l determine s-o facă. Dar cum şi în ce fel am să i-o spun?…

Să încerc acum?… Nu. Cu siguranţă nu acum d momentul.

— Iată că soseşte şi mâncarea. Valentine, vrei să-ţi tai eu grătarul?

— Da, Mirela. Chiar te rog.

Uite că nu a uitat că atunci când eram împreună la restaurant, ea făcea acest lucru. îl pot face şi singur, cu multă atenţie. Dar când eşti cu cineva cunoscut la masă, este mai simplu să apelezi la acea persoană.

Acum treisprezece ani am avut fericirea să petrec acele zece zile minunate cu ea la mare. Înainte de acele zile, ea fusese la Vâlcele cu soţul şi fiica sa, optsprezece zile. Fuseseră şi acelea plăcute, dar nu ca acelea zece când am fost numai noi doi. La începutul acelui august mi se ivise ocazia să merg la un curs de perfecţionare la Eforie Nord. îi telefonasem şi îi spusesem de acel lucru, sugerându-i să încerce să vină şi ea. Mi-a acceptat propunerea imediat. Îmi spusese că ocazia este cât se poate de binevenită deoarece soţul ei era plecat pentru trei săptămâni în Polonia să aducă ceva utilaj minier, el fiind inginer minier.

În timp ce îmi tăia grătarul, Mirela se întreba cum de mă întâlnise singur prin staţiune, fără familie.

— Valentine, cum de erai în după amiaza aceasta de unul singur? Nu te-am văzut niciodată plimbându-te astfel.

— Într-adevăr, foarte rar mi se întâmplă să mă plimb de unul singur. Am avut de ales între a petrece după amiaza acasă, citind un roman, sau să mă plimb. Am ales a doua variantă. Când alesesem această variantă, dacă aş fi fost întrebat de ce am făcut această alegere, nu aş fi ştiut să răspund. Sigur era că un resort necunoscut mă îndemna să o pornesc spre staţiune. Acum, desigur sunt foarte bucuros că s-a întâmplat aşa. Altfel ar mai fi durat până ne întâlneam. Probabil că numai mâine dimineaţă s-ar fi întâmplat acest lucru. Acel resort necunoscut m-a scos astfel în calea ta. Cred că nici tu nu te aşteptai la o aşa întâlnire.

— Într-adevăr, nici eu nu mă aşteptam să ne întâlnim. Şi pentru mine surpriza a fost tot atât de mare ca şi pentru tine. Eu însă te-am întrebat cum de eşti singur?

— Nu e niciun secret. Soţia este plecată cu o familie de prieteni la odihnă, la Herculane, iar copiii sunt într-o excursie în Grecia. Mă duceam şi eu cu soţia şi prietenii dacă nu existau probleme de serviciu ce nu mi-au permis să părăsesc localitatea. Între timp însă, marea lor majoritate le-am rezolvat, aşa că până luni-marţi simt liber ca pasărea

cerului.

— Pe marţi se întoarce soţia ta?

— Nu. De-abia de o săptămână e plecată. Mai are de stat încă o săptămână şi ceva.

— Atunci, Valentine, înseamnă că vom putea fi şi acum numai noi amândoi, la fel cum am fost acum treisprezece ani la Eforie Nord.

— Ce coincidenţă, Mirela. Mai înainte şi eu mă gândeam la acest lucru. Adică la perioada de la Eforie Nord pe care am petrecut-o împreună.

— A fost o perioadă minunată. Şi am avut şi o companie foarte plăcută. Mă gândesc la prietenii tăi… Cum se numeau?… A, da, mi-amintesc, Sebastian şi Raluca.

— Interesant! Uite că nu le-ai uitat numele. Îţi mai aminteşti şi acum de ei?

— Da, Valentine. Mi-amintesc bine de ei şi de toată acea perioadă de la mare. Nimic nu s-a şters din memorie. Este de-ajuns să mă gândesc la acele zile 4 totul apare ca pe o peliculă de cinematograf. Erai, pe atunci, foarte bun prieten cu Sebastian. Mai sunteţi 4 acum la fel?

— Da, sigur că da. Este la fel şi acum, unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

— Voi doi vă şi potriveaţi de minime. Sociabila descurcăreţi, iubitori de literatură şi cu mare trecere la femei. Dar, apropo. Sebastian s-a căsătorit cu Raluca? Pe atunci, mi-amintesc că spuneau c-ar fi în perspectivă de căsătorie.

— Nu. După Raluca, au mai trecut prin curtea lui Sebastian vreo trei. De-abia acum şapte ani s-a găsit, în sfârşit, una care să-i pună căpăstrul. Este mult mai tânără ca el, dar se potrivesc de minune.

— Cred că s-a terminat vinul. Aşa-i dragostea mea? Mai luăm o butelie?

— Da, s-a terminat, dar eu nu mai vreau. Tu, dacă mai vrei, poţi să mai comanzi. Mie mi-ajunge cât am băut.

— Ei, ai şi băut mult! Ai băut şi tu un pahar şi acum spui că nu mai poţi.

— Nu, într-adevăr nu mai vreau. Dacă tu mai doreşti] poţi să mai iei. Pe mine nu mă deranjează.

— Dacă tu nu mai vrei, atunci nici eu nu mai vreau. 1 Nu îmi face nicio plăcere să beau de unul singur, fie el şi vinul preferat.

Va trebui să chem ospătăriţa să facă nota de plată. 1 Apoi?… Apoi, poate o să ne mai plimbăm puţin prin parc. 1 Iar după aceea?… Nu, în niciun caz nu pot să mă duc l-ai hotel. Prea multă lume mă cunoaşte. Cred că cea mail bună variantă ar fi să o invit la mine acasă. Ceea ce este 1 sigur, e că orice s-ar întâmpla, în noaptea aceasta trebuieb să fiu cu ea. Dacă nu va accepta să vină la mine, mă voi duce unde îmi va propune, indiferent de ce riscuri îmi voi asuma.

— Atunci, Mirela, să chemăm ospătăriţa să facă nota de plată. Pe urmă, dacă vrei, o să ne mai plimbăm puţin, iar după aceea… vom merge la mine acasă.

— Unde?… La tine acasă!?

— Da, iubito, la mine acasă. Ce te miri aşa? E locul cel mai potrivit, draga mea.

— Valentine, nu te supăra, parcă n-am curajul să fac lucrul ăsta. Cum să mergem tocmai la tine acasă?

„Să îi accept propunerea şi să merg la el acasă? Dar altceva ce aş putea face?… Să-i sugerez să mergem la un hotel. O să încerc să-l conving după ce vom ieşi afară”.

— S-a făcut destul de rece, draga mea. Nu ţi-e frig?

— Ba da, iubitule. Parcă mi-e rece puţin.

— Atunci, eu propun să renunţăm la plimbare şi să mergem la mine acasă.

— Valentine, iubitule, mă gândesc că ar fi mai bine să mergem la un hotel. Ce părere ai?

— Nu, Mirela, iubirea mea. Prea mă cunoaşte toată lumea pe la hotelurile de aici. La mine acasă ar fi cel mai bine. Te rog să nu-ţi mai faci atâtea scrupule. Oricum vom fi numai noi doi.

— Bine. Fie aşa cum zici. Nu am ce face, trebuie să îţi accept propunerea. Nu vreau ca această noapte să o petrec fără tine.

— Tu ai impresia că eu aş accepta să nu fiu în noaptea aceasta lângă tine ca şi în celelalte ce vor urma?

Cât de mult pot ţine la această femeie! Parcă nu am fost niciodată despărţit de ea. Parcă nu au trecut treisprezece ani de când nu am mai văzut-o. Chiar dacă atâta timp nu am mai ştiut nimic despre ea, a rămas permanent lângă mine. Am trăit mereu cu ea în gând. În toate femeile pe care le-am mai iubit, am văzut doar chipul ei. Pe toate le comparam cu ea, cu glasul ei, cil trupul ei. Găseam asemănări, găseam diferenţe, însă întotdeauna ea ieşea pe primul loc. Singura

femeie pe care nu am comparat-o cu Mirela este Amalia. Cu Amalia însă e cu totul altceva. Am iubit-o şi o iubesc, dar de mărturisit nu am făcut-o niciodată. Sunt convins că ea simte acest lucru. Se fereşte însă să mă lase să înţelegi Simt şi eu că şi ea mă iubeşte deşi face toate eforturile ca eu să nu îmi dau seama. Amalia este singura prietenă căreia nu i-am povestit niciodată de o altă femeie iubită. Celorlalte iubiri trecătoare le-am mai povestit unele episoade din viaţa mea şi mai ales despre Mirela. Despre marea dragoste ce i-am purtat-o. Nu le-am spus că încă o mai iubesc. Amalia îşi dă seama că dacă vom permite ca acel baraj pe care care-l am amplasat între noi, în privinţa dragostei, să fie perforat, toate sentimentele vor răbufni ca un torent scăpat din zăgaz şi ne va purta, fără putinţă de a ne opune, spre un deznodământ pe care mai ales ea nu şi-l doreşte. Toate aceste sentimente au fost valabile până în această seară. Au fost valabile fiindcă pe Mirela o consideram pierdută. Acum, parcă simt o bucurie că între mine şi Amalia nu a existat decât acea prietenie, acea iubire oarecum platonică. Simt cum tot acel timp pe care l-am petrecut fără Mirela se compresează, devenind aproape inexistent şi clipele de acum se leagă de timpul întrerupt acum treisprezece ani.

Noaptea este destul de întunecoasă. Doar ici, colo, printre nori, se zăreşte câte o stea stingheră. Străzile oraşului au început să se golească de lume. Doar câte un călător grăbit mai trece din când în când.

Capitolul II

„Orice fiinţă vie năzuieşte spre obţinerea satisfacţiei, pentru că satisfacţia constituie valoarea supremă, ţelul vieţii oricărui om, fiind obţinerea fericirii”.

Până în faţa uşii blocului nu am întâlnit pe nimeni. Poate şi pe scări va fi la fel. Sper că la această oră toţi vor fi acasă, sau vor sta acolo unde sunt până când vom ajunge în apartament. Parcă durează o veşnicie această urcare a scărilor. I-aş spune şi Mirelei să se grăbească. Dar totodată nu aş dori să vadă că am emoţii. Vreau să pară că fac totul natural. Cu acest fel de a fi am câştigat întotdeauna mult în faţa femeilor. De obicei am reuşit să îmi ascund emoţiile, atunci când au existat. La câteva etaje mai sus se aude deschizându-se o uşă. Dar iată că am ajuns în faţa uşii. Am reuşit să scot cheile din buzunar şi iată că uşa e descuiată. Zgomotul auzit era pe la etajul cinci sau şase. De acolo nu s-a putut vedea până aici. împing brusc uşa la perete şi, uşor

precipitat, intrăm în apartament. Iată că şi ea se grăbeşte. Desigur acel zgomot de pe scări e cauza. De acum pot fi liniştit. Totul este în regulă. Răsuflă şi ea uşurată.

— Uf, bine că am ajuns în casă. Mi-era teamă că o să ne întâlnim cu vreun vecin de-al tău pe scări. Ţie nu ţi-a fost teamă?

Ei, dacă mă întreabă, înseamnă că nu mi-a observat emoţia. Sigur că nu o să i-o mărturisesc.

— Nu, Mirela, de ce era să îmi fie frică.

— Bine, dar dacă ne întâlneam cu vreun vecin, ce îi spuneai?

— Ce să îi spun? Nu îi spuneam nimic. Spuneam bună seara şi îmi continuam drumul.

— Văzându-ne împreună ar fi bârfit cu ceilalţi vecini şi ar fi aflat şi soţia ta că în lipsa ei, tu aduci femei acasă. Ori la tine acest lucru este ceva obişnuit?

Hopa! Mirela începe să fie geloasă? Glasul pare destul de afectat. Ei, drace, dar ce am să-i răspund? Tonul indiferent cu care i-am răspuns nu este deloc bun. Trebuie să găsesc ceva ca să ies din această încurcătură.

— Ce stai şi nu spui nimic? Te pomeneşti că am spus tocmai un adevăr…

— Stai liniştită, Mirela. Ce prostii pot să îţi treacă prin cap! Poţi fi convinsă că eşti prima femeie ce intră noaptea în lipsa soţiei, în acest apartament. „Să îi mărturisesc că mi-a fost şi mie teamă? Cred că va prinde bine”. Şi fiindcă mă sileşti să fac ceea ce nu am vrut să fac, îţi mărturisesc că şi mie mi-a fost teamă că o să întâlnesc pe cineva pe scări. Am sperat însă, că o să am noroc şi uite că am avut. Acum eşti mulţumită?…

„O, uite că s-a supărat! L-am acuzat degeaba. Sunt convinsă că nu a mai adus femei străine în casă. După cum stă, se vede că s-a supărat”.

— Te-ai supărat pe mine, iubitule?

Cum dracu’ m-aş putea supăra pe una ca ea! Ce dulce mă sărută. Ce drăgăstos mă strânge în braţe. Iată că am reuşit să fac destul de bine pe supăratul. Hai să mă mai prefac puţin. E tare plăcută când se străduieşte să mă împace.

— Crede-mă că nu mi-a căzut bine ce mi-ai spus. Dar, lasă. te-am iertat. Nu eşti tu fata pe care să mă pot supăra. Pe tine nu pot să mă supăr, orice mi-ai face. Hai să nu stăm aici, în coridor, ca nişte

caraghioşi. Ca să ne simţim bine. vino în aşa-zisul meu birou unde îmi primesc musafirii şi prietenii.

— Şi prietenele tot aici le primeşti?

— Da, sigur că da. De exemplu, pe una pe care o cheamă Mirela, chiar acum o să o iau în braţe, o să o aşez pe această canapea şi am să-i spun să se simtă ca şi cum ar fi ajuns în locul pe care şi l-a dorit cel mai mult.

Camera în care am intrat e prima de la intrare, pe partea stângă. Pe partea dreaptă se află bucătăria şi mai departe baia. În capătul holului sunt celelalte două camere. Aşa-zisul birou este o cameră de patru pe patru metri. Peretele din stânga e ocupat cu o bibliotecă, de jos până sus. plină cu cărţi, cărţi la care ţin foarte mult. Conţinutul majorităţii cărţilor îmi este cunoscut deşi nu am avut posibilitatea să le citesc direct. Le-am ascultat înregistrate pe casete magnetice sau le-am citit în braille. Pe peretele din dreapta se află canapeaua pe care tocmai ne-am aşezat. La capătul canapelei e o măsuţă cu un televizor pe ea. Pe biroul spaţios se află o maşină de scris braille, nişte foi scrise în acelaşi sistem cu puncte şi un casetofon. De tavan atârnă un candelabru cu cinci braţe, ce pare un ornament floral, din care se revarsă o lumină plăcută. Pe geamul deschis, ce dă spre curtea din faţa blocului, liniştea şi răcoarea nopţii pătrund în cameră.

„Doamne, de cât timp nu am mai fost numai noi doi într-o cameră!... Din acel august de pe litoral nu s-a mai întâmplat acest lucru. Dar ce senzaţie ciudată mă urmăreşte! De ce nu mă pot debarasa de această stare de neliniște ce a pus stăpânire pe mine de cum am intrat în apartament. Am tot timpul sentimentul că cineva va intr peste noi în această cameră. Parcă aştept ca din clipă! clipă soţia lui să apară din una din celelalte camere şi ne va găsi împreună. Ştiu că este o nebunie ceea ce simt. Cu siguranţă suntem numai noi doi în casă însă nu pot înlătura acest sentiment. Ce fericit pare, aşa cum stă lângă mine şi mă ţine de mijloc, Valentin! Toată faţa pare scăldată în lumina fericirii. Doamne, am să reuşesc. În sfârşit, să fac să fie numai al meu? O să am măcar acum, lângă mine, omul pe care-l doresc de atâţia ani?”

— Mirela, dacă vrei, până mă întorc, dă drumul la televizor, sau ascultă muzică la casetofon. Sunt mai multe casete pe birou şi ţi-o poţi alege pe care vrei.

— Bine, du-te liniştit. O să mă descurc.

„Ce cameră plăcută. Ce o fi scris în aceste foi? Or fi poezii

compuse de el? Uite, nici nu l-am întrebat dacă a mai publicat ceva în ultimii ani. Dar ia să văd ce muzică are pe aici Valentin. Pe vremuri, aveam câteva melodii ce ne plăceau tare mult la amândoi. Datorită faptului că lui îi plăcea şi muzica populară, am început să ascult unele melodii ce ştiam că le îndrăgea. Înăuntrul casetofonului se află o casetă. Să vedem mai întâi ce o fi pe ea. Dar cum se porneşte? Am uitat să îl întreb. Sper să mă descurc şi singură. Pe tasta asta scrie stop, asta dă banda înainte. Aceasta e tasta de pornire. Ce? Melodia aceasta este tocmai cea care ne-a încântat în anii când întâlneam. De câte ori am ascultat-o de atunci!… Fantastic! Cum e posibilă o astfel de coincidenţă? Fiindcă o coincidenţă este. Nu o putea pune intenţionat în casetofon. Nu a avut de unde să ştie că astăzi ne vom întâlni. Iar de când am intrat în cameră, nu a umblat la casetofon. A ascultat-o şi el de curând. E vocea Angelei Similea. O melodie deosebită. Dar versurile?… Versurile sunt senzaţionale. Le ştiu pe de rost. Le-am învăţat de atâta timp… Cu această melodie începe discul ce mi l-a făcut el cadou acum treisprezece ani la mare.

Afară plouă ca şi toamna, şi e urât. Mă uit pe geam, ca după tine, şi-atât. În mine, toate amintirile te-aşteaptă. De-aceea mi-e privirea stranie şi dreaptă. Mâna ce-mi împrăştia părul şi gândurile, îmi amestecă pe carte toate rândurile. Rămân uitându-mă pe geam ca după tine, şi tot aştept pe cineva, dar nu mai vine”. Şi această casetă e o dovadă că s-a gândit la mine. M-a dorit tot timpul. Cum de nu a găsit o modalitate de a ajunge până la mine? Cum de nu am făcut eu nimic atâta timp să ajung la el?… Mie mi-ar fi fost mai uşor, mai ales de acum doi ani, de când sunt singură. Ce minunate şi răscolitoare versuri. De câte sute de ori am ascultat acest cântec… Şi câte lacrimi am vărsat în timp ce repetam: «şi tot aştept pe cineva, dar nu mai vine.»”.

Măi, să fiu al naibii! Ce chestie stupidă! Mirela a dat drumul casetofonului şi-n el era tocmai caseta cu melodiile Angelei. Seara trecută am ascultat-o de mai multe ori, mai ales primele două. Ce şoc a trebuit să aibă, săraca, când a început să se deruleze caseta şi a auzit versurile primei melodii. Iată că deja se aude a doua melodie.

„Ce minunat e la fereastra mea.
Vedeam amurgul desenat de soare.
Mă fermeca lumina lui de vis.
Alunecând încet, spre înserare.
Te-aşteptam; ştiam că ai să vii

Și mă rugam de lună și de floare.
Să-ți facă drum. Și-n gândul meu spuneam.
De mii de ori, în clipa de-așteptare.
De n-ai să vii am să te-aștept și mâine.
Și am să pun o lacrimă de-o parte.
Și am să cred că vii, de prea departe".
Uite cum stau la ușă și n-am curajul să intru.
Cre' că ea este total răvășită.
Ce-ar fi să intru cântând refren de la al doilea cântec?…
Da, ia să fac așa!
Nu pot sta 1 ușă și să ascult în continuare melodiile.
„Te-așteptam, știam că ai să vii.
Și mă rugam de lună și de floare.
Să-ți facă drum, și-n gândul meu spuneam.
De mii de ori în clipa de-așteptare.
De n-ai să vii am să te-aștept și mâine.
Și am să pun o lacrimă deoparte.
Și am să cred că vii, de prea departe
De n-ai să vii, am să te-aștept o viață".

Dar unde o fi? Unde s-a așezat? O fi pe canapea? A, nu. E pe scaunul de la birou. Se aude că plânge. Uite-o aici. Stă cu capul pe birou. Să o ridic și să o sărut.

— Mirela, dragostea mea Te rog să nu mai plângi. Ai venit, și acum suntem împreună. Te-am așteptat și acum ai venit. Suntem iarăși împreună. Hai să ne bucurăm de aceste clipe! Să lăsăm totul la o parte și să ne bucurăm că suntem împreună. Nu mai plânge! „Are toată fața plină de lacrimi". Dragostea mea, liniște-te! Te rog, nu mai plânge!

Să o ridic de pe scaun. Se lasă ușor ridicată, dar plânge mai departe. Lacrimile ei mi-au udat și mie fața. Mi s-a prins cu brațele de gât și începe să mă sărute.

— Valentine, Valentine. Încă mai asculți aceste melodii?! Melodiile noastre de-acum treisprezece – paisprezece ani.

— Hai, liniște-te, Mirela! Să stăm aici pe pat! Nu mai plânge! Suntem împreună și să ne bucurăm de aceste clipe

Casetofonul s-a închis demult. În liniștea camerei doar glasurile noastre mai șoptesc cu tandrețe cuvinte pline de afecțiune. Canapeaua pregătită pentru culcare ne așteaptă. Lacrimile de pe fața Mirelei s-au uscat de mult.

Capitolului

„Când e atinsă, femeia simte că se dăruieşte. Dacă nu e împlinită în dragoste, va căuta alta, acceptându-l pe primu' venit ce va şti să i-o dăruiască".

Această cameră e colţul meu intim, de unde a-mi trimis de nenumărate ori gândurile să te caute în lumea largă. Aproape ajunsesem la concluzia că nu o să te mai găsesc niciodată, când iată că ai apărut. De câte ori, în această mult prea lungă perioadă, te-am adus în imaginaţie lângă mine. Am mângâiat ameţitorul tău trup şi mi-am încurcat degetele prin părul tău, ca faţa nopţii, ce cade bogat pe umerii rotunzi. Nu mai ştiu de câte ori te-am dus şi în acea cameră de la etajul cinci al hotelului în care ai stat când ai venit prima oară la Vâlcele, cameră în care am cunoscut prima dată tot farmecul trupului tău. De multe ori, gândindu-mă la acele clipe, am simţit şi acea senzaţie de teamă, ca atunci când părăsind camera ta şi îndreptându-mă spre scări, am auzit liftul oprindu-se şi] din el au ieşit fetiţa şi soţul tău. În toată această perioadă ai fost mereu alături de mine, chiar şi atunci când începusem să cred că nu o să te mai văd niciodată. Şi iată că acum, când acest sentiment devenise tot mai pregnant, ai sosit. Ai sosit pe neaşteptate şi mi-ai umplut sufletul de bucurie.

O cuprind în braţe şi o strâng la piept. Sânii ei rotunzi şi ademenitori îi simt cum freamătă. S-a abandonat cu totul la pieptul meu. De cât timp stăm oare întinşi pe canapea? Habar nu am. Ştiu însă că ne-am iubit cu atâta pasiune de parcă am vrut să recuperăm tot timpul pierdut din cei treisprezece ani. Dar nu mai vreau să mă a îndesc la nimic. Nu mă mai interesează nimic. Vreau doar să mă bucur de farmecul acestui trup.

„O, Doamne, iată-mă revenind la realitate, după acele clipe de abandonare totală în braţele lui şi-n vraja plăcerilor. Vrea din nou să mă cuprindă în braţe. Dar trebuie să mă stăpânesc şi să încerc să îi spun pentru ce am venit aici. Să-i spun în sfârşit totul. O fi, sau nu, cel mai potrivit moment? Nu pot să-mi îmi dau seama. Sunt însă că nu mai pot să amân. De faptul că nu m-a uitat şi că şi acum ţine la mine foarte mult sunt pe deplin convinsă. Cum să încep oare? Inima a început să-mi bată cu putere. De emoţie simt că ceva mă strânge de gât".

— Valentine! spune ea cu o voce schimbată, trebuie să îţi spun ceva. Ceva foarte important, ce ne priveşte pe amândoi. Poate nu era

tocmai acum momentul să o fac, dar simt că nu mai pot amâna.

— Da, Mirela. Te ascult.

Glasul ei m-a făcut să tresar. Trezirea bruscă la realitate îmi provoacă un junghi ascuţit în creier. Ce-a zis? A zis că vrea să-mi spună ceva important, ce ne priveşte pe amândoi? Să încerc să fiu atent.

„Să încerc să nu mă mai opresc. De o să mă opresc iar, simt că nu voi mai avea curajul să spun tot ce am hotărât că trebuie să-i spun".

— Atunci, pe litoral, pentru mine au fost cele mai fericite zile din viaţa mea. Din câte îmi dau seama, din ce ai spus şi tu. şi pentru tine au fost la fel.

— Da, draga mea. Poţi fi sigură că şi pentru mine la fel au fost.

— În urma acelor zile fericite…O, Doamne, simt că nu am curajul să-i spun. Dacă atâta timp am ţinut acest lucru numai pentru mine, e bine că m-am hotărât să i-li spun acum şi lui? Da, trebuie! Dacă acum n-o s-o faci n-am s-o mai fac niciodată".

— Ştii, în urma celor întâmplate în vara aceea minunată, eu am rămas gravidă.

— Cum? Ai rămas gravidă?! Ea începe să plângă liniştit. Nu mai spune nimic. Ce să zic? Să spun ceva sau să o las să se liniştească?

Ezitând, ea se străduieşte să continue.

— Am rămas gravidă şi, pe când mă hotărâm să îţi spun şi ţie, tocmai mi-ai dat răspuns negativ la propunerea mea de a divorţa de Mara. Trecuseră trei luni, timp cerut de tine ca să te gândeşti dacă poţi face acest pas sau nu. Dacă tu mi-ai spus că nu poţi divorţa, am considerat atunci că nu avea rost să-ţi spun, dorinţa mea de a fi împreună nemaifiind realizabilă. Imediat după acel moment s-a întâmplat ca soţul să mă surprindă când vorbeam cu tine la telefon. Neavând cum să neg, am recunoscut. I-am spus că tu ai sunat ca să întrebi ce mai facem. Am mai spus că era prima dată când o făceai. Că a fost un simplu telefon. El însă îmi spusese că nu este convins că a fost numai un simplu telefon şi nici faptul că a fost prima dată. Foarte hotărâtă i-am spus să încerce să se convingă şi o să vadă că am dreptate. Că nu am de ascuns nimic şi că i-am spus adevărul. Te-am rugat apoi pe tine ca o perioadă să nu ne mai sunăm. Să aştepţi până când îţi voi comunica eu că o mai putem face. Am tot amânat acel moment până când am ajuns la concluzia că e mai bine să nu mai ştim unul de altul şi să te las să-ţi continui viaţa lângă Mara, sperând că până la urmă timpul va aşterne uitarea peste ceea ce a fost între noi.

Uite însă că nu a fost aşa.

S-a oprit din nou. Dar acum nu mai plânge. Să mă străduiesc să nu întreb nimic. S-aştept să continue. Încă nu a pomenit nimic de ce s-a întâmplat cu sarcina…

— Hotărâsem atunci să încercăm să uităm unul de altul, dar la sarcină nu am renunţat. Am născut o fetiţă care acum are doisprezece ani. I-am pus numele Valentina.

A născut o fetiţă, căreia i-a pus numele Valentina… Desigur, după numele meu. O fetiţă care acum are doisprezece ani. Fetiţa mea şi a ei… despre care eu nu am ştiut nimic… Acest lucru se tot străduia să mi-l spună? Cum însă nu mi-a spus atâţia ani şi s-a hotărât să o facă acum?… Soţul ei o fi ştiut acest lucru? i-o fi mărturisit lui Ion că Valentina nu este a lui? Trebuie să zic şi eu ceva. Nu mai pot sta aşa, să nu spun nimic. Tare ciudată situaţie.

— Bine, Mirela, am înţeles că mie ai hotărât să nu îmi spui nimic, însă cum te-ai descurcat cu Ion?

— Lui nu a trebuit să-i dau nicio explicaţie. Nu a lăsat nicio clipă să se înţeleagă că ar bănui că nu este copilul lui. De altfel, la doi ani şi ceva după naşterea Valentinei, el a şi divorţat. M-a părăsit pentru altă femeie. Deşi fata nu seamănă deloc cu el, nu şi-a bătut niciodată capul cu acest aspect. Seamănă puţin cu mine, însă cu tine în totalitate. De câte ori mă uit la ea, parcă te văd pe tine. La divorţ, eu am insistat ca ambele fete să-mi fie încredinţate mie. E drept că nici Ion nu a avut nicio obiecţie în această privinţă. Dimpotrivă s-a bucurat.

— O, Doamne, îmi închipui că ţi-a fost tare greu te descurci cu doi copii. Ţi-a fost foarte greu să ere singură doi copii.

— Nu mi-a fost deloc uşor, dar fiindcă am ţinut şi ţin foarte mult la ele, tot efortul l-am făcut din tot sufletub Am lucrat în două locuri de muncă, într-unul cu norrr J întreagă şi în celălalt cu jumătate de normă. Aşa m-am descurcat mulţumitor. După trei ani de la despărţirea de Ion, am acceptat să mă căsătoresc cu un bărbat ce se toi ţinuse de capul meu vreun an. Fiindcă am văzut că era uit om muncitor şi la locul lui, deşi nu îl iubeam, am crezul că e mai bine să nu mai stau singură. Din păcate, buna înţelegere între noi a durat destul de puţin. Vreun an şi ceva. După care s-a apucat de băut. Devenind şi gelos ş-al stricat toată armonia familială. De câte ori venea acasă] beat, se certa cu mine, orice aş fi făcut nu era pe placul lui. Din această cauză au început să sufere şi fetele, văzându-mă tot timpul supărată. Am luat atunci decizia] să pun

capăt acestei situaţii. Un an de zile m-am chinuit până am reuşit să scap de el.

Doamne, prin câte a mai trecut biata de ea!… Ce-aş mai putea să spun acum?… A început iar să plângă. Dacă aş fi cunoscut această situaţie, dacă aş fi ştiut toate acestea, puteam să o ajut. Nu aş fi lăsat ca fetiţa mea să crească fără ajutorul meu. Chiar dacă am preferat să rămân cu Mara, găseam eu metode ca să o ajut şi pe Mirela. E cazul să spun şi eu ceva. Nu pot să tac şi să nu zic nimic. Dar ce anume? Nu-mi dau seama. Să fiu atent şi să nu spun o prostie care ar supăra-o.

— Mirela, îţi mulţumesc că în sfârşit te-ai hotărât să-mi spui toate acestea. Poate de acum înainte vom reuşi să facem ca toate să fie mai uşoare şi să fim cu toţii mai fericiţi.

„Să fim cu toţii fericiţi. La asta mă gândesc şi eu. jsfu am spus însă tot ce vreau de la tine. Să spun totul şi după aceea să vorbim despre fericire. De acel răspuns al tău atârnă fericirea mea şi poate şi a ta”.

— Valentine, mai ascultă-mă încă puţin! încă nu am terminat tot ce doream să-ţi spun. Ascultă-mă cu atenţie! Să fii convins că în primul rând am venit ca să te văd. Am vrut să mă conving că ceea ce am dedus din poeziile tale şi din spusele Aurorei sunt într-adevăr aşa. M-am convins că tu mă iubeşti la fel ca acum treisprezece ani. Am venit şi ca să îţi spun că avem împreună o fetiţă, fiindcă am început să mă îndoiesc de faptul că atunci când am rămas gravidă, am procedat bine că nu ţi-am spus. Nu-mi dau seama cum ar fi fost mai bine. Acum nici nu prea mai are importanţă. Important este că m-am hotărât, după ce ţi-am spus tot ce ai auzit, să-ţi fac o propunere.

O propunere! Mă întreb de ce propunere o fi vorba. Ce-o vrea să îmi propună? Dar să ascult mai departe.

— Tu cu Mara aveţi doi copii. Amândoi sunt mari. Uite, nici nu te-am întrebat ce fac. Mi-ai spus numai că sunt plecaţi în vacanţă.

— Da, Mirela, sunt mari. Amândoi sunt studenţi. Ioana este în anul IV la Litere şi Petrică la Drept în anul doi. În curând vor fi pe picioarele lor.

— Da, cam vârsta asta îmi imaginam şi eu că o au. „Doamne, ce greu mi-e să spun până la capăt ce doresc… Acum însă nu mai pot da înapoi. Trebuie să-i pun această întrebare, întrebare pe care am mai pus-o o dată. Mi-e teamă să nu creadă că dacă i-am spus că avem o fetiţă împreună, acum vreau să îl şantajez. Dar fie ce-o fi”.

— Valentine, am să-ţi fac o propunere. Propunerea asta ţi-am mai făcut-o acum treisprezece ani, dar, din păcate, n-a primit un răspuns favorabil

O propunere ce mi-a mai făcut-o acum treisprezece ani?… Acum treisprezece ani… Da… Cred că da. Cred că o să-mi ceară iar să divorţez. Dar s-o las să vorbească mai departe.

— Eu, acum, sunt liberă. Tu ţi-ai crescut cei doi copii mari. De Mara nu cred că mai eşti atât de tare legat încât… să nu poţi divorţa… Hai să ne hotărâm ca, în sfârşit, să fim împreună şi să fim fericiţi!

Da, într-adevăr, despre divorţ era vorba. Dar ce pot să îi răspund? Este o propunere la care nu se poate da un răspuns pe loc. Este nevoie de un timp de gândire. Cred că a făcut-o cu cele mai bune intenţii. Cum mă mai strânge în braţe şi cu ce foc mă sărută…

— Te rog să mă scuzi dacă am făcut propunerea prea brusc. Poate trebuia să mai aştept o zi, două şi numai după aceea s-o fac. Nu îmi dau seama cum ar fi fost mai bine. Ceea ce ştiu este că am făcut-o cu cea mai bună intenţie şi din toată inima. Spune şi tu ceva. De ce taci? De ce nu spui nimic? Crezi poate că nu ar mai fi trebuit să fac niciodată această propunere, din moment ce mi-ai spus atunci că nu poţi să-i dai curs?

Îmi dau seama de insistenţa cu care ea aşteaptă un răspuns din partea mea.

— Mirela, te rog să crezi că nu m-a supărat propunerea ta. Sunt convins că ai făcut-o cu cea mai bună intenţie. Dar tot ce mi-ai spus m-a luat prin surprindere. Faptul că am o fetiţă, de care nu am ştiut nimic până acum, este o veste năucitoare. Mă face să trăiesc sentimente pe care nu le pot defini cu exactitate. Îmi trebuie ceva timp să mă obişnuiesc cu acest lucru.

— Te înţeleg şi sunt convinsă că ce ţi-am spus, mai ales vestea că ai o fetiţă te-a luat prin surprindere. Dar de propunerea mea… ce zici? Ce crezi?

— Mirela, te rog să nu îmi ceri nicio părere. Să nu îmi ceri încă un răspuns. Ceea ce îţi pot spune e că mă voi gândi la ea. Aş vrea însă să vorbim despre fetiţă. Vreau să te rog ca, indiferent ce vom hotărî în legătură cu divorţul meu, tu să accepţi ca să contribui şi eu de acum înainte la creşterea fetiţei. Am posibilitatea să vă ajut. O pot face în aşa fel ca să ştim numai noi şi fără să sufere cineva din această cauză. Simt, aşa, un gol imens în suflet, când mă gândesc la această fetiţă a mea care

a crescut timp de doisprezece ani fără ca eu să ştiu ceva despre ea. Fără ca eu să pot contribui cu ceva la creşterea şi bunăstarea ei. Sunt convins că tu te-ai străduit să faci în aşa fel să nu-i lipsească nimic, dar asta nu îmi linişteşte deloc sufletul.

— Valentine, vom discuta despre Valentina cât vei vrea tu, dar nu şi despre banii pe care vrei să-i dai pentru creşterea ei. Atâta timp cât noi doi nu vom fi împreună, nu voi primi nimic de la tine. Despre faptul că este fetiţa ta, până acum nu a ştiut nimeni. Când o să te hotărăşti să fim împreună, eu am să îi spun totul Valentinei. Eu o să o lămuresc asupra faptului că tu eşti adevăratul ei tată. Să te hotărăşti numai tu să fii cu noi şi totul va fi bine. Vom fi cu toţii foarte fericiţi.

— Ce va spune Mirabela când va afla acest lucru?

— O, în privinţa Mirabelei să nu-ţi faci niciun fel de griji. Ea este destul de mare. A împlinit optsprezece ani. O să înţeleagă uşor acest lucru. De altfel să ştii că noi trei ne împăcăm foarte bine. Nu suntem numai mama şi fiicele ci suntem şi trei bune prietene. Întotdeauna am fost deschisă faţă de ele şi am discutat tot felul de probleme. Despre tine nu le-am spus niciodată nimic. Te rog, Valentine, gândeşte-te la propunerea mea şi încearcă să faci acel pas ca în sfârşit să fim împreună.

— Mirela, îţi promit că am să mă gândesc foarte serios la propunerea ta, însă acum să nu îmi ceri să-ţi dau vreun răspuns. Lasă-mă un timp să mă gândesc!

— Cât timp vrei să-ţi las să te gândeşti? îţi ajung zilele acestea cât voi sta aici?

— Nu ştiu. Probabil că îmi va trebui vreo săptămână, după aceste zile, să stau de unul singur şi să meditez în linişte. Ce îţi pot promite acum este faptul că la cel mult o săptămână după ce ne vom despărţi, vei primi un răspuns. Şi acum, hai să încercăm să ne bucurăm de aceste clipe! Să ne bucurăm că suntem împreună şi să uităm de toate.

Uşor am spus hai să uităm de toate. Pot oare să o fac? Deja încerc să mă întreb ce o să fac. O să îi urmez propunerea sau am să procedez ca acum treisprezece ani? Hai măcar să mimez că nu mă gândesc! Şi aşa noaptea e pe sfârşite. Este chiar dimineaţă.

Capitolul! V

„Nu trebuie să accepţi să trăieşti oricum. Dar oare poţi să

trăieşti cum vrei?”

Zorii dimineţii ne prinseră în pat. Aşa cum stăm, impresia ce se creează ar fi că fiecare doarme. Este o impresie falsă, căci fiecare meditează la ceva.

În ultimii ani, am încercat să mă conving că este posibil să fii îndrăgostit de mai multe femei deodată fără să trădezi pe niciuna. Dar chiar şi în această perioadă Mirela fusese deasupra tuturor. Cu ea comparasem, în toate privinţele, celelalte iubiri.

Cu soţia mea, Mara, ducem o viaţă de cuplu bine organizată. Mara creează impresia că trăieşte fericită şi în acelaşi timp e mândră de mine. Eu m-am străduit, pe cât mi-a stat în putinţă, să-i fac toate plăcerile. Infidelitatea mea se datorează. În bună măsură, răcelii manifestate de ea în dragoste. În general, am ştiut atât de bine să-mi maschez infidelitatea încât s-ar părea că ea nu bănuieşte nimic. Chiar şi atunci când mai avusese câte o bănuială, reuşisem să procedez în aşa fel încât să o conving că nu era nimic adevărat. E drept că în multe privinţe sunt mulţumit de Mara. O apreciez ca gospodină, îi apreciez felul cum are grijă de toţi ai casei, modul cum se ştie prezenta în societate. Chiar şi de frumuseţea ei am fost tot timpul mândru. De dragostea ei însă, numai în primii ani am fost mulţumit. De la început m-am străduit să fac să fie mai afectuoasă, mai tandră, mai pasională. Mare lucru nu am reuşit. Deşi sunt un om plin de iniţiativă, un om energic, părând uneori chiar dur pentru cei ce nu mă cunosc, în realitate, firea mea este mai degrabă romantică. Am dorit întotdeauna să mă pot bucura de afecţiunea şi tandreţea celor din jurul meu. M-au încântat femeile care au ştiut să se dăruiască în dragoste. Am apreciat femeia care a ştiut să simtă dragostea şi în acelaşi timp îl face şi pe bărbat să vibreze cu toată intensitatea. Marea mea plăcere este să văd cum femeia ştie să trăiască clipa de fericire supremă. M-am străduit mult timp să o fac şi pe Mara să fie conştientă de aceste lucruri, dar fără mare succes. Nereuşita m-a determinat să caut într-altă parte ceea ce îmi lipsea acasă. În ultimul timp, Mara nu îmi mai inspiră decât o tandreţe vagă şi dulce, în care sunt cuprinse laolaltă fiinţa ei, copiii şi casa. Este un sentiment adânc, dar lipsit de ardoare. La această stare de lucruri a contribuit în mare măsură lipsa ei de participare în timpul actului sexual, pe care ea îl presta mai mult ca pe o obligaţie, de care dorea să se scape cât mai repede. Cu toate insatisfacţiile ce le-am trăit lângă Mara, niciodată nu am ajuns la ideea că aş putea divorţa.

Până acum doi ani am fost colegi de serviciu. Dar de atunci, când eu am fost ales lider al sindicatului cadrelor medicale din staţiunile balneare, Mara s-a pensionat. Tot timpul, la fel ca şi acum, am fost un om muncitor, cu multă iniţiativă. Apreciez banii şi ştiu bine să le înmulţesc numărul. Dar şi arunci, când este cazul, nu mă zgârcesc şi îi cheltuiesc cu multă generozitate. Acasă nu sunt doar musafir şi, în consecinţă, îmi ajut soţia. Am fost tot timpul apreciat de colegi, prieteni şi cunoscuţi, şi m-am bucurat de trecere şi respect în rândul tuturor.

Să mă ridic încet din pat, să n-o trezesc. Am impresia că doarme. Să pregătesc o cafea. Cred că s-ar bucura să o servesc la pat.

— Ce faci, Valentine? Te scoli?

— Mă gândesc să mă duc la bucătărie şi să fac o cafea. Cred că vrei să bei şi tu?…

— Dacă-i vorba să facem cafea, te rog să-mi dai voie mie să o prepar. Vreau să te servesc eu. Tu poţi să o faci când eşti singur, nu acum când eşti cu mine.

— Bine, Mirela, dacă aşa vrei tu, nu insist. Vom merge amândoi în bucătărie şi între timp o să pregătim şi micul dejun.

— Da, sunt de acord să vii, dar tu o să îmi spui numai de unde pot lua cele necesare. Eu am să fac totul. Vreau să te simţi aşa ca şi cum ai fi musafirul meu.

Aşa era şi acum treisprezece ani la mare. Nu mă lăsa să fac nimic. Ea făcea totul. Eu sunt obişnuit să fac tot timpul ceva. Niciodată nu am aşteptat să mi se aducă toate în faţă. De multe ori mă servesc singur. Dar e plăcută starea aceasta. Să ţi se pună toate în faţă. Tu să nu faci nimic. Să stau şi să o privesc cum se mişcă prin bucătărie. Când trece prin dreptul meu, cu greu reuşesc să nu întind mâinile şi să o iau în braţe. Cum ar fi, oare, viaţa alături de Mirela?… Cred că ar fi minunată. Am început să mă gândesc cum ar fi dacă am fi tot timpul împreună. Să fie acesta semnul că o să mă hotărăsc să divorţez?… încă nu pot să-mi dau seama ce o să fac. Cum ar putea fi viaţa lângă Mirela, m-am gândit adeseori şi am visat la posibila fericire ce ar fi putut exista. Ce bine se potrivesc vorbele unui poet:

„Clovn şi-acrobat în bâlciul perpetuu al lumii.

Mai mult ţi-ai visat, decât ţi-ai trăit viaţa”. Aceasta în ce priveşte viaţa mea de familie, că în rest am trăit-o din plin.

— Valentine, cum vrei cafeaua, cu zahăr mai mult sau mai puţin? Mie îmi place mai dulce.

— Eu o prefer mai amară. Şi-aşa viaţa e prea dulce.

— Chiar aşa, iubitule? Vrei să mă faci să cred că ce ai spus este adevărat?

— Niciodată nu am vrut să fac pe cei din jurul meu să creadă că eu spun numai adevărul. Aceasta nu înseamnă că aş fi un mincinos.

— Dacă aş fi tot timpul cu tine, cu adevărat aş fi fericită, dragul meu. Aş fi cea mai fericită femeie. Sper din tot sufletul că se va întâmpla odată şi acest lucru. Valentine, după ce mâncăm, eu vreau să mă duc la hotel. Oricum din apartamentul tău, împreună nu putem ieşi. Posibilitatea de a fi văzuţi este prea mare. Dacă aseară am avut noroc, nu înseamnă că va fi la fel şi acum. Mă gândeam că la noapte ar fi bine să dormim în altă parte. Gândeşte-te. poate găseşti ceva în această privinţă.

Da, ar fi o idee. Parcă nici eu nu m-am simţit în largul meu astă noapte.

— Da, am să mă gândesc şi sigur voi găsi o rezolvare. Da, uite că mi-a venit chiar acum o idee. O să mergem în altă staţiune, unde vom sta câteva zile. Trebuie să caut pe cineva să ne ducă cu maşina.

— Da, cred că e o idee bună. O să coste însă cam mult.

— Lasă-i dracului de bani. Nu te gândi la ei. Ţi-am spus că nu le duc lipsa. Important este ca noi să ne simţim bine. Nu ştiu cum s-a făcut, dar în viaţă nu banii mi-au lipsit.

— Şi în ce staţiune vrei să mergem, dragă?

— Încă nu m-am hotărât în care, dragostea mea. Mă voi gândi mai târziu.

— Dar poate nu vom găsi locuri. Încă suntem în plin sezon.

— În privinţa asta, să nu-ţi faci griji. Am destule cunoştinţe care mă pot ajuta. Am ajutat şi eu destui, ca acum să fiu şi eu ajutat.

Capitolul V

mulţumit în toate privinţele. Nu am considerat niciodată femeia numai un mijloc de procurare a plăcerii. Ea a însemnat pentru mine mult mai mult. Este adevărat că am apreciat şi apreciez şi acum arta acelei femei ce ştie să-l facă fericit la pat pe un bărbat. Este o componentă indispensabilă în cuplu, chiar dacă nu numai acest lucru contează.

Ce o să fac acum? O să mă hotărăsc să fac marele pas şi să o urmez pe Mirela? Cred că acesta ar fi lucrul cel mai înţelept. Ceva însă

mă reţine să-l fac. Trebuie să mai chibzuiesc. Să încerc acum să rezolv problema plecării noastre în altă staţiune. Să văd pe cine găsesc să ne ducă cu maşina şi în ce staţiune să mergem. Ce-ar fi să mergem la Păltiniş?... Da, cred că nu e o idee rea. Este o staţiune mică şi frumoasă. În plus, posibilitatea de a întâlni vreo cunoştinţă pe acolo este foarte redusă. La cine pot apela ca să ne ducă acolo cu maşina? Maşina mea stă în garaj, dar la ce dracu' îmi poate fi de folos? Dacă mă gândesc bine, nici măcar cheia de contact nu o ştiu să folosi. Adevărul e că lucrurilor care nu-mi sunt absolut indispensabile, ce nu mă interesează să le aflu secretele. Pentru găsirea unei maşini şi a unui şofer care să ne ducă la Păltiniş trebuie să apelez la Bătrânul. El cu siguranţă va găsi o soluţie. S-ar putea ca fiul său să fie liber. Dacă nu, va avea el vreun pacient cu maşină la care să apeleze. Cu Bătrânul cred că ar fi bine să stau de vorbă şi despre situaţia în care m-a aruncat propunerea Mirelei şi, în general, despre tot ce am discutat cu ea. Este singurul om în care aş putea avea încredere. E singurul om de a cărui părere am ţinut totdeauna cont şi nu mi-a părut rău niciodată. Bătrânul, în felul lui, e un înţelept. Nu degeaba l-am botezat noi, prietenii, Bătrânul, de pe vremea când eram colegi de şcoală. Sigur, trebuie să mă duc puţin mai târziu până la el la cabinet. Câteva minute în compania lui mi-ar

„Cu o femeie nu poţi face decât trei lucruri: să o iubeşti, să suferi pentru ea sau să o transformi în literatură".

Parcă mi-e cam frig. Să grăbesc puţin pasul. Ieri după amiază am plecat cam dezbrăcată. Nu aveam de unde şti că o să mă întorc la hotel doar a doua zi de dimineaţă. Nu m-am gândit că o să am aşa mare noroc să-l întâlnesc pe Valentin şi pe deasupra să fie şi singur. Avusesem de gând să mă duc până prin preajma blocului lui, sperând să-l zăresc pe undeva. Fie chiar şi numai în balcon. Aveam de gând să-l întâlnesc astăzi. Urma să îl caut la serviciu. Ieri, când sosisem la Vâlcele, la baza de tratament nu mai era nimeni. Ce avusesem de gând să fac, acum nu mai are nicio însemnătate. Important este că norocul mi l-a scos în cale cum nici nu gândisem şi nu am fost silită să petrec noaptea fără el. Cred că mi-ar fi fost tare greu să-l ştiu atât de aproape şi totuşi să nu fie cu mine. Mă bucur că am avut curajul să îi spun tot ce îmi pusesem în gând. Doamne, voi reuşi să-l fac să fie în sfârşit, numai al meu? Să fie pentru totdeauna numai al meu?..."

Ce pustie e casa fără ea! Doar de două-trei minute m-a părăsit şi cât de singur mă simt... De câte ori m-am gândit că dacă eram cu ea,

viaţa mea ar fi fost pe deplin împlinită. Doar ea ar fi putut fi femeia de care să fiu prinde tare bine. Dar să mă întind puţin pe canapea! Mă simt cam obosit.

Mirela vrea să fiu numai cu ea. Ce am să fac? O să fiu, de data aceasta, în stare să fac acest pas?... Copiii sunt mari şi nu mai au atâta nevoie de mine. Cum vor privi însă acest lucru? Nu am să pot să le explic din ce cauză am hotărât să o părăsesc pe mama lor. Poate că dacă aş face un efort aş reuşi să-i fac să mă înţeleagă. Sunt la vârsta la care nu le este greu să priceapă acest lucru. Ioana este ca şi căsătorită, iar Petrică a trecut de mult de vârsta când fetele îi erau indiferente. Cred că m-ar înţelege, dar nu ştiu dacă mi-ar da şi dreptate. Sunt de atâta timp împreună cu Mara... Nu ştiu cum m-aş simţi cu toată fericirea care se pare că ar fi lângă Mirela, să ştiu că nu am să mă mai întorc niciodată la ea. Că va trebui să devenim doi străini. Am putea rămâne un fel de prieteni. Din când în când să ne mai dăm un telefon sau chiar să ne întâlnim. Cred că ea nu ar accepta acest lucru. O dată ce ne-am despărţit, ar rupe toate relaţiile. Nu ştiu ce ar zice Mirela de o atare situaţie. Mă vrea cu totul numai pentru ea. Nu ştiu dacă ar înţelege şi ar accepta să mă mai gândesc la ce a fost. Nu este posibil să nu îţi mai aduci aminte ceea ce ai trăit.

De când o cunosc pe Mara au existat două situaţii în care puteam să o părăsesc. S-o părăsesc pentru altă femeie. Acum treisprezece ani când îmi ceruse Mirela să divorţez şi mult mai înainte, acum vreo douăzeci şi cinci – douăzeci şi şase de ani, când eram numai prieteni. După vreo două săptămâni petrecute cu acea frumoasă nemţoaică Carina, aceasta se îndrăgostise de mine şi îmi propusese să merg cu ea în Germania. Da, iată că nici acum nu i-am uitat numele, deşi au trecut atâţia ani. Este şi greu de crezut că se pot uita asemenea momente. Eram şi eu îndrăgostit de ea, dar nu atât de mult încât să fiu în stare să o urmez. Nu ştiu dacă acesta a fost motivul principal că nu am urmat-o. Cred, mai degrabă, că faptul că îi propusesem Marei că la sfârşitul cursurilor postliceale o să mă căsătoresc cu ea, atârnase cel mai greu în balanţă. Pe lângă că îi propusesem că am să o iau de soţie, şi începusem să ţin mult la ea.

În acea vară, lucrasem ca masor timp de trei luni pe litoral. Avusesem norocul să fiu repartizat la un cabinet de masaj în care se tratau numai cetăţeni străini veniţi la odihnă pe malul mării.

Cam după o lună de când mă aflam pe litoral, timp în care mă

familiarizasem bine cu topografia staţiunii şi locul de muncă, într-o dimineaţă a apărut ea. Era cam de înălţimea mea. Vocea cristalină, foarte plăcută auzului, a făcut ca în interiorul meu ceva să se înfioreze de plăcere. Părul bogat îi cădea pe umerii rotunzi şi fini. În timp ce o masam cu multă atenţie, nu am putut să nu remarc conformaţia desăvârşită şi să nu admir formele deosebit de atrăgătoare ale corpului ei. Eram deja irezistibil atras de acea frumuseţe. Am reuşit repede să înjghebăm o conversaţie, descoperind că amândoi cunoşteam destul de bine limba franceză. Din limba germană, limba ţării din care venea ea, eu cunoşteam destul de puţine cuvinte, în general doar cele legate de meserie, iar ea din limba română nu ştia niciun cuvânt. Când îmi spuse că va sta la Eforie Nord două săptămâni şi că dorea să facă masaj în fiecare zi, am simţit că încep să navighez în ape prielnice, dătătoare de mari speranţe.

Terminându-i de făcut masajul, la plecare, mi-a promis că a doua zi va veni iar. Gândul îmi rămăsese la ea. Tot restul zilei şi noaptea ce a urmat m-am tot socotit cum să fac ca a doua zi când va veni la masaj, să o conving să ne întâlnim şi în afara cabinetului.

A doua zi dimineaţă, printre primele paciente care au sosit la cabinet a fost şi ea. Venindu-i rândul la masaj, de cum a deschis uşa m-a salutat bine dispusă. În timp ce se apropia de banchetă, m-a întrebat zâmbind cum am dormit. Încurajat de acea întrebare i-am răspuns fără să şovăi: „cu gândul la tine”. Atunci Carina m-a prins de-o mână şi strângându-mi-o, şi-a apropiat şi corpul de mine. Fără să ezit, în clipa următoare am prins-o în braţe şi am sărutat-o. Neopunându-se deloc îmbrăţişării mele, m-am convins că mă aflu pe un teren mult mai uşor de explorat decât mă aşteptam.

La terminarea şedinţei de masaj eram deja înţeleşi ca în acea seară să facem împreună o plimbare pe faleză.

Deoarece cunoşteam locurile principale ale staţiunii destul de bine, puteam să mă deplasez şi singur când era nevoie. E drept că faleza nu intra în rândul locurilor binecunoscute, dar nici intenţia mea nu era să merg pe acolo de unul singur.

După cum stabilisem dimineaţa, la orele douăzeci am întâlnit-o în centrul staţiunii şi am intrat într-un restaurant aflat în apropiere. După ce am stat un timp şi ne-am delectat cu un coniac şi o prăjitură, am pornit-o spre faleza mării.

La acea oră faleza era destul de populată, dar având-o pe ea

lângă mine nu îmi făceam niciun fel de problemă în ce privea deplasarea. Ţinând-o de braţ, puteam sesiza cu uşurinţă orice obstacol ce trebuia ocolit, ori scări ce urmau urcate sau coborâte. Marea era destul de agitată în acea seară, de aceea am preferat să o admirăm doar de la acea înălţime rezemaţi de balustrada falezei. Prin locurile mai puţin luminate ne strângeam în braţe şi ne sărutam. Toată acea mulţime ce forfotea în jurul nostru trecea fără a-i da nicio importanţă. În fericirea ce ne stăpânea, doar noi doi mai supravieţuiam pe planetă.

După ce am parcurs faleza de la un capăt la altul, făcând numeroase opriri prin locurile mai întunecoase, i-am făcut propunerea de a intra într-un restaurant. Tocmai ajunsesem în faţa unuia. Ea însă a refuzat şi mi-a spus că se simţea obosită şi că ar dori să meargă la hotel. Nu am mai insistat şi m-am oferit s-o însoţesc până la hotel. Ştiam că acest hotel se afla pe drumul pe care îl parcurgeam zilnic de acasă spre serviciu şi invers.

O dată ajuns în faţa hotelului, i-am făcut propunerea de a urca şi eu până la ea în cameră. E drept că acel gând mă stăpânise pe tot parcursul drumului, de la faleză până la hotel. Mă temeam însă să nu am ghinion de a mă întâlni pe acolo cu vreun miliţian care să-mi strice tot planul. (Pe atunci era interzis ca românii să se afle în compania străinilor şi cu atât mai mult să intre în hotelurile în care ei locuiau.) Auzind propunerea, Carina m-a prins în braţe şi m-a sărutat. Când aşteptam s-o aud spunând că acceptă, ea a zis: „Nu acum. Acum nu se poate". Şi scoţând un uşor oftat m-a mai sărutat o dată. Nu am insistat şi nici nu am întrebat-o de ce nu se putea atunci. Mi-a fost de ajuns acel „Nu acum". Ce lăsa să se întrevadă mari speranţe pentru altă dată.

Trecuse o săptămână de când ne cunoscusem. Fiind o seară caldă şi senină, am ajuns iar pe faleză. Dorind să fim cât mai singuri şi fiind şi marea foarte liniştită, am coborât pe plajă. Nici măcar un val cât de mic nu brăzda faţa întunecată a apei. Singuri cu apa mării la picioare, ne simţeam atât de fericiţi încât cuvintele erau de prisos. Stăteam îmbrăţişaţi, cu feţele apropiate ascultându-ne respiraţia şi bătăile inimilor. Din când în când îi mângâiam părul despletit ce îi cădea pe umeri. Zgomotul falezei ajungea foarte slab până la noi.

Nu ştiu cât timp am fi stat aşa, dacă nu am fi sesizat că nişte paşi grei se apropie de noi. Imediat Carina şi-a depărtat faţa de a mea şi am auzit-o exclamând speriată. „E un poliţist!" Cam în acelaşi timp s-a auzit şi un glas baritonal care întreba răstit: „Ce căutaţi la ora asta aici?

Nu ştiţi că este interzis să coborâţi noaptea pe plajă?…”

Mi-am dat seama că cel ce ne interoga nervos era un miliţian care îşi făcea la acea oră rondul pe acolo. Cunoşteam bine că ne erau interzise foarte multe lucruri pe atunci în România. Nu ştiam însă dacă şi coborârea pe plajă, noaptea, se număra printre acele interdicţii.

M-am întors spre miliţian şi, pe un ton cât mai paşnic, am încercat să mă scuz. „Nu ştiam că nu e voie să coborâm noaptea pe plajă, domnule ofiţer… Vă rog să ne scuzaţi”.

Nu aveam de unde să ştiu ce grad purta, dar eram convins că nici ofiţer nu era. Speram că dacă îl apelez cu un grad mult mai mare decât îl avea, va deveni mai cooperant. S-a părut însă că nici nu m-a băgat în seamă, deoarece a urmat: „Ei, nu ştiaţi pe dracu’! Ia, urmaţi-mă voi pe mine la post şi vom sta acolo de vorbă”. Şi a pornit pe scările ce urcau de pe plajă pe faleză.

I-am spus atunci în şoaptă Carinei că trebuie să îl urmăm. Ca să o mai liniştesc, fiindcă părea tare speriată, am precizat că numai până pe faleză va trebui să îl urmăm. I-am cerut să-mi dea un pachet de ţigări, ştiind că avea la ea. Cu pachetul de ţigări în mână, ţinut cât mai la vedere, am urmat miliţianul. Ajungând în dreptul scărilor, l-am rugat să se oprească.

S-a oprit şi s-a întors spre noi. Ne-a privit atent pe amândoi şi de data aceasta, mai amabil ne-a zis: „Da, v-ascult! Ce doriţi să îmi mai spuneţi?”

Văzând că devine mai amabil, l-am rugat din nou să ne ierte şi să primească din partea noastră un pachet de ţigări Kent. A luat ţigările şi după ce ne-a mai privit câteva clipe a zis: „Mă băiete, vă iert numai că o văd pe domnişoara aşa de speriată. Aveţi grijă să nu mai coborâţi pe plajă, că urmează să treacă pe aici şi paza militară. Aia-s mai al dracului şi nu vă mai iartă”.

Îndată ce ne-am văzut scăpaţi de miliţian, am urcat pe faleză şi am intrat în primul restaurant ce ni s-a ivit în cale. Mult timp nu am zăbovit în acel restaurant, căci după o vreme Carina a zis că vrea să meargă la hotel. De fapt zisese: „Vreau să mergem la hotel!” Nu ştiu dacă se exprimase greşit, ori chiar aşa vrusese să spună. Cert este că eu am luat-o ca pe o invitaţie şi am urmat-o bucuros.

Ajunşi la intrarea în hotel, Carina s-a oprit şi, spunându-mi noapte bună, a vrut să intre singură. Eu, atunci, am oprit-o şi cu puţină insistenţă am reuşit să o conving să urcăm împreună la ea în cameră.

În acea cameră ea locuia singură aşa că norocul în acea seară se dovedise a fi de partea mea.

În dimineaţa următoare am părăsit hotelul, regretând că noaptea se sfârşise atât de repede, dar şi pe deplin mulţumit de felul cum trecuse. Fiindcă mai erau vreo două ore până trebuia să încep lucrul, m-am gândit să mă duc până la vila în care locuiam, mai ales că nu era departe. Nu am apucat să fac mai mult de zece – cincisprezece paşi pe trotuarul din faţa hotelului, când o voce energică mă somă să mă opresc şi să prezint buletinul la control. Ştiind că altă soluţie mai bună decât să mă opresc şi să prezint buletinul nu aveam, m-am conformat conştiincios. Într-un fel, mă bucuram că nu se întâmplase acest lucru seara când alături de Carina venisem de pe faleză. Speram că după ce mă va chestiona puţin, îi voi adresa miliţianului nişte scuze de rigoare, însoţite de un pachet de ţigări şi totul se va termina cu bine. N-a fost să fie aşa. A trebuit să urmez acel miliţian la postul de miliţie, cu tot pachetul de Kent ce i l-am dat. La post însă totul s-a terminat cu bine, fiindcă pe drum mi-am amintit că-l cunoşteam pe un şef de-al lor. Spunându-i şefului de post că în acea dimineaţă urma să mă întâlnesc cu cel ce le era superior în funcţie, pentru a-i face un masaj, mi-a dat drumul imediat punându-l pe miliţianul ce mă dusese acolo să mă conducă până la serviciu. Nu îi făcusem masaj în acea dimineaţă acelui şef, mai mare peste miliţienii din Eforie Nord, dar pe Carina o mai vizitasem şi în alte daţi.

Refuzasem atunci propunerea Cârmei de a o urma în Germania, pentru că îi promisesem Marei că am să mă căsătoresc cu ea, dar şi fiindcă începusem să ţin la ea. Cu siguranţă ăsta a fost motivul. Dar acum treisprezece ani ce mă determinase să rămân cu Mara?… Doar eram îndrăgostit nebuneşte de Mirela. Eram tare îndrăgostit, dar şi la Mara ţineam mult mai mult decât astăzi. Şi peste toate era responsabilitatea creşterii copiilor. Erau la vârsta când nu puteam să fac abstracţie de acest lucru. Nu puteam concepe să fie crescuţi fără mine, fără participarea mea directă la educaţia lor. Nu puteam accepta ca ei să nu crească alături de ambii părinţi. Chiar dacă simţeam că lângă Mirela aş fi fost fericit, fericirea ar fi fost incompletă, nemaiputând fi tot timpul cu Ioana şi Petrică. Acum, când amândoi sunt aproape pe picioarele lor, situaţia este diferită. Cred că mă pot gândi la perspectiva de a avea, în sfârşit, ce simt de multă vreme că îmi lipseşte. Să am o femeie care să mă iubească aşa cum mi-am dorit. Să

ştie să mă mângâie, să ştie cum să mă atragă, cum să mi se dăruiască. Să fie femeia ce ştie a fi femeie tot timpul. Să fie mereu lângă mine, dar niciodată aceeaşi. Să ştie să trăiască bucuriile şi plăcerile. Să ştie şi pe tine, bărbatul, să te facă să simţi plăcerile când eşti lângă ea. Cu siguranţă, numai Mirela ar putea îndeplini aceste idealuri.

O să reuşesc acum să o urmez pe Miiela? Nu cred că aş mai avea motiv să nu o fac. De dragostea ei nu mă pot îndoi. Dovadă e faptul că după atâţia ani petrecuţi departe unul de altul, încă mă mai iubeşte şi a venit să mă caute. Ca femeie, pot spune că nu îi lipseşte nimic. Este înzestrată cu toate graţiile. Frumuseţea ei m-a încântat totdeauna. Mi-a venit în minte remarca lui Ştefan, făcută acum vreo paisprezece ani, când mă văzuse în cabinetul de masaj alături de Mirela. Mă surprinsese tocmai când o strângeam în braţe. Puţin timp după aceea, când eram numai cu el, parcă-l aud şi acum spunându-mi: „al dracului pielea pe tine, Valentine. Cum ai făcut de ai pus mâna pe asemenea frumuseţe de femeie?…” Da, m-am întrebat şi eu de mai multe ori cum de s-a îndrăgostit aşa de tare de mine. Ce a găsit ea aşa de deosebit la mine? Fără să îmi caut singur calităţile, fără să fiu orgolios, îmi dau seama că este ceva în mine ce atrage femeile. Ce anume le atrage, nu am să-mi bat capul ca să aflu. Acum, problema numărul unu căreia trebuie să-i găsesc o rezolvare e să hotărăsc ce am să fac cu propunerea Mirelei. Este vorba şi de un copil… Da, cred că trebuie să merg la ele. Acum ele au mai mare nevoie de mine. Dar hotărârea definitivă am să o iau ceva mai târziu. Să mă ridic şi să mă duc să stau de vorbă cu Bătrânul. Sper să nu fie prea ocupat. L-am auzit ieri spunând că a început schimbul de serie, aşa că trebuie să fie destul de liber. M-aş bucura să-l găsesc singur. Să putem sta câteva minute liniştiţi de vorbă.

Ies din casă şi mă îndrept spre hotelul în care lucrează Bătrânul. Până acum o vreme aveam un semn ce mă avertiza să traversez. În acel loc trotuarul era mai aspru. Se săpase cu douăzeci şi cinci de ani în urmă un şanţ şi după ce îl astupaseră nu mai neteziseră ca lumea cimentul. Acum, fiindcă troniarele s-au renovat, peste tot asfaltul e la fel. Pe vremea când se săpase acel şanţ se produsese întâmplarea cu cei doi indivizi ce se contraziceau în spatele meu, pe tema faptului că văd sau nu şi avuseseră obrăznicia să mă pună la încercare. Mi-o amintesc încă destul de bine.

Se întâmplase într-o zi de vară. După ce terminasem serviciul, mă îndreptam spre casă bine dispus. Deoarece pe acelaşi traseu

venisem şi dimineaţa şi nu întâlnisem niciun fel de săpături – şanţuri sau gropi – mergeam destul de degajat. Băţul pe care îl aveam în mână îl ţineam neglijent în dreapta mea, fără să atingă pământul. Cum păşeam aşa fără nicio grijă, trotuarul fiind aproape gol, la un moment dat am auzit, la oarecare distanţă, două glasuri baritonale care veneau în urma mea. Cum se apropiau de mine, câteva cuvinte din dialogul lor mi-au atras atenţia.

„Băiatul ăsta, care merge înaintea noastră, e orb!" zise un glas. Celălalt glas îl contrazise imediat. „Nu, nu se poate. Nu vezi ce sigur merge?" Primul glas nu s-a lăsat şi a început să aducă argumente. „Ascultă ce îţi spun. Eu ştiu sigur că nu vede, fiindcă el îmi face masajul".

Deşi auzeam din ce în ce tot mai bine ce vorbeau bărbaţii care mă urmăreau ignorând total acest aspect, încercam să nu îi bag în seamă, căutând să-mi văd de drum.

„Nu o fi văzând bine, asta e posibil, însă orb nu poate fi! Dar uite că imediat urmează un şanţ şi ne vom convinge cine are dreptate". continuă cel ce se îndoia de faptul că nu văd.

Auzind că mă apropii de un şanţ, unul ce se săpase în timpul cât stătusem la serviciu, mi-am încetinit mersul şi am început să pipăi discret drumul cu băţul.

Cum înaintam pe mijlocul trotuarului cu multă prudenţă, am atins cu băţul scândura ce se afla peste şanţ. Cu precauţie am pus piciorul pe scândură şi pipăind cu băţul marginea ei, am ajuns cu bine de cealaltă parte a şanţului. Bucuros că depăşisem fără incidente acea încercare neaşteptată, am pornit mai departe, convins că de acum cei doi mă vor lăsa în pace. Nu a fost să fie aşa, căci după puţin timp i-am auzit din nou în spatele meu.

„Cum dracu' mai spui că e orb când l-ai văzut şi tu că a trecut peste şanţ, chiar pe mijlocul scândurii?"

Nu am înţeles ce spusese celălalt, deoarece vorbise destul de încet, dar pe cel ce se încăpăţâna să demonstreze că văd l-am auzit bine continuând.

„Am să îl mai supun la o încercare, ce te va convinge cu siguranţă că am dreptate când susţin că vede. Voi trece înaintea lui şi după câţiva paşi mă voi opri şi ai să vezi că mă va ocoli, nu se va ciocni de mine".

Auzind ce mi se pregăteşte, m-am enervat de-a binelea.

La foarte scurt timp după ce se aşternuse tăcerea în spatele meu, cineva a trecut grăbit pe lângă mine şi după câţiva paşi mi s-a oprit în faţă. Ştiam sigur că este individul care urmărea să mă supună la o nouă încercare. M-am străduit să apreciez cât mai exact la ce distanţă se afla de mine şi apoi cu toate simţurile şi muşchii în funcţiune am pornit cu paşi mari şi repezi spre el. În gând mi-am zis: „Hai, fir-ai al dracului, să te conving pentru totdeauna cum stau lucrurile, dacă asta vrei!" Deşi stătea cu faţa spre mine, nu a mai avut timp să se ferească de umărul meu drept ce l-a izbit în plin făcându-l să îşi piardă echilibrul. L-am auzit cum s-a prăbuşit în spate, în boscheţii de lângă trotuar. Fără să mă opresc din mers, mi-am întors capul şi l-am întrebat: „Acum cred că te-ai convins cum stau lucrurile şi ţi-a trecut cheful de a mă mai pune la alte încercări". Nu am înţeles ce mormăise de pe unde se afla, în schimb, l-am auzit pe celălalt individ râzând în hohote.

Aşa am procedat atunci cu acei indivizi. Astăzi, oare, mi-aş mai pune mintea cu ei?... Nu. Cu siguranţă i-aş lăsa în plata lor, să creadă ce vor vrea. Dar să las la o parte amintirile şi să fiu atent. Cred că aici e traversarea. Nu. Aici este rondul. Mai trebuie să fac un pas. Nu se aude zgomot, nici în dreapta, nici în stânga. Pot trece liniştit. Ajuns pe celălalt trotuar, am să o fac la dreapta şi în scurt timp voi fi la scările ce urcă în hotel. Acele scări sunt uşor de observat prin faptul că aproape în permanenţă cineva urcă sau coboară, dar mai ales că pe partea stângă a trotuarului sunt tufe de tuia, până în apropierea lor. Dacă m-aş fi obişnuit să port baston, cred că mi-ar fi şi mai uşor să mă descurc pe stradă. Nu am purtat baston decât în primul an când m-am stabilit aici. Atunci, fiind staţiunea în construcţie, fără el ar fi fost aproape imposibil să mă descurc. Ceea ce mă determină să nu îl port este o jenă destul de aiurea ce mă stăpâneşte când sunt silit să îl port. Am impresia că datorită lui, atrag atenţia celor din jur asupra mea. Nevăzătorii ce s-au obişnuit să îl poarte spun că le este de mare ajutor. Anumite obiecte şi modalităţi de a percepe spaţiile pe care un nevăzător este nevoit să se deplaseze îi sunt de mare ajutor în a deveni cât mai independent de cei din jur. Drumul ce trebuie să-l parcurgă singur trebuie învăţat numai în linii şi unghiuri drepte. Dacă este condus, va trebui să o ţină el pe acea persoană de braţ şi să meargă cu o jumătate de pas în urma ei. Astfel va putea observa dacă va trebui să coboare sau să urce o bordură sau o scară. Dar uite la ce mă gândesc

eu acum!... Toate acestea, şi multe altele ni le spunea dirigintele nostru când eram în clasa a noua. Tot ce ne-a învăţat atunci ne-a prins tuturor tare bine în viaţă.

Iată că am ajuns la scările ce urcă spre holul de la intrarea hotelului. Ce aglomerat e holul de la recepţie! Se vede că este început de serie. Este lume multă şi pe la cabinetele doctorilor. Pacienţii aşteaptă să fie consultaţi şi să primească fişa medicală ca să poată merge pe urmă la tratamentele indicate. Bine că sunt coridoarele destul de largi. Dacă am s-o ţin pe mijlocul coridorului, nu risc să mă ciocnesc de ei. Trebuie să urmeze, imediat uşa ce dă în coridorul în care se află cabinetele de masaj şi sala de gimnastică, aflată aproape permanent întredeschisă, poziţie în care dacă nu vezi, riscul cel mai mare e de a te lovi de ea. La Bătrânul la uşă parcă nu este nimeni. Nu se aud nici în cabinet voci. Se pare că am noroc să-l găsesc singur. Dacă ar fi cu cineva înăuntru, ar fi aproape imposibil să nu se audă vorbind. Nu ştiu cum face, dar mereu are ceva de povestit cu oamenii ce-i trec pragul cabinetului. Mai ales femeile, când ajung în cabinetul lui, se spovedesc aproape ca la un duhovnic. Drept este că şi el ştie să le asculte. Şi noi, prietenii, în faţa lui suntem tot timpul cu sufletul deschis. Să intru.

— Salut, Bătrâne! Cum de te găseşte şi pe tine omul singur?

— Salut, Valentine! Uite aşa, se mai întâmplă câteodată să fiu şi singur. Este schimb de serie şi de-abia au ajuns pacienţii la doctori. Dar cu ce ocazie eşti pe aici? Ieri îmi ziceai că ţi-ai luat pentru astăzi liber...

— Da, într-adevăr, aşa e. Azi sunt liber. Am trecut pe la tine, fiindcă... am o problemă. Vreau să îţi cer un sfat şi un ajutor. Mă bucur că te găsesc singur.

— Înainte de a veni tu, am repartizat doi pacienţi la celălalt cabinet, la Mariana şi la Ionică. Tocmai l-am luat puţin „în şuturi" pe Ionică. Iar mi-a venit mai târziu la serviciu. L-am certat şi ieri. Am uitat să-ţi spun. Mă cam scoate din răbdări. După ce că întârzie destul de des, mai face şi lucru de mântuială adesea. O să fiu silit să iau măsuri. Nu putem accepta ca pacienţii să fie nemulţumiţi de serviciile noastre.

— Bătrâne, nu-ţi face niciun fel de probleme în această privinţă. Dacă nu-şi vede de treabă, dă-l afară. Din partea mea ai mână liberă. Procedează cum crezi că e mai bine. Aminteşte-ţi că şi eu am mai avut ceva discuţii cu el pe această temă. Avem tot interesul ca firma să aibă o reclamă bună, să fim căutaţi de oameni, nu ocoliţi.

— Dă-l dracului… vezi tu… pe undeva îmi pare rău să-l las pe drumuri. Până la urmă, cu toată bunăvoinţa noastră, nu vom avea ce face. Vom ajunge şi la măsuri extreme. Dar să-l lăsăm naibii şi să-mi spui tu mai bine ce ai păţit. Ia, te rog, loc. Bem o cafea… sau poate preferi altceva? Am un vin bun, de exemplu.

— Cafea nu vreau. Am băut de dimineaţă. Un pahar de vin, mai ales că-l lauzi, nu te refuz.

— Să mă aşez şi eu şi să stăm de vorbă. Să aud ce probleme ai, omule.

— Da, Bătrâne, am să-ţi spun de ce am venit la tine. Am o problemă destul de complicată. Vreau să o discut şi cu tine. Tot timpul sfaturile tale mi-au prins bine.

„Ce o fi păţit?… Pare îngrijorat. Ieri după-amiază nu mi-a spus nimic. Nu părea a avea vreo problemă. Ce i s-o fi întâmplat de ieri până azi?”

— Dar ce ţi s-a întâmplat? Ieri nu mi-ai zis nimic.

— Bătrâne, de ieri până astăzi pentru mine a trecut un veac. Nu, nu te speria. Nu este ceva grav. Sau cum să-ţi zic… E mai degrabă o problemă deosebit de dificilă. Greu de apreciat. Mai întâi însă de a-ţi povesti ce mi s-a întâmplat, să-ţi spun ce rugăminte am la tine. În după-amiaza asta vreau să mă duc la Păltiniş.

— La Păltiniş! Cum aşa? Mergi de unul singur la Păltiniş?

— Nu, Bătrâne! Nu merg de unul singur. Tocmai asta e, că nu merg de unul singur. Nici nu ştiu cum să încep… Ca să pot merge la Păltiniş, am să te rog pe tine să mă ajuţi să fac rost de o maşină. Fiul tău nu este cumva liber?

— Ba, cred că da. Dar ca să fim siguri, îi dau un telefon. Dar m-ai făcut curios cu această plecare. Cum de ţi-a venit aşa, deodată, să pleci la Păltiniş?

— Bătrâne, ascultă cu atenţie ce am să-ţi spun. Nu o să-ţi vină să crezi ce ai să auzi. Ieri, când am plecat de la tine, ţi-am spus că mă duc acasă. Ajungând în faţa blocurilor, m-am răzgândit şi am pornit la plimbare prin staţiune. Odată ajuns pe lângă ştrand, cu cine crezi tu că m-am întâlnit?… Desigur, nu ai cum să ghiceşti.

— Nu, nici nu mă gândesc să încerc. Sunt însă convins că te-ai întâlnit cu o femeie.

— Da, ai dreptate, Bătrâne. Cu o femeie m-am întâlnit. Dar cu ce femeie! îţi mai aminteşti, oare, că acum treisprezece – paisprezece ani

eram îndrăgostit de o tipă, Mirela?…

— Atunci când lucram amândoi la hotelul „Afrodita”?

— Da. atunci.

— Aceea cu care ai fost pe litoral, când ai participat la cursul de specializare organizat de „Institutul de Balneologie”?

— Da, Bătrâne. Întocmai de aceea este vorba.

Ţi-aminteşti perfect.

— Dar, chiar într-una din zilele trecute îmi spuneai că după acea aventură de la mare i-ai pierdut urma. Nu mai ştiai nimic de ea…

— Da, aşa a fost. Nu am ştiut nimic până ieri când ne-am întâlnit din întâmplare. Ieri pe la amiază a sosit în staţiune, împreună cu o prietenă şi s-au cazat la hotelul „Diana”. Urma să mă caute azi. Ieri, spre seară, ieşind la plimbare cu prietena ei, ne-am întâlnit faţă în faţă, prin dreptul ştrandului. Mi-a spus că tocmai pentru a mă întâlni pe mine a venit la Vâlcele.

— Cum aşa, măi frate! Atâta timp nu aţi mai ştiut nimic unul de altul, nu v-aţi mai căutat şi acum, dintr-odată, i-a venit să te caute?…

— Da, Bătrâne. Uite aşa, deodată i-a venit să mă caute şi din tot ce am văzut şi mi-a spus, ţine tot atât de mult la mine şi mă iubeşte tot cum mă iubea acum treisprezece – paisprezece ani. Adevărat este că şi eu, chiar dacă nu am ştiut nimic de ea, o clipă nu am putut s-o uit. Când am văzut-o ieri, tot focul dragostei de odinioară s-a revărsat în mine ca un torent.

— Şi-ai stat de vorbă cu ea aseară, azi-noapte?

— Da. Am petrecut cu ea până dimineaţă. „Să-i spun că am dus-o la mine acasă?… Desigur. Nu ar avea niciun rost să mă ascund de Bătrânul. Totdeauna am putut conta pe discreţia lui”. Am dus-o la mine acasă.

— Ai fost curajos, Valentine. Nu te-ai temut că vă poate vedea cineva şi o să afle şi Mara?

— Nu m-am mai putut gândi la aşa ceva. Sunt convins că am avut noroc să nu ne vadă nimeni. Dar lucrurile sunt mult mai complicate. Nu ştiu cum să-ţi spun… Nu am suficient timp să ţi le pot povesti pe îndelete. De aceea am să-ţi spun direct ce mă frământă cel mai tare. Poate îţi mai aminteşti, ţin minte că ţi-am povestit că, după escapada de la mare, Mirela mi-a cerut să divorţez. După o perioadă de gândire, i-am spus că nu o pot face.

— Da, sigur că îmi mai amintesc.

— Ei, bine, acum a venit şi mi-a propus din nou acest lucru. Atunci, după ce am chibzuit bine, am refuzat-o, considerând că aşa era cel mai nimerit. Acum, este mult mai greu să mă hotărăsc ce am să fac. Presimt că nu mai am dreptul să o refuz. Din acele zile petrecute la mare a rezultat un copil care acum are doisprezece ani.

— Cum aşa, Valentine! A tăcut timp de doisprezece ani? A tăinuit un asemenea lucru şi acum s-a hotărât brusc să-ţi spună şi ţie?… Gândeşte-te bine, nu cumva vrea să te „tragă pe sfoară”?

— Nu, este imposibil. Este adevărat. Sunt convins că nu mă minte. Prima dată mi-a propus să divorţez şi abia mai târziu mi-a spus de existenţa fetiţei.

— Mă, băiete, e o situaţie tare complicată… Şi acum, tu ce ai de gând să faci?

— Bătrâne, încă nu m-am hotărât. I-am cerut deocamdată ceva timp de gândire. Nu ştiu ce o să fac până la urmă. Simt însă un îndemn să-i urmez propunerea.

— Da. Cred însă că o să-ţi fie foarte greu să-i comunici acest lucru Marei. Am avut tot timpul impresia că voi doi vă înţelegeţi destul de bine. Nici pe Mari nu am auzit-o vreodată spunând că ar fi observat ceva la voi care să ne dea impresia că nu vă înţelegeţi.

— Uite, ce bine am reuşit să mascăm, atât eu, cât şi Mara, ceea ce ne face, mai ales pe mine, să ne depărtăm unul de altul. Cred că este singura problemă ce nu am spus-o nimănui. Nici măcar Bătrânului cu care m-am sfătuit totdeauna, în orice problemă am avut. Tu ştii că am mai avut aventuri cu diferite femei, de-a lungul timpului, dar cum ţi-am mai spus, de când am cunoscut-o pe Mirela, pe toate le-am raportat la ceea ce am găsit la ea. Pe toate le-am comparat cu ea.

„Da, de multe ori mi-a povestit acest lucru, într-adevăr această femeie, de când a cunoscut-o, l-a urmărit în toate”.

— Bătrâne, gândeşte-te şi tu la această situaţie a mea şi dă-mi te rog un sfat! Nu trebuie să mi-l dai acum. Acum nici nu avem destul timp ca să putem analiza pe îndelete situaţia. Eventual, după ce mă voi întoarce de la Păltiniş.

— Bine, Valentine. O să mă gândesc la situaţia ta, dar este destul de complicat. Nu prea ştiu ce sfat aş putea să îţi dau. În această situaţie numai tu eşti cel ce poţi decide.

— Bătrâne, şi prin viaţa ta au trecut multe femei. Nu ai avut şi tu

una care să îţi rămână tot timpul în suflet? Una care să fie un fel de etalon pentru toate celelalte ce au urmat? Nu te-am auzit spunând niciodată, dar mă gândesc că i se întâmplă oricărui bărbat aşa ceva.

„Da, tu şi alţi prieteni aţi crezut şi credeţi că am avut şi am şi acum multe prietene. Da, am avut şi am prietene dar nu amante. Voi, însă, sunteţi convinşi cu toţii că aceste prietene, cu toatele îmi sunt şi amante. De fiecare dată când m-aţi văzut în compania lor aţi crezut acest lucru. Şi eu, ce-i drept, v-am lăsat să credeţi că aşa este, nu v-am contrazis. Când încercam câteodată să vă conving că îmi sunt numai prietene, voi râdeaţi conspirativ şi ziceaţi: «Hai, Bătrâne, tocmai nouă te-ai găsit să ne vinzi asemenea gogoşi?» Ce ar zice Valentin şi ceilalţi prieteni dacă ar putea să-mi audă aceste gânduri? Ce ar zice dacă ar afla că în afară de Mari, nu am mai cunoscut altă femeie în intimitatea ei? Că în afară de Mari, nu am mai avut cu nicio femeie relaţii sexuale?… Cu siguranţă nu ar crede. Aşa este mai bine să-i las să-şi închipuie ce vor. De multe ori l-am invidiat pe Valentin pentru succesul ce l-a avut la femei şi curajul cu care le abordează. Acel curaj ce mie mi-a lipsit. M-am temut tot timpul că voi fi refuzat şi am să mă fac de ruşine. Au fost multe situaţii în care eram doar la un pas de a intra în intimitatea unora dintre aceste prietene, dar curaj nu am avut să merg mai departe. Am analizat situaţia, am şovăit, m-am tot gândit cum ar putea să fie, am tot amânat momentul până a devenit totul prea târziu. Totdeauna am privit femeia ca pe o taină şi nu ca pe o enigmă ce-ar putea fi lămurită cu puterea intelectului. Rostul ei este să te captiveze, să te inspire, graţie misterului care-l emană, să te dispună şi să te încarce cu o anumită stare. Femeia poate fi admirată, poate fi dorită şi fără simţul văzului”.

— Nu, Valentin, nu mi s-a întâmplat niciodată. De amintit, îmi amintesc şi eu de multe dintre ele. De unele chiar cu multă plăcere. Aşa, ca să o port pe vreuna în suflet ca pe o icoană, nu mi s-a întâmplat. Aceasta, probabil, fiindcă pe toate le-am considerat doar simple aventuri. Iubiri efemere ce nu aveau cum să dureze. Nu ştiu cum s-a făcut, dar niciodată după o atare aventură, nu m-am mai întâlnit, peste timp, cu cea cu care avusesem acea escapadă.

— Bine, Bătrâne. Nu te mai reţin. Încerci, atunci, să vezi dacă băiatul tău este liber şi dacă poate să mă ducă după-amiază la Păltiniş?

— Da, Valentine. Îl sun acum. Până atunci mai pune-ţi un pahar.

— Nu, Bătrâne. Nici pe ăsta nu l-am terminat.

— Ei, măcar ăsta să nu-l laşi în pahar.

— Ăsta am să-l beau, dar altul nu îmi mai trebuie. Cât am fost de concentrat la cele discutate cu

Bătrânul! Nici măcar gustul vinului nu l-am simţit. Îmi dau seama că este foarte bun… Chiar şi aşa, de altul nu mai am timp.

— Valentine, uite. Ţi-l dau pe Daniel să vorbeşti tu cu el şi să vă înţelegeţi. Este liber după-amiază.

— Mersi pentru ajutor, Bătrâne.

„Valentine, Valentine, în ce încurcătură ai intrat… De multe ori mi-a povestit de ea, şi cu ce patimă… îl înţeleg perfect în ce situaţie se află. Este foarte greu să nu-ţi pierzi capul pentru o aşa de frumoasă femeie. Mi-amintesc acum de o discuţie dintre Valentin şi Ştefan, la care am asistat şi eu, şi din cele spuse de ei mi-am dat seama că e tare frumoasă. O singură dată am avut şi eu ocazia să-i aud glasul şi am simţit că mă atrăgea. Este de mirare că Valentin nu a părăsit-o pe Mara, atunci, după şederea lui la mare cu Mirela. Presimt că de data aceasta va face pasul şi o va părăsi pe Mara Cred că acest sfat i-l voi da şi eu, dacă mă va mai întreba”.

— Da, s-a rezolvat. O să mă întâlnesc cu Daniel la trei. Mă va lua de acasă. Şi acum te las.

— De ce nu mai stai? Până la trei mai este destul timp. Ce te grăbeşti? De-abia s-a făcut unsprezece…

— Nu prea mai am mult timp, fiindcă trebuie să trec şi pe la Amalia să-i spun că nu o să vin luni şi marţi la serviciu. Ieri i-am spus că voi lipsi numai astăzi.

— Dar de ce nu-i dai de-aici, de la mine, un telefon?

— Nu, mersi. Prefer să mă duc să stăm pe viu de vorbă. Cu această ocazie o să văd şi dacă nu am mai primit, între timp, ceva de pe la conducerea sindicală, încep să se precipite lucrurile în rândul salariaţilor. Oamenii sunt nemulţumiţi de salarii şi de condiţiile de muncă. Cererile înaintate de sindicate observ că nu au niciun ecou în rândurile guvernanţilor. Au rămas surzi la orice propuneri li s-au făcut. Simt că m-am săturat până peste cap de această activitate sindicală, de această luptă continuă cu morile de vânt. Din ce în ce suntem tot mai puţin băgaţi în seamă. În plus şi mişcarea sindicală e tot mai scindată şi contradictorie. Prea mulţi au ajuns să-şi urmărească doar interesele proprii şi aproape deloc interesele colectivităţilor ai căror reprezentanţi pretind că sunt.

— Te înţeleg perfect, Valentine, şi îţi dau întru totul dreptate. Ţi-am admirat curajul pe care l-ai avut de a intra în acest viespar. Până acum te-ai descurcat foarte bine. Eu. unul, nu m-aş fi încumetat.

— Tu ştii, Bătrâne, de ce am făcut-o…

— Bineînţeles că o ştiu şi tocmai de aceea te admir. Trebuie să fie cineva şi din rândurile noastre, ale masorilor, care să ne apere interesele profesionale. Tu, însă, ai reuşit să urci şi mai sus, şi ai demonstrat că îi poţi reprezenta şi pe ceilalţi asistenţi. Ai demonstrat tuturor, dacă mai era cazul, că lipsa vederii nu te împiedică de a fi un bun conducător şi un bun profesionist.

— Bineînţeles că aşa e în ceea ce priveşte lipsa vederii. Te las. Când am să mă întorc, o să te caut şi vom continua discuţia. Pe marţi ori miercuri o să-l rog tot pe Daniel să vină să ne ia de la Păltiniş.

— Bine, Valentine. Vă înţelegeţi împreună. Eu nu am nimic împotrivă. Îţi doresc să ai zile cât se poate de plăcute şi fericite.

Capitolul VI

„Ce imens pustiu inexplorabil este viaţa fiecărui om! Cât de imposibil este a pătrunde şi a cunoaşte cu adevărat forul interior al unui individ! Câte drame numai de el ştiute se desfăşoară în singurătatea din interiorul lui! Cât de bine l-ai cunoaşte pe un om, %\ este foarte greu, dacă nu chiar imposibil, să pătrunzi dincolo de faţa invizibilă a lucrurilor".

Intru în cabinetul meu de lucru. Dinăuntru mă întâmpină glasul dulce şi cristalin al Amaliei, secretara mea. Mă salută uşor surprinsă. Nu se aştepta să mă vadă astăzi. Nu prea ştiu ce motiv să invoc din cauza căruia va trebui să lipsesc în zilele următoare. Problema nu se pune că trebuie să mă justific în faţa ei, unde plec şi de ce, dar fiindcă lucrăm împreună este firesc să ştim unul de altul şi să putem să ne căutăm la nevoie, dacă obligaţiile de serviciu o cer. Simt că adevărul nu am să pot să i-l spun. Dar nu mai am timp să mă gândesc. Din moment ce mă aflu lângă ea, trebuie să-i spun ceva.

— Amalia, uite de ce am venit. Ieri ţi-am spus că astăzi voi fi liber. A intervenit între timp ceva şi am venit să-ţi spun că o să lipsesc şi luni şi marţi, dacă nu cumva şi miercuri.

— Bine, Valentine, sper că nu este ceva grav…

— Nu te speria. Nu s-a întâmplat nimic deosebit. Aseară m-a sunat un amic şi mi-a spus că la Păltiniş se deschide o bază de

tratament balnear. Acea bază o să aibă nevoie şi de masori. Şi atunci m-am gândit că ar fi bine să mă duc să văd dacă nu am putea deschide noi, în acea bază un cabinet de masaj. Nu ne-ar strica unul în plus, pe lângă cele pe care le avem.

— Da, nu ar fi un lucru rău. Dar nu îţi va fi prea greu să te ocupi de încă unul, având în plus şi problemele sindicale pe cap?

— Da, Amalia, nu va fi uşor. Cu ajutorul lui Vio şi al tău sunt convins că ne vom descurca. Nici ţie, mă gândesc, nu îţi va fi atât de greu să ţii evidenţa contabilă şi celelalte hârtii la încă un cabinet. Cred că nu ai nimica împotrivă. Tu şi cu Vio sunteţi oamenii mei de încredere. De când lucrăm împreună cred că avem de ce să fim mulţumiţi unii de alţii.

— Da, Valentine, sigur că mă voi ocupa şi de acel cabinet. Adevărul este că am făcut toţi trei o treabă bună cu aceste cabinete. Ne ies, de pe urma lor, bani frumoşi. Nu este de neglijat nici salariul ce-l luăm de la sindicat, dar după câte probleme sunt, mai ales în ultima vreme, e destul de mic.

— Da, aşa e, Amalia. Cred că dacă ne-am ocupa numai de cabinete, am fi mult mai liniştiţi şi am reuşi să câştigăm mai mult. Dacă am intrat şi în această sarabandă sindicală, nu avem ce face. Trebuie să mergem înainte. Niciunuia din noi nu îi place să facă lucrul pe jumătate.

„Iată că am spus o minciună plauzibilă. Amalia a crezut-o întru totul. Cred că ar trebui să plec. Să nu îmi mai ceară şi alte detalii şi să mă încurc. Ar fi timpul să o sun şi pe Mirela şi să îi spun că am rezolvat cu plecarea la Păltiniş".

— Valentine, te grăbeşti tare? Poţi să mai stai puţin?

— Mă cam grăbesc. Vreau să mai trec puţin şi pe la Vio, iar pe urmă trebuie să merg acasă ca să mă pregătesc de plecare.

— Mai rămâi puţin. Ştii că în revista „Discobolul" lui Vio i-a apărut o cronică foarte favorabilă privind noua sa carte?

— Nu, nu ştiu. Ieri am fost pe la el dar nu mi-a spus nimic. Cu siguranţă nici el nu ştie.

— Nu cred să ştie. De-abia ieri după amiază a apărut revista. Înainte de a veni tu, mă gândeam să-i dau un telefon şi pe urmă să trec pe la el ca să-i citesc articolul. Apropo. Tu nu ai mai scris nimic în ultimii ani?

— De trei ani, muza refuză să mă mai caute, în consecinţă,

cerneala s-a uscat în călimară şi pana a putrezit de când nu a mai fost folosită. Drept e că nici timp nu am mai avut, dar nici dispoziţie de a scrie. Adevărat este că nici ce am scris până acum nu consider că e prea realizat.

— Nu consideri tu că ce-ai scris este bine realizat, dar alţii au cu totul altă părere. Valentine.

— Tu de unde ştii acest lucru, Amalia? Mi-ai citit poeziile? Pe vremea când eu scriam, ne cunoşteam mai puţin.

— Să fii convins că le-am citit şi-ţi pot spune că mi-au plăcut mult. Aminteşte-ţi că am fost împreună şi la un festival de poezie.

— A, da. La festivalul de poezie de la Sinaia, organizat de Sebastian.

— Da, exact atunci. Am fost cu tine şi cu Vio. M-au încântat mult poeziile voastre şi comentariile literare. Valentine, după mine, ca nespecialistă, Vio e cel care trăieşte cel mai intens ce scrie. Eu aşa îl simt.

— Da, cred că ai dreptate, Amalia. Nu m-am gândit până acum.

— Interesant este că aproape toţi prietenii tăi se ocupă cu literatura. Toţi sunt oameni plăcuţi şi bine educaţi, în compania cărora îţi face plăcere să te afli. Nu degeaba se spune că „cine se aseamănă se adună”.

— Lasă, Amalia că şi tu, chiar dacă nu scrii, eşti tot o persoană foarte agreabilă şi compania ta e foarte plăcută.

— Mersi pentru apreciere. M-aş bucura ca toţi să aibă această părere.

— Nu ştiu dacă au această părere chiar toţi, dar cei pe care îi cunosc asta cred. În privinţa prietenilor mei, ai perfectă dreptate. Majorităţii îi place să scrie şi să citească. Dintre toţi însă, cel mai talentat şi mai plin de succese este Sebastian.

— Da, am remarcat şi eu acest lucru. Dar nu trebuie să uităm faptul că el îşi duce existenţa într-un cerc de lume aleasă şi cu influenţă. Dispunând de asemenea posibilităţi poţi răzbi mai uşor, având totodată şi acces la tot felul de publicaţii. Cred că ar putea să vă ajute şi pe voi, mult mai mult decât o face. Tu nu mai scrii, dar pe Vio şi pe ceilalţi prieteni ai voştri ar putea să-i promoveze mai mult în cercurile în care are el acces.

— Amalia, poate ai dreptate. În niciun caz însă să nu-i spui şi lui Vio această părere despre Sebastian. L-ai supăra. Când este vorba de

Sebastian, nu permite nimănui să spună ceva rău de el. Este cu siguranţă cel mai loial şi devotat prieten al lui. Mai ales când este vorba de literatură, părerea lui Sebastian este literă de lege pentru Vio. Punctul meu de vedere este că Sebastian ştie să speculeze orice oportunitate i se iveşte pentru a-şi promova propriile interese. Cu aceasta nu vreau să zic că

— Lasă, frumoasa mea, că nu m-am supărat. Nu sunt obişnuit, doar, cu atâta grijă.

— Pe balcon avem trei muşcate curgătoare. Hai să ţi le arăt! Una este albă, aceasta e roşie, iar cealaltă mov. Fii atent ce frumos atârnă peste balustrada balconului!

— Într-adevăr, Mirela. Observă şi ce miros plăcut au. Sunt minunate.

— De aici, din balcon, avem în faţă o privelişte deosebită. E un peisaj superb, vila se află aşezată pe o înălţime, iar în vale, aproape cât vezi cu ochii, se întinde o pădure de brazi.

Mângâi cu mâna dreaptă o frunză de muşcată, iar cu cealaltă îi înlănţui mijlocul. Încerc să îmi imaginez ceea ce îmi explică. Parcă văd înaintea ochilor imensitatea verde a brazilor, ce curge domol la vale. În zare, crestele munţilor se pierd în ceaţă. Ce clar îmi explică. Parcă n-a făcut-o niciodată aşa de frumos.

În timp ce ascult descrierea peisajului ce se vede din balconul vilei, încep să mă gândesc la şansa pe care o au cei ce văd, de a fi pe deplin fericiţi, cu condiţia să ştie să se bucure de privilegiile oferite de acest simţ al depărtărilor şi al culorilor. Dacă ar şti să se lase îmbătaţi de simfonia de culori a vegetaţiei ce ne înconjoară, de jocul incredibil de nuanţe ale luminii filtrată printre frunzele arborilor, printre picăturile de ploaie, printre minusculele particule de praf din atmosferă, cât de fericiţi ar putea fi! Dar, cum se întâmplă de obicei, în această lume, pe toate le ştim aprecia cu adevărat, după ce nu le mai avem. Da. Dacă cineva dintre cei ce văd ar auzi aceste reflecţii, probabil că ar spune că sunt ale unuia care regretă ceea ce a pierdut, fiind obsedat de ceea ce-i lipseşte. Concluzia ar fi întru totul greşită în ceea ce mă priveşte, deoarece această lipsă a vederii de mult nu mă mai preocupă. Încă la scurt timp după ce vălul de întuneric s-a aşternut în faţa ochilor mei, am început să nu mă mai gândesc la ce pierdusem, luând viaţa aşa cum mi-a fost dată, considerând situaţia în care mă aflu ca pe o stare normală de lucruri. Când o stare este permanentă, este

absurd să te mai preocupe. E absurd să mai fie un factor preocupant. Am început să caut tot felul de posibilităţi de a exploata la maxim celelalte simţuri ce îmi rămăseseră intacte. Am căutat metode prin care să fac în aşa fel ca această lipsă să se observe cât mai puţin, încercând să particip aproape la tot ce participasem şi până în acea zi nefastă. Am încercat, şi în mare măsură am şi reuşit, să nu mă depărtez de lumea celor valizi, de cei cu care îmi trăisem clipele vieţii de până atunci. Spre fericirea mea, nu am simţit că vreunul dintre ei dorea să mă dea la o parte, când mă întorceam, în timpul vacanţelor, în mijlocul lor. Este foarte adevărat că frumuseţea cu care îţi poţi îmbăta sufletul, în mare parte îţi lipseşte, neputând contempla natura ce te înconjoară. Cu certitudine, toate simţurile cu care ne-a înzestrat Dumnezeu ne sunt folositoare. Niciunul nu este de prisos. Toate contribuie la fericirea noastră. De luptat cu greutăţile vieţii ai a te lupta în orice situaţie ai fi. Viaţa este o luptă continuă cu tine însuţi. O luptă pentru a depăşi ziua de azi şi a ajunge în cea de mâine. Cum în această lume nu avem decât două posibilităţi: a trăi sau a muri, a treia neexistând, desigur că prefer să trăiesc.

Atât de bine a descris totul, încât la un moment dat aveam impresia că văd cu propriii ochi tot ce-mi descria. Mă gândesc, când vom fi împreună, să o rog să mergem să vizităm o galerie de pictură, acolo am s-o pun să-mi descrie, pe rând, toate tablourile. Ascultându-i descrierile, am să îmi imaginez că le văd cu propriii ochi. Mai ales pictura din secolele trecute m-ar interesa.

Este o fată extraordinară. Niciodată nu am apreciat-o atât de mult ca acum. E drept că nici n-am avut când să-mi dau seama de toate calităţile ei. Adunate, zilele pe care le-am petrecut împreună, nu trec cu mult peste o lună. Este drept că în acei doi ani şi ceva ne-am telefonat foarte des, dar a vorbi la telefon e una şi să fii unul lângă altul e cu totul altceva.

Capitolul VIU

„Sunt clipe în viaţa omului ce nu se pot uita niciodată. Pot dispărea în subconştient, dar în nopţi de insomnie, în ceasuri de contemplare, ies din nou la iveală şi umplu sufletul cu lumina lor”.

Ce seară minunată! Uite, cerul a început să se umple cu stele. Vrei să facem o plimbare de vreo jumătate de oră, înainte de a merge la vilă, Valentine?

— Da, bineînțeles. Până la vila noastră ar fi cam zece minute de aici. Prefer și eu să facem o plimbare mai lungă în această atmosferă deosebit de plăcută a serii.

— Să o luăm pe aleea aceasta. Este străjuită, pe ambele părți, de brazi. Ce frumos se strecoară razele lunii printre crengile brazilor! Cât de plăcut e mirosul acesta de brad!

— Observ că este destul de puțină lume în stațiune.

— Într-adevăr. Și la restaurant, dacă era jumătate de sală ocupată. Valentine, așa-i că aici Noica și-a petrecut ultimii ani de viață?

— Da, draga mea. Trebuie să fie pe aici, pe undeva, și vila unde a stat. Cu câțiva ani în urmă am fost cu un grup de turiști și am vizitat-o. Noica s-a stabilit la Păltiniș în 1975 și a trăit aici până în ultima zi de viață, când, vrând să alunge un șoarece ce-i rodea manuscrisele a suferit un accident. A fost internat la un spital din Sibiu, unde metronomul a bătut pentru el ora veșniciei la patru decembrie 1987.

— Dragule, dacă în vara lui 1987 am fi venit pe aici, ca acum, era posibil să-l întâlnim…

— Da, ar fi fost posibil. Mă îndoiesc însă că vreunul dintre noi ar fi fost preocupat de acel lucru. Cât de absorbiți de dragostea noastră eram pe atunci, lumea cu oamenii și preocupările lor trecea pe lângă noi fără să o băgăm în seamă.

— Da ai dreptate. Așa eram pe atunci. Valentine, eu nu am citit nimic scris de Noica. Nici nu pot spune că m-a interesat vreodată filosofia. Am citit ceva despre viața lui și cam atât.

— Apropo de filosofi. Cred că știi, Mirela, că ești consăteană cu unul dintre filosofii români…

— Da, desigur. Dar nici despre Petre Țuțea nu știu mai mult decât că îmi este consătean și că a murit acum zece ani.

— Nici eu, iubito, nu pot pretinde că am fost preocupat de filosofie în mod deosebit. Am citit mult, și citesc și acum, dar nu filosofie. Literatura a fost totdeauna una din marile mele pasiuni.

— Să știi că și pe mine mă pasionează cititul. Mai ales de când m-am îndrăgostit de tine, literatura a început să mă atragă. De câte ori citesc o carte, mă gândesc cât de fericită aș fi dacă ai fi și tu lângă mine. Dacă ai sta lângă mine și eu aș citi cu glas tare acea carte. Uneori chiar încercam să-mi induc acea senzație, citind câte un fragment cu glas tare.

— Mirela, în timp ce te ascultam, mi-a venit în minte subiectul

romanului „Cititorul” al lui Bernhard Schlink. Romanul relatează povestea tristă a unei iubiri stranii, întunecată de trecutul politic al Germaniei naziste, în care atunci când iubita ajunge la închisoare, fiind demascată că făcuse parte din cadrul personalului ce păzea lagărele de exterminare naziste, el continuă să-i citească, aşa cum făcuse şi când erau împreună. De data aceasta, cărţile le înregistra pe casete magnetice, pe care apoi le expedia la închisoarea în care ea îşi ispăşea pedeapsa. Ea era analfabetă. Puteai face şi tu aşa. Le înregistrai şi mi le trimiteai, chiar dacă eu nu mă aflam arestat şi nici analfabet nu s-ar putea spune că sunt. De aceea m-ai văzut că zâmbesc, venindu-mi în minte această idee năstruşnică.

— Nu mi-a trecut prin cap o astfel de posibilitate. Cine ştie ce s-ar fi întâmplat de-mi venea. Ar fi fost posibil să o pun şi în aplicare. Poate o s-o fac de acum înainte. Să îţi citesc, sau să îţi imprim pe casete. Sper însă din toată inima că nu va mai fi nevoie să ţi le trimit.

— Probabil că aşa va fi. Încep să cred, Mirela, că aşa va fi, cât de curând.

— De-abia aştept să se întâmple acest lucru. Să fii tot timpul lângă mine şi lângă Valentina. Ce-o fi făcând ea acum?… Când sunt acasă, tot timpul este pe lângă mine.

— Cu cine ai lăsat-o acum?

— A rămas cu Mirabela. Doar ştii că Mirabela este destul de mare. A împlinit optsprezece ani. Înainte de a veni la tine, cu vreo două zile, când i-am spus că mă duc în staţiune cu Aurora, m-a rugat insistent să o iau şi pe ea. Cu greu am reuşit s-o conving că nu am cum să fac acest lucru. A rămas cu promisiunea pe care i-am făcut-o că la anul o s-o iau cu siguranţă şi pe ea. La anul sper că o vom lua cu noi…

— Probabil că aşa va fi, dragă Mirela.

— O luam şi acum cu mine, dacă mergeam în altă staţiune sau dacă nu exista această dorinţă, de nestăvilit, de a te întâlni.

— Da, într-adevăr, nu prea aveai cum să o iei. Dar fiindcă suntem la acest punct, hai, te rog, descrie-mi-o! Spune-mi câte ceva despre ea!

— Valentine, seamănă leit cu tine. Este destul de înaltă pentru vârsta ei. Are un metru cincizeci. Este subţirică, cu părul lung şi des. (Numai aşa îi place să-l poarte.) Şatenă, exact aşa cum eşti tu, liniştită şi foarte bună la învăţătură. A fost mereu premiantă. Anul acesta a luat premiul întâi. îi place să citească. Uneori e cam încăpăţânată. Probabil

că în această privinţă nu se potriveşte cu tine.

— În privinţa încăpăţânării?… Se potriveşte, Mirela. Şi eu, mai ales când eram mic, am fost destul de încăpăţânat. Nici acum nu s-ar zice că sunt altfel.

— Numai ochii… ochii nu sunt că ai tăi. Valentina îi are căprui. Ai tăi sunt albaştri. Curios este că nu seamănă nici cu ai mei. Eu îi am negri.

— Ai spus că are ochii căprui?… Cândva şi eu am avut ochii căprui, Mirela. Doar după accident, când am fost nevoit să-mi pun proteze, au devenit albaştri.

— La asta nu m-am gândit Valentine. De câte ori priveam ochii Valentinei, mă întrebam cum se face că nu-i are negri, că ai mei, sau albaştri, că ai tăi. Nu îmi dădeam seama cu ai cui or semăna. Acum s-a limpezit totul. Chiar şi ochii sunt tot ai tăi.

— Mirela, am să-ţi spun ceva care, probabil, o să te şocheze. Ascultând cum mi-o descriai pe Valentina, mi-am dat seama că pe această fetiţă am văzut-o de multe ori în visele mele. Aceasta mi se întâmplă de mai mult timp. Nu mai ştiu bine de când… De vreo patru sau cinci ani. O visez când mai mare, de opt-nouă ani, când mai mică, de trei-patru ani. Întotdeauna, chiar dacă nu mi-e foarte clar cine este, simt o afecţiune deosebită pentru ea. Mi-e foarte dragă şi tot timpul încerc să o învăţ să ştie a se feri de unii oameni ce i-ar putea face rău. Tot timpul mă stăpâneşte o anumită părere de rău că nu pot fi lângă ea. Că nu am posibilitatea să o ocrotesc şi de aceea încerc mereu să o învăţ să se ferească singură de rele. Într-un vis ce l-am avut de puţin timp, fetiţa avea patru ani. Era deosebit de isteaţă şi vioaie. Simţeam o dragoste imensă pentru ea. De această dată însă, ştiam că este fetiţa mea. Dar nicio clipă nu m-am întrebat cine îi era mama. Nimic nu îmi spunea că ar putea fi Mara. În acele momente, în gândul meu, Mara nici nu exista. Ştiam şi simţeam că este fetiţa mea. Dragostea ce o simţeam pentru acea fetiţă era la fel, sau chiar şi mai mare ca aceea ce o simţisem pentru Petrică şi Ioana, când erau la acea vârstă. La un moment dat, am pus-o să-mi spună o poezie. După ce îmi spuse o poezie foarte lungă, am întrebat-o cine a învăţat-o. Ea mi-a răspuns că „nenea Vasile” şi că acel nene Vasile o să-i dea, în curând, nişte cărţi pe care va trebui să le citească. Deşi nu ştiam cine este acel „nenea Vasile”, eram convins că era un neoprotestant ce urmărea să-şi facă prozeliţi. De aceea i-am spus fetiţei să nu primească acele cărţi şi să-i spună că

tatăl ei are o bibliotecă foarte mare, cu cărţi din toate domeniile, pe care o să i-o dea ei. Va avea astfel posibilitatea să-şi aleagă orice carte va dori să citească. După aceasta, în minte s-a strecurat o întrebare la care nu puteam să-i găsesc un răspuns. Anume, că, dacă acea fetiţă e a mea, de ce nu putea să rămână cu mine. Tot atunci a apărut şi ideea că ar trebui să fac cumva să iau acea fetiţă la mine. Nu reuşeam să îmi dau seama unde aş putea-o duce. În timp ce mă luptam să găsesc răspuns la aceste întrebări şi frământări, m-am trezit. Dar visul m-a mai urmărit mult timp.

— Este foarte interesant visul tău Valentine. Chiar de pe la patru ani, Valentina a început să citească. Pe ultimul meu soţ îl chema chiar Vasile, însă nu ştiu să o fi învăţat vreo poezie cât timp am stat împreună.

— În alte vise, niciodată nu am ştiut cine era fetiţa. Nu mi-au fost niciodată clare raporturile dintre noi, doar atâta îmi era clar că simţeam pentru ea o afecţiune deosebită, afecţiunea unui părinte pentru copilul lui. În niciun vis nu i-am spus pe nume.

— Da, este foarte ciudat acest vis al tău, ce ţi s-a repetat de atâtea ori. Sunt convinsă că visele ne pot spune multe. Pot avea multe înţelesuri, numai că noi nu suntem în stare să le descifrăm. Să le înţelegem mesajul. Cu siguranţă că visele nu sunt doar simple plăsmuiri ale creierului în timpul somnului.

— Da, într-adevăr, Mirela. Visele nu sunt în niciun caz numai o retrospectivă nocturnă a întâmplărilor petrecute în timpul zilei. Adesea, în vis se derulează întâmplări ce urmează a fi trăite. Dacă acestor întâmplări şi trăiri din vis am reuşi să le cunoşteam semnificaţia, dacă am putea să le contorizăm aşa cum se desfăşoară în timpul visului, fără a pierde, ca de obicei, o mare parte din trăirile şi acţiunile lor, am fi mult mai înţelepţi. Cu siguranţă visul este un fenomen psihic încă puţin cunoscut. Este una din funcţiile esenţiale ale creierului uman.

— Da. cred şi eu că visul este o altă experienţă, o altă formă de trăire a individului. Diferit de trăirea reală, trăirea conştientă. În vis se pot primi anumite mesaje, anumite avertismente, care nouă oamenilor ne este greu să le înţelegem. Nu reuşim să înţelegem nici de unde vin, nici cu ce scop vin. Ce am spus până acum nu vreau să lase impresia că eu aş crede în orice vis, că orice vis are o semnificaţie aparte. Numai unele vise ar putea avea un rol deosebit. Revenind la punctul de unde

am pornit această discuţie, remarc trăirile neobişnuite din timpul visului şi faptul că ţi s-a repetat de atâtea ori.

— Într-adevăr este tare ciudat tot ce mi se întâmpla în acele vise. Niciodată nu am reuşit să asociez figura acelei fetiţe cu vreuna cunoscută. Încercam s-o asociez cu figura şi modul de a fi al Ioanei când era mică, dar nu se potriveau deloc. M-a intrigat tot timpul acel sentiment de părere de rău că nu pot fi tot timpul lângă ea, că nu pot să o ajut şi să o feresc de rele. Încep acum să înţeleg că acela era un mesaj ce încerca să mă atenţioneze că mai am un copil pe care nu-l cunoşteam.

— Valentine, adânciţi în discuţiile noastre ne-am depărtat cam mult de staţiune. Ziceam că o să ne plimbăm vreo jumătate de oră şi iată că au trecut mai bine de două ore. Cred că ar fi cazul să ne întoarcem şi să mergem la vilă.

Capitolul IX

„Viaţa e o mare de melancolie. Un ocean bântuit de furtuni mai mari sau mai mici, cu pauze de linişte relativă între ele. Totu-i doar vis efemer strivit de primii zori ai dimineţii”.

Ce noapte liniştită… Nu se aude niciun zgomot. Pe geam pătrunde numai mirosul de brad. Deşi eu am fost aceea care a insistat să nu mai povestim, văzând cât de târziu e, tocmai eu acum nu pot dormi. Valentin văd că a reuşit să adoarmă. Să încerc să nu mă mişc, să nu-l trezesc. Dacă eu nu pot dormi, să-l las măcar pe el s-o facă.

Doamne, ce a fost şi viaţa mea!… M-am căsătorit destul de tânără. Nu împlinisem douăzeci de ani. La trei luni şi ceva, după ce-l cunoscusem pe Nelu, se întâmplase aceasta. Era de curând angajat ca inginer minier la întreprinderea la care şi eu lucram de un an ca secretară. Acum, când mă gândesc la acea perioadă, nu reuşesc să înţeleg ce mă atrăsese la el. De pe atunci era destul de ursuz şi cam lipsit de maniere. Nici prea frumos nu era. Mult mai înalt ca mine şi destul de gras, nu ne potriveam deloc. Cu Valentin m-aş fi potrivit cel mai bine, atât atunci, cât şi acum. Poate faptul că a fost primul bărbat ce mă curtase cu adevărat mă făcuse să mă îndrăgostesc de el?… Mersesem de mai multe ori cu el la discotecă şi fiind un dansator excelent mă învăţase şi pe mine să dansez. Eu ştiam, pe atunci, destul de puţin să dansez. Acceptasem cu multă uşurinţă să merg în garsoniera lui, unde s-a întâmplat să am prima mea relaţie sexuală.

Când îmi propusese să ne căsătorim, am acceptat fără nicio ezitare. Imediat după nuntă am şi rămas gravidă şi a venit pe lume Mirabela. După naşterea Mirabelei, căsătoria noastră a început să-şi piardă treptat armonia. Începuse să mă neglijeze, să lipsească de acasă sub diferite pretexte. Mare amator de şah şi bridge, pe acolo îşi petrecea, în general, timpul liber. Mai pleca des şi în diferite turnee sportive. De lipsa afecţiunii aceluia cu care trăiam mi-am dat seama cu adevărat de-abia în acea vară, când l-am cunoscut pe Valentin. Aceasta se întâmplase acum cincisprezece ani, în acea vară când, împreună cu Mirabela şi Nelu, venisem la Vâlcele, la odihnă. De la prima întâlnire cu Valentin, de la prima şedinţă de masaj, am simţit o atracţie deosebită pentru el. În primele zile vorbisem mai puţin. Trăiam cu multă plăcere clipele din timpul masajului. Mâinile lui, ce îmi mângâiau delicat tot corpul, îmi creau senzaţii nemaitrăite până atunci. Când mă gândesc la acele clipe, parcă simt şi acum mângâierile şi fiorii de plăcere pe care mi le provocau mâinile lui agile. Observam cu câtă grijă făcea totul. Cum devenea tot mai insistent pe unele zone ale corpului, atingând ca din greşeală părţile intime. Părea oarecum nedumerit că eu nu schiţam nicio mişcare la toate acestea. Iată, revăd parcă aievea când el îmi masa picioarele şi, tot mai des, ca din greşeală, îmi atingea zona pubiană şi eu, la un moment dat, l-am apucat de mâini şi l-am tras spre mine. O clipă a părut că l-a surprins gestul meu, dar după aceea s-a aplecat peste mine şi m-a sărutat cu patimă, de mai multe ori, pe gură. Un sărut prin care spunea tot ce vrusese să spună până atunci prin cuvinte şi poate nu îndrăznise. Lucrurile apoi au decurs firesc, nemaiexistând reţineri între noi. Cred că a doua zi a urmat acea propunere a mea, sugerându-i să vină la mine în cameră. Refuzasem să mă duc în acea dimineaţă la ştrand cu Nelu şi Mirabela. După acea întâlnire, Valentin a intrat pentru totdeauna în sufletul meu şi orice s-ar întâmpla, de acolo nu îl va mai scoate nimeni. În anul ce a urmat am vorbit cel puţin o dată pe săptămână la telefon. De întâlnit, ne-am întâlnit doar în vara următoare, pe la început, tot la Vâlcele. A venit apoi luna august, cu cele zece zile petrecute împreună la mare. În timpul acelor zile mă hotărâsem să divorţez de Nelu şi să îl conving pe Valentin să facă la fel şi el cu Mara. Apoi să ne căsătorim împreună. El însă îmi ceruse timp de gândire şi în cele din urmă, după trei luni, spusese că nu poate face acel pas. Tot cam în acea perioadă se întâmplase ca Nelu să mă surprindă în timp ce vorbeam cu el la

telefon. Ascultase ceva din convorbirea noastră, iară ca eu să îmi dau seama. Văzând că Valentin nu vrea să facă pasul decisiv, am hotărât că e mai bine să punem capăt relaţiei, deşi simţeam că îmi va fi foarte greu. A urmat apoi venirea Valentinei pe lume, iar după doi ani, Nelu m-a părăsit definitiv, găsindu-şi altă femeie cu vreo doi ani mai tânără ca mine.

După alţi trei ani trăiţi numai cu fetele mele, l-am întâlnit pe Vasile. care era şi el divorţat, dar nu avusese copii. Mi-a arătat multă atenţie, părând a fi un om bun. După mai multe ezitări, la propunerile lui, ce deveneau din ce în ce mai insistente, am acceptat să ne căsătorim. Vreun an şi jumătate căsătoria decursese bine. După acea, nu ştiu din ce motiv, a început să bea. Bea din ce în ce mai mult. Când venea acasă, începea să facă scandal. Băuse şi până atunci, moderat, şi îşi văzuse de treabă. Nu făcuse niciodată scandal. După ce începuse să bea mult. de fiecare dată când ajungea acasă, se certa cu mine şi vorbea urât şi cu fetele. Înainte de a mă hotărî să divorţez de el. devenise chiar agresiv.

Deşi trecuse atâta timp. pe Valentin nu îl uitasem, încercasem, dar îmi fusese imposibil. Gândul mereu zbura la el. După ce Aurora se întorsese de la Vâlcele şi-mi adusese volumele de poezii ale lui Valentin, pe care citindu-le, înţelesesem că nici el nu mă uitase şi că se gândea încă la mine, a fost nevoie de trei ani până m-am hotărât să vin să-l caut şi să mă conving cu ochii mei de toate acestea. Să mă conving că mă iubeşte la fel cum mă iubea acum treisprezece ani. Simt că fără el nu mai pot să trăiesc. Iată-l aici, lângă mine, iubirea şi fericirea mea. Ce frumos doarme! Nici nu se aude cum respiră. Cred că de data aceasta vom rămâne pentru totdeauna împreună. Aş vrea să-l sărut. Însă trebuie să mă abţin pentru că sigur s-ar trezi. Doarme aşa de uşor… Orice mişcare, orice zgomot îl trezeşte. Şi a trecut destul de puţin timp de când a adormit. Ar fi cazul să încerc şi eu să adorm. Să nu mă mai gândesc la nimic. Este trecut de mult de miezul nopţii”.

Capitolul X

„Sunt adevăruri ce poartă în ele un sentiment de eliberare, iar altele ce impun sentimentul teribilului. Unde începe şi unde se sfârşeşte lanţul păcatului?”

Ce bine am dormit! Oare cât o fi ceasul? Este şase. Când am decis că era cazul să mai şi dormim, trecuse de douăsprezece. Am dormit

aproape şase ore fără întrerupere. Cam rar mi se întâmplă aşa ceva. După cât am dormit noaptea trecută, cel mult o oră, era cazul să mă odihnesc mai bine, măcar acum. Nu ar strica să mai dorm puţin.

În zadar mă chinui să mai adorm. S-a făcut aproape şapte. Văd că draga de Mirela mai doarme. Se aude cum respiră uniform, semn sigur că doarme. Am dormit un somn odihnitor şi ca de obicei am visat mult. Ultimul vis parcă îl trăiesc şi acum. Ce bine mi s-a imprimat în minte! Cum naiba s-a putut s-o visez pe Amalia când toată fiinţa mea e plină de prezenţa Mirelei? Cu trupul ei în braţe, mi s-a întâmplat să visez că sunt cu altă femeie. Tot ceea ce am trăit în timpul visului este tare ciudat şi de neînţeles. Iată, acum, când mă gândesc la el, am impresia că îl trăiesc din nou. La începutul visului, Amalia şi cu mine mergeam ţinându-ne de braţ printr-un oraş. Nu prea era sigur care anume. Părea a fi Clujul. Străzile şi totul din jur aveau înfăţişare tare ciudată. Semăna mai degrabă cu un sat. Trotuarele nu se distingeau de şosea. Aveau multă iarbă în jur. Nu ne era clar încotro mergeam, nici unde voiam să ajungem. Nu ne era clar de ce ne aflam în acel loc. Totul plutea într-o confuzie generală. Mergeam aşa, fără nicio ţintă. Mă simţeam foarte fericit lângă ea. Amalia avea cu ea şi un copil de vreo patru-cinci ani, care alerga înaintea noastră. Părea a fi băiatul ei cel mic. Într-adevăr, ea are doi băieţi. Cel mic, însă, are şaptesprezece ani şi de înălţime este mai mare ca mine.

La un moment dat, printr-o ciudată schimbare de decor, am ajuns într-o cameră, mai degrabă o sală imensă, cu foarte multe paturi. Oprindu-ne în dreptul unuia dintre paturi, Amalia a dispărut de lângă mine fără să îmi dau seama. M-am aşezat pe acel pat şi, pe când intenţionam să mă dezbrac, ca să mă culc, mi-am dat seama că habar nu aveam de topografia camerei. Nu apucasem să o rog pe Amalia să-mi explice unde ne aflam şi nici ea nu o făcuse, aşa cum făcea de fiecare dată când ne aflam într-un loc pe care nu-l cunoşteam. M-am ridicat şi am început s-o caut. Am făcut doar câţiva paşi şi, deodată, ea a apărut, tot atât de misterios precum dispăruse. Mă cuprinsese cu o mână de mijloc. Am procedat şi eu la fel şi am pornit îmbrăţişaţi prin cameră. Stam atât de aproape unul de altul, încât feţele ni se atingeau. Curios este că în vis eram conştient că în realitate nu mersesem niciodată aşa. Mă mira foarte tare această postură în care ne aflam şi nu înţelegeam cum de ea o acceptă. Uimirea a crescut şi mai tare când, în timpul acestei deplasări, i-am atins cu colţul gurii buzele, iar ea, în

loc să se ferească, a întors capul spre mine şi m-a sărutat cu patimă. Am luat-o în braţe şi am început să o sărut şi eu. Ea a acceptat totul fără nicio împotrivire. În mine a început să se trezească sentimentul că ceea ce se întâmpla era lucrul ce mi-l doream totdeauna. E drept că uneori mă gândisem cum ar fi amorul cu Amalia. În realitate, nici măcar o aluzie nu-i făcusem. În timpul acestor îmbrăţişări şi sărutări, începuse să-mi spună cât de mult mă iubeşte, dar până acum se ferise să mi-o spună. Am început atunci şi eu să-i declar că o iubesc şi că tot ce am scris a fost doar din dragoste pentru ea. Parcă nu publicasem ultimul volum de poezii. I-am declarat că ea a fost muza mea şi poeziile din volumul pe care îl voi publica în curând, în majoritate, i le-am dedicat ei. În această efuziune de îmbrăţişări şi sărutări am ajuns la liziera unei păduri, ce spre surpriza noastră, am constatat că reprezenta una din laturile acelei camere. În timp ce încercam să înţelegem cum este posibil aşa ceva şi dacă e cazul să intrăm în acea pădure, brusc, decorul s-a schimbat din nou şi ne-am văzut stând unul lângă altul într-un pat. O priveam şi nu puteam să înţeleg de ce plânge. Într-o vreme am auzit-o, printre suspine, spunând: „Să nu mă mai rogi niciodată aşa ceva". Nu înţelegeam despre ce este vorba. Încercam să-mi amintesc ce o rugasem ca să-i provoace acel plâns. Cum mă frământam ca să pot să-mi dau seama cu ce îi greşisem, am realizat că amândoi eram dezbrăcaţi. Am bănuit că, dacă amândoi eram dezbrăcaţi, probabil că făcusem dragoste împreună. Nu reuşeam să-mi explic cum fusese posibil aşa ceva, iar eu să nu ştiu nimic. Mi-a trecut prin minte că putea să plângă din acest motiv şi am rostit cu jumătate de gură: „Dar şi tu ai vrut". Ea a răspuns: „Nu, eu nu am vrut. Fiindcă tu m-ai rugat, eu nu am putut să te refuz. Tu ştii doar că nu pot să-ţi refuz nimic. Orice mă rogi, totdeauna îţi accept". „Şi ce este atât de rău în faptul că ai acceptat să facem dragoste? Ce te-a supărat atât de rău?" „De mult timp nu am mai făcut dragoste, fiindcă acest act îmi provoacă dureri mari. Medicii mi-au spus că dacă nu o să renunţ să mai fac dragoste voi muri/ Şi cuvintele i se auzeau din ce în ce tot mai încet. Tot mai departe. M-am întors spre ea şi, cum o priveam, vedeam cum devine tot mai mică. Când nu i s-a mai auzit glasul, dispăru şi ea. O întrebare cumplită mi-a săgetat creierul: „Înseamnă, oare, că a murit? Sunt vinovat de această moarte? Eu am rugat-o..." Ideea însă s-a oprit brusc aici. Nu s-a mai formulat mai departe în creier.

Tom] a dispărut fără veste şi în clipa următoare în jurul meu

apăru o imensă pădure prin care nu se zărea nicio cărare. Eram conştient că nu văd şi că o să îmi fie foarte greu să găsesc o potecă pentru a putea ieşi din acea pădure. Între timp începuse şi un vânt foarte puternic ce făcea ca ramurile copacilor să se lovească unele de altele şi trunchiurile să se aplece puternic spre pământ. Odată cu vuietul vântului se auzea aproape şi răpăitul ploii. Ştiam că în curând vor urma tunete şi trăsnete puternice de care mă temeam foarte tare. Mă gândeam că un trăsnet va lovi un copac din apropiere şi de acolo trăsnetul va ajunge la mine, aducându-mi sfârşitul. Am început să mă rog. Un glas ce s-a auzit în acelaşi timp cu bubuitul unui tunet, începu să spună: „Nu mai ţine. Este în zadar să te rogi acum. Dacă o făceai mai des înainte, aveai şanse să scapi. Aşa, fiindcă te rog numai când eşti la necaz, s-a sfârşit cu tine. Nu mai crede nimeni în promisiunile tale". S-a făcut apoi deodată liniște. Nu ştiam ce vrea să însemne acea liniște. Să fie semnul că a trecut furtuna sau că am murit? M-am întors spre dreapta, m-am prins cu mâinile de o creangă şi am scuturat-o. Mi-am spus că, dacă am reuşit să mişc acea creangă, înseamnă că sunt viu. Trebuie să încerc să ies din pădure. Tot atunci am început să mă întreb cum am ajuns acolo. Mi-a venit în minte să strig după ajutor. Cineva s-ar putea să audă şi să vină să mă ajute. Când am deschis gura, primul cuvânt ce l-am rostit a fost numele Mirelei. Din tufişul aflat în apropierea mea, un glas care îmi părea cunoscut, dar pe care nu-l mai auzisem de foarte mult timp, a rostit: „Degeaba vrei să rămâi cu Mirela. N-o să reuşeşti. Locul tău este lângă mine. În curând vom fi împreună". S-a făcut iar liniște. Creierul refuza să admită că ar mai putea să audă acea voce. Persoana a cărei voce mi se părea că o aud, de mult nu mai era printre cei vii. Sigur m-am înşelat. Dar incertitudinea nu a durat mult. Vocea s-a auzit din nou: „Nu vrei să crezi că sunt eu? Sau nu mă mai cunoşti? Nu-ţi fie teamă. Sunt eu. Ani. Degeaba ai crezut că îmi eşti indiferent. Dimpotrivă. Tot timpul mi-ai fost deferent".

S-a întâmplat atunci, nu ştiu cum, să-mi dau seama că visez şi m-am forţat să mă trezesc. M-am trezit cu acel cuvânt în gând. Cuvânt ce nu-mi amintesc să-l fi folosit vreodată. Cu greu mi-am amintit că este antonimul lui indiferent.

Cum au reuşit să se plăsmuiască toate aceste secvenţe în creierul meu?... Tare ciudat este tot ce am visat cu Amalia. Dar sfârşitul visului? Ce o vrea să însemne vorbele pe care mi le spusese glasul bietei Ani? Ea nu mai este printre cei vii de vreo şaptesprezece ani.

Fusesem prieteni buni în copilărie. Mai ales ea ţinea mult la mine. Mi-amintesc şi acum vorbele pe care mi le spusese când mă căsătorisem cu Mara. În timpul nunţii, când îmi urase multă fericire şi „casă de piatră", cu lacrimi în ochi adăugase „Să nu uiţi niciodată că eu am ţinut foarte mult la tine". Era cu trei sau patru ani mai mică decât mine. După nuntă am mai întâlnit-o de trei sau patru ori. dar şi atunci numai în trecere. Cât de mult a ţinut la mine!...

De mici copii fusesem buni prieteni. Ea şi alte două fete de seama ei erau protejatele mele. Cu anii însă, prietenia avansase mai mult. De pe la paisprezece ani o sărutam, o strângeam în braţe, iar când eram numai noi doi, mă lăsa să o mângâi aproape peste tot.

Într-o zi, puţin după ce ea împlinise cincisprezece ani, iar eu trecusem puţin peste optsprezece, aflându-ne numai noi doi la mine în cameră, după mai multe îmbrăţişări şi sărutări, o rugasem să mă lase să-i deschei bluza la piept. Ea îmi şoptise.

„Dacă îmi promiţi că ai să fii cuminte".

„Ca un adevărat prieten". I-am şoptit tandru la ureche.

Mi-a zâmbit şi lipindu-se de mine s-a îndreptat spre canapeaua ce se afla în cealaltă parte a camerei, l-am simţit trupul încordat şi neliniştit. Ne-am aşezat pe canapea unul lângă altul. După mai multe sărutări şi mângâieri pe tot corpul, am auzit-o spunând.

„Nu ai impresia că e prea cald aici?"

Am prins curaj şi am simţit că sunt foarte aproape de ceea ce doream.

„Scoate-ţi bluza. Scoate-ţi tot ce vrei". Am zis cu vocea puţin răguşită. Ea oarecum speriată a zis.

„Ai început să vorbeşti ciudat. Mă sperii".

„Nu. N-ai de ce. Voiam doar să te pot săruta în voie".

Şi mai speriată şi începând să se agite, a început să se roage de mine.

„Nu. Nu se poate! Te rog, nu acum!"

I-am strivit pătimaş buzele şi i-am strâns cu putere mijlocul. Nu şi-a mai putut spune mai departe împotrivirea.

„Ani, este inutil să mai vrei să fii pudică. Ne cunoaştem de atâta vreme".

Ea a continuat însă să se roage.

„Nu vreau acum. Îţi promit că altă dată o să vreau".

„Nu. Nu are rost să o lăsăm pe altă dată. Te doresc prea mult ca

să mai pot aştepta. Te doresc aşa de mult. La ce bun această împotrivire?"

„Nu te mai iubesc dacă te porţi aşa. Totdeauna ai fost bun cu mine". a aruncat ea un ultim argument, împotrivirea i-a fost zadarnică şi nu prea convingătoare. Braţele mele erau, oricum, prea tari. Ultimii nasturi ai bluzei, parcă începuseră să se descheie singuri. Au ieşit, cu totul, la iveală, sânii albi, rotunzi şi speriaţi.

„Ani, altă dată m-ai lăsat să-ţi sărut sânii".

Acum nu vreau, pentru că ştiu că ai să vrei mai mult".

Mi-am dat seama că îmi ghicise gândul. Aş fi putut să mai insist cu mângâieri, sărutări şi rugăminţi fierbinţi şi să obţin ceea ce doream, fără împotrivire. În acea clipă însă, preferasem cealaltă cale. I-am cerut sincer şi direct. A început să râdă, surprinzându-mă. O simţeam tulburată de simţuri, de purtarea mea, de ceea ce avea să se întâmple, de ceea ce vedea pe faţa mea. Corpul i se opunea tot mai puţin în strânsoarea mâinilor mele. I-am îndepărtat genunchii şi am pus stăpânire pe coapse. Totul s-a petrecut înainte ca Ani să mai judece. Înainte că eu să mai pot da înapoi. Trupurile ni s-au desfătat în beţia plăcerilor. Într-un târziu am auzit-o.

„Mi-am dorit să se întâmple altfel".

În glas se simţea o undă de regret. Nu am întrebat cum şi-ar fi dorit să se întâmple. Eram mulţumit că reuşisem să o cunosc şi în acest fel.

Prietenia mea cu Ani a mai durat şi după acel episod. După terminarea liceului, ne-am întâlnit din ce în ce mai rar, până nu ne-am mai văzut deloc.

— Bună dimineaţa iubitule! Ce faci? Nu dormi? Bine că s-a trezit şi m-a întrerupt din aceste frământări.

— Da, frumoasa mea. M-am trezit mai demult.

— Când am văzut ce liniştit stai, am crezut că dormi. Mai pe urmă, văzând că ai ochii deschişi, mi-am dat seama că eşti treaz. La ce te gândeai de erai aşa concentrat?

Să-i spun la ce mă gândeam? Să-i povestesc visul pe care l-am avut? Nu. Nu are niciun rost. Chiar dacă numai în vis s-a întâmplat, ar fi de prost gust să-i spun că, dormind cu ea în braţe, am visat că făceam dragoste cu alta.

— Nu mă gândeam la ceva anume. Stăteam liniştit, ca să nu te trezesc pe tine. Dormeai aşa de bine…

— Dar cât o fi oare, iubitule, ceasul? Afară văd că este ziuă plină.

— Este ora opt şi zece minute.

— Ah, ce bine am dormit cu tine alături, Valentine!

— În tot ce trăim noi acum, frumoasa mea, un lucru este, cu siguranţă adevărat. Niciodată nu ai să cauţi fericirea în altă parte, dacă acasă eşti fericit cu adevărat, încerc acum să privesc spre viitor, acea parte de timp ce ne-o putem închipui, pe care mintea noastră o plăsmuieşte, dar care, în realitate, nimeni nu poate şti cum va fi… Vom reuşi să fim în sfârşit împreună? Nu vom mai fi siliţi să căutăm fericirea în altă parte?…

— De ce această undă de melancolie s-a aşternut în glasul tău? Totul depinde numai de tine ca de acum înainte să fim tot timpul împreună. Eu totdeauna am fost gata pentru a face tot ce trebuie ca să fim împreună

— Da, Mirela. Ştiu că aşa a fost… Eu am fost cel ce n-a avut curajul să facă pasul spre fericire. De ce n-am avut curaj să-l fac? Ar fi mult prea greu să-ţi explic. În multe privinţe nici mie însumi nu am reuşit să îmi explic.

— Valentine, eu nu am să-ţi cer să îmi explici de ce nu ai putut s-o părăseşti pe Mara. Mie îmi este suficient să o faci acum şi măcar timpul ce îl mai avem de trăit să-l petrecem împreună. Ce a fost nu mai prezintă importanţă.

Capitolul XI

„Viitorul este acel loc în care nimeni nu poate şti că va ajunge. De aceea, omul trebuie să se bucure de fiecare clipă trăită, pentru ca mai apoi să nu-i pară rău”.

Uite că revista a rămas de vineri pe masă Am uitat să mă duc pe la Vio şi să-i spun despre cronică. M-am luat cu alte treburi şi să până să merg la el s-a făcut ora de plecare acasă. Astăzi, neapărat trebuie să-mi fac timp să ajung pe la el. Nu cred că a aflat de cronica lui Eugen Curta din „Discobolul”. Cu această ocazie l-aş putea întreba şi unde a plecat Valentin. Ar fi interesant să văd ce i-a spus. Sigur i-a spus unde avea de gând să meargă, din moment ce era cu acea tipă, în maşina fiului lui. Da… Ce chestie. Am rămas obsedată de acea tipă. Ce naiba, chiar sunt geloasă? Ţin într-adevăr la Valentin şi mi-am dat seama că şi el ţine la mine. Mai mult de atâta nu este între noi. Chiar numai atâta este între noi? Dacă sunt sinceră cu mine, trebuie să recunosc că îl şi

iubesc. Simţul meu de femeie îmi spune că şi el mă iubeşte. M-am străduit tot timpul să nu-l las să înţeleagă acest lucru. Ştiu că mai mult decât o iubire platonică nu i-aş putea oferi. Nu cred că el s-ar mulţumi numai cu atât.

Vineri mi-a spus că merge la Păltiniş să încerce să deschidă un nou cabinet de masaj. Dacă era adevărat ce-mi spusese, ce căuta acea tipă cu el? Nu am mai văzut-o niciodată pe aici. Cât am stat, două-trei minute, până ca acel camion să plece din faţa noastră, am avut timp s-o studiez destul de bine. L-am văzut şi pe Valentin, care iradia de fericire lângă ea. Era al naibii de frumoasă. Am văzut-o cât se poate de bine, mai ales că geamul din dreapta ei era deschis. Eu cu maşina mea eram la vreo cinci metri de ei. Doamne, chiar că sunt geloasă! Mă preocupă prea mult această situaţie. Mi-am dat mai de mult seama că lui Valentin îi lipseşte ceva în căsătorie. Nu mi-a spus niciodată nimic. Am observat însă lipsa lui de entuziasm la întoarcerea acasă. Ceva între el şi Mara scârţâie. Amândoi se străduiesc să nu lase să se vadă acest lucru şi în bună măsură reuşesc. Chiar şi eu, care îmi petrec atâta timp cu Valentin, de-abia intuiesc despre ce ar fi vorba. Nu ştiu dacă ceea ce simt se cheamă gelozie. Nu mi-e, însă, indiferent în braţele cărei femei se află. Nu cred că asta înseamnă că l-aş dori în braţele mele. Ştiu că nici eu nu i-aş putea oferi tot ce-i lipseşte acasă. Şi soţul meu se plânge adesea de acest lucru. Mă bucur când îl văd în jurul meu cum se străduieşte să îmi fie pe plac.

A, sună telefonul. Cine naiba o fi? Ce brusc m-a întrerupt din starea mea de meditaţie!

„Alo! Da. Sunt secretara. Doriţi să vorbiţi cu liderul sindicatului? Astăzi, domnul Adam nu este aici. Dacă se poate, vă rog să-mi spuneţi mie despre ce e vorba şi când se va întoarce, o să îi comunic. Da, am primit un material în această privinţă, joi. Ştie şi domnul Adam. Se preconizează săptămâna viitoare o întâlnire cu toţi liderii de la «Sanitas»? Pe joi? A, domnul Petro v sunteţi? Mă scuzaţi, nu v-am recunoscut. O să treceţi miercuri pe la noi? În jurul orei douăsprezece? Sigur, o să-l anunţ şi pe domnul Adam. Da' o să fie aici cu siguranţă. La revedere! Vă aşteptăm pe miercuri".

Da. Va trebui să-l anunţ şi pe Valentin. Trebuie să-l deranjez. Ce naiba să fac? Este vorba să intre sindicatele în grevă… Neapărat va trebui să-l sun. Nu chiar la această oră. Pe la amiază este cel mai bine.

Să mă duc acum până la Vio. îi spun de cronica din „Discobolul"

şi de situaţia sindicală şi cu această ocazie poate reuşesc să-l „trag de limbă" să-mi spună mal multe despre plecarea lui Valentin la Păltiniş, sau unde o fi mers. Cred că lui i-a spus mai multe. Mă tot gândesc la acea tipă. Dar dacă aceea era numai întâmplător în maşină cu Valentin? Imposibil. Prea erau fericiţi unul lângă altul. Dar să încetez de a-mi mai pune atâtea întrebări şi să mă duc la Vio".

Capito/ul XII

„În viaţă este important să ne bucurăm de fiecare clipă trăită, ca mai apoi să nu ne pară rău de timpul pierdut".

Servus, Vio!

— O, servus, Ami! „El este singurul care-mi spune Ami. Nici eu nu-mi amintesc să-i spus altfel decât Vio. E un om foarte bun. Se străduieşte să ajute pe toată lumea, încearcă să facă tuturor numai bine, neglijându-şi, uneori, chiar propriile interese. Din păcate, unii chiar profită de această bunătate. Chiar dacă eu nu mă pot considera ca făcând parte din rândul celor mai buni prieteni ai lui, sunt convinsă că dacă aş avea nevoie de un ajutor, el ar fi primul care s-ar oferi să mi-l dea. Cu siguranţă nu mai mult decât Valentin. Valentin este mult mai aproape de sufletul meu şi eu de al lui".

— Am venit să-ţi spun că în revista „Discobolul" a apărut un articol despre volumul tău de proză. Ai aflat?

— Nu, Ami. Îţi mulţumesc. Când a apărut revista? Joi am trecut pe la chioşc, însă nu apăruse.

— Eu am luat-o joi seara.

— Ei, da. Eu am căutat-o pe la amiază. Şi ai reuşit să-l citeşti? Cum este? E o cronică favorabilă?

— Da, Vio. Scrie, după părerea mea, aşa cum ar fi normal să se scrie despre acel volum. Mie, ca nespecialistă, când am citit acele povestiri ale tale, mi-au plăcut mult.

— Îmi pare bine că le-ai citit şi mai ales că ţi-au plăcut. Mă bucur dacă şi critica literară le-a găsit realizate.

— Vio, uite am adus revista cu mine. Dacă vrei, pot să-ţi citesc cronica.

— Dacă ai timp, chiar m-aş bucura. Îţi mulţumesc. „Interesante consideraţii... «O atmosferă rebreniană.» A spus şi la lansare acest lucru, Eugen. Mă măgulește. Dacă ar fi şi măcar un sfert din talentul lui Rebreanu... «Se află şi ceva din misterul prozei sud-americane.»

Interesant. Nu m-am gândit la acest aspect. Probabil că are în vedere acel mesaj primit în timpul visului de către Anica Groza, din povestirea Mesajul din vis… Mi-a făcut o cronică foarte favorabilă Eugen Curta. Ca de obicei îmi vine să spun că este prea favorabilă".

— Mulţumesc mult, Amalia. Nu ştiu dacă merită întru totul proza mea aceste aprecieri…

— Vio, ca de obicei, eşti prea modest. Cu siguranţă le meriţi. Omul nu avea niciun interes să scrie neadevăruri. Dacă vrei, pot să-ţi las revista. Poate doreşti să o păstrezi.

— Îţi mulţumesc, Ami. Chiar îmi doream să păstrez această revistă.

„Cum să procedez, acum, să-l întreb despre plecarea lui Valentin la Păltiniş? Parcă îmi este puţin jenă… Ce o să-şi închipuie? Să-i spun mai întâi despre problema sindicală. Atunci, automat va veni vorba şi de Valentin".

— Viol înainte de a veni la tine m-a sunat la telefon preşedintele „Sanitas"-ului. Au de gând să declare, cât de curând, grevă generală.

— Da. Chiar ar fi cazul. În ultima vreme, guvernul n-a mai respectat nici contractul colectiv de muncă. Au dat atâţia oameni afară, deşi au promis că n-o s-o facă. Chiar dacă inflaţia a crescut galopant în ultimul an, salariile au rămas pe loc. Au rămas pe loc în ceea ce priveşte cifra. Ca valoare, au scăzut substanţial.

„Acum ar fi momentul să-l întreb de Valentin".

— Vio, vineri, unde ţi-a spus Valentin că pleacă? A întrebat Petrov de el.

„Ce naiba să-i spun? Ea ce-o fi ştiind? Nu i-a spus şi ei, Valentin, unde pleacă?"

— Cum, ţie nu ţi-a spus unde a plecat? Vineri îmi zicea că trece pe la tine, înainte de a pleca.

— Ba mi-a spus. A trecut pe la mine şi mi-a spus că pleacă la Păltiniş. Mă gândeam că ţie ţi-a spus mai mult. L-am văzut vineri, când mergeam spre casă, în maşina fiului tău. „Să-i spun şi că era şi cu o tipă?"

„L-a văzut în maşină cu Daniel. De Mirela nu spune nimic. Ea nu era cu ei? Pe Valentin, Daniel l-a luat de la bloc. Mirela, unde s-o fi urcat? Cred că au luat-o de la hotel".

— Unde i-ai întâlnit?

— La intersecţia de la „Trei izvoare". Era un camion oprit în faţa

lor şi a trebuit să stăm vreo două minute până a plecat.

„Acolo, cu siguranţă nu era numai Valentin şi Daniel. De ce, oare, nu spune că a văzut şi o femeie cu ei? Să trec şi eu cu vederea peste acest aspect”.

— Când a fost la mine. Valentin mi-a spus, ca şi ţie, că merge la Păltiniş. Îmi spunea că are de rezolvat ceva probleme.

„Să nu-i fi spus şi lui că încearcă să deschidă un cabinet de masaj, acolo?! Cred mai degrabă că Vio se fereşte să-mi spună. Să-i spun eu exact ce ştiu”.

— Zicea că încearcă acolo să deschidă un nou cabinet de masaj.

— Da, Ami. Exact aşa mi-a spus şi mie. Fiindcă a zis să păstrez numai pentru mine acest lucru, am ezitat să-ţi spun.

„N-am reuşit să obţin nimic în plus. Nu-mi vine să cred că nu ştie şi Vio cine era acea tipă care se afla cu Valentin în maşină. Ce-ar fi să arunc pastila că Valentin avea cu el şi o tipă? Ce-şi va închipui, văzând că mă interesez atât de amănunţit de viaţa lui? Să încerc totuşi”.

— Vio, în maşină… mai era şi o femeie. Stătea lângă Valentin. Nu ştii cine putea fi?

„Hopa! într-adevăr a văzut-o şi pe Mirela. Dar de ce e aşa curioasă? O ştiam mult mai indiferentă la aceste aspecte. Să mă comport ca şi când nu aş şti nimic. Este cel mai bine”.

— Habar n-am. Mai mult decât ţi-am spus, nu ştiu. „Să arunc şi o pastilă să văd cum o să reacţioneze”. O fi fost şi el cu vreo gagică. La drum lung prinde bine. „Nu zice deocamdată nimic”.

„Nu are rost să mai insist. Trebuie să o las baltă. Sunt convinsă, chiar dacă Vio a spus-o în glumă, că Valentin era cu o gagică”.

— Vio, îţi las revista aici, pe birou, şi mă duc la mine. Poate mai sună careva. Trebuie să-l anunţ şi pe Valentin despre cele transmise de Petrov. În mare, le cunoaşte. Se vehiculau şi. săptămâna trecută. El spera ca până la urmă lucrurile se vor rezolva, rară a fi nevoie a se ajunge la grevă. După cum spune el în sănătate, cei ce suferă de pe urma acestei măsuri sunt bolnavii. Cât i-a stat în putinţă, el s-a opus totdeauna grevei în domeniul sanitar.

Capitolul XIII

„Viaţa e o mişcare continuă, făcută din mici înălţări, din sfâşieri, din obscurităţi neaşteptate şi din căderi atât de adânci…”

Cine mă sună? Mai bine l-aş fi închis. Stăteam şi eu liniştit cu Mirela şi gândurile noastre. Dar parcă poţi, în lumea de azi, să te izolezi cu adevărat? Mai multă nevoie are, în realitate, individul de lume, decât lumea de el. Să văd cine mă sună.

— Da! Servus, Amalia! „Sigur are ceva important să-mi comunice, de mă sună. Ce dracu' s-o fi întâmplat?"

— Da. Te ascult. Lasă, nu te mai scuza. Sunt convins că nu mă sunai dacă nu era cu adevărat necesar. S-au hotărât să declare grevă? Nu au altă soluţie?… Cine te-a sunat? Tocmai Petrov! Ţi-a mai dat şi alte amănunte? Ceea ce mă deranjează este faptul că de pe urma grevei cel mai mult au de suferit pacienţii. Sigur că în situaţia de faţă altceva nu mai este de făcut. Numai cu forţa mai poţi obţine câte ceva de la aceşti guvernanţi. Când? Miercuri la amiaz va veni la noi? Joia cealaltă ne vom întâlni cu toţii la Nufărul Alb?… Toţi liderii „Sanitas"? Nu-mi convine deloc, dar n-am ce face. Miercuri, la amiaz voi fi la Vâlcele. Nu, Amalia. Nu are niciun rost să-l suni. Nu am cum schimba eu ceva, dacă aşa au hotărât. Stai, fato, liniştită. Tu n-ai nicio vină. Nu ai de ce să te simţi vinovată. Ai procedat aşa cum a trebuit. Bine, Amalia. Miercuri la amiaz voi fi acolo. Sigur. Nu-ţi face probleme. Ne vom întâlni, miercuri de dimineaţă, noi doi. Ce am reuşit cu acel cabinet pentru care am venit aici? Mai nimic. Cred că nu o să închei contractul cu ei. Numărul celor care vizitează staţiunea este mult prea mic şi în astfel de condiţii investiţia nu rentează. Da. Mă descurc bine. Sunt cu nişte amici de aici. „E cam ciudată această întrebare. Nu am de ce să-i spun că sunt cu Mirela. O dată am să-i povestesc şi ei despre această aventură cu Mirela. Probabil înainte de a părăsi Vâlcelele".

— Da. La revedere, Amalia. Te sărut. Toate cele bune. Ne întâlnim miercuri dimineaţă.

— Ce s-a întâmplat, Valentine?

— Să-i ia naiba! Ăştia de la „Sanitas" s-au hotărât să declare grevă generală în sănătate. Va trebui ca miercuri dimineaţa să fiu la serviciu, deoarece la amiaz trebuie să mă întâlnesc cu liderul „Sanitas" la Vâlcele. Săptămâna viitoare, toţi liderii sindicali din sănătate ne vom întâlni la Nufărul Alb pentru a discuta toate aspectele în legătură cu declanşarea grevei. Aveam noi de gând să plecăm miercuri, dar după amiaza. Acum va trebui să o facem cât mai de dimineaţă.

— Lasă, Valentine, nu fi supărat. Mai avem încă o zi şi jumătate. O zi şi jumătate şi două nopţi. Să ne gândim doar la acest aspect şi va fi

bine.

— Da, dragostea mea. Ai dreptate. Să încercăm să ne bucurăm de aceste clipe şi să uităm de restul. Chiar dacă este destul de greu a face acest lucru.

Timpul rămas s-a scurs cu repeziciune şi iată că a venit momentul să ne pregătim de plecare.

— Valentine, peste puţine ore o să trebuiască să ne despărţim. Sper din tot sufletul că despărţirea va dura puţin şi că în scurt timp tu o să te hotărăşti să fii cu mine.

— Da, dragă Mirela. Să fii sigură că am să fac acest lucru. Sunt hotărât. Te rog să mai ai doar puţină răbdare şi am să-ţi spun şi ziua când voi veni la tine.

„În sfârşit. Îţi mulţumesc, Doamne, că în sfârşit l-am auzit spunând aceasta. Acum sunt convinsă că vom fi împreună".

— Iubitule! Iubitul meu! îţi mulţumesc! De când aştept ca să spui aceste cuvinte… Acum sunt convinsă că în curând vom fi împreună. împreună, aşa cum de atâta timp îmi doresc.

Ce mult se bucură, draga de ea! Cu ce foc mă strânge în braţe! Cu câtă patimă mă sărută! Se vede că şi-a dorit mult acest lucru. Da. Sigur am s-o urmez. Nu mai am niciun motiv să mai întârzii. Este drept că greul de-abia de acum începe. Când va trebui să-i comunic Marei că m-am hotărât să o părăsesc, atunci va fi tare greu. De acea clipă mi-e cel mai groază.

Capitolul XIV

„Ne concentrăm atât de mult asupra clipei, încât uităm să trăim eternitatea".

Iată-mă iarăşi singur. Mâine va sosi şi Mara. Cum am s-o întâmpin?… în niciun caz nu pot să-i spun, de cum ne-om vedea, ce am hotărât. Mirela a plecat. Acum trebuie să fie acasă cu Valentina şi Mirabela. Am vorbit şi aseară şi astăzi de dimineaţă la telefon. Mai înainte m-a sunat şi Mara. Mâine, când mă voi întoarce de la serviciu, am s-o găsesc acasă. Telefonul ei m-a adus la realitate. Ce ar fi ca mâine, cum o întâlnesc, să-i spun hotărârea mea?… Nu. Nu se poate să fac aşa ceva. O să-i comunic după câteva zile. Cred că va fi un mare şoc pentru ea, când va afla ce am hotărât să fac.

Au trecut atâţia ani de când suntem împreună. Ne-am cunoscut când eu intram în ultimul an de liceu. Venise la şcoala unde învăţam,

dintr-o localitate din nordul ţării, unde urmaşe primul an de liceu. Din cauză că vederea începuse să-i slăbească, nu mai putuse continua acolo şi se transferase la acel liceu de nevăzători. Încă mai vedea binişor. Se descurca greu cu cititul la tablă, mai ales. La noi, şcoala fiind pentru nevăzători, aceste inconveniente nu existau. Şi eu venisem la această şcoală doar din clasa a opta. Primele şapte clase le făcusem în localitatea natală, Germisara, aflată la poalele Munţilor Metaliferi, având toate simţurile dăruite de Dumnezeu, până atunci, intacte.

Mai rămăseseră doar câteva zile şi terminam şi trimestrul întâi din clasa a opta, când intervenise acea nefericită întâmplare ce-mi schimbase dramatic cursul vierii. Iarna îşi aşternuse destul de repede, în acel an, mantia albă deasupra pământului. În fiecare zi, de cum se terminau orele de şcoală, pârtia de pe Dealul Romanilor, lungă de mai bine de un kilometru, vuia de zarva copiilor de toate vârstele, până seara târziu. Aşa fusese şi în acea zi nefastă de început de decembrie. Venisem de la şcoală, mâncasem ceva, în graba mare, apoi luasem sania şi o pornisem pe pârtia de pe Dealul Romanilor. În drum, spre pârtie, le întâlnisem şi pe prietenele mele, Ani şi Olivia, mai mici cu trei ani ca mine şi le luasem şi pe ele. De pe atunci îmi plăcea să fiu în compania fetelor şi nu scăpăm nicio ocazie de a fi atent cu ele. Nici fetelor, după cum se părea, nu le displăcea compania mea. La drept vorbind, pe atunci, Ani şi Olivia erau mai mult protejatele mele, adevărata prietenă fiindu-mi colega de bancă Dora. La astfel de jocuri, cum era săniuşul, ea nu participa, considerându-le depăşite pentru vârsta ei de adevărată domnişoară. Prietenele mai mici mă însoţeau aproape tot timpul, luându-le cu mine pe sanie. O făcusem şi în acea zi de nenumărate ori, chiar din vârful dealului.

Începuse să se întunece şi fetele voiau să plece acasă. Eu am insistat să mai rămână şi să urcăm încă o dată până în vârful dealului. Fetele m-au ascultat şi am urcat cu toţii dealul. În vârf am găsit-o pe Neli, o fată de vârsta lor, plângând. Nelu, băiatul cu care se dădea ea cu sania, se supărase şi plecase singur la vale, lăsând-o acolo. Ca să o liniştim şi să nu o lăsăm să coboare dealul pe jos am hotărât să o luăm cu noi. Patru persoane încăpeam destul de greu pe sanie. Ca să reuşim, totuşi, eu m-am aşezat în faţă, în spatele meu s-au aşezat Olivia şi Neli, iar pe Ani am luat-o în braţe. Astfel aşezaţi, am dat drumul saniei la vale. Am trecut cu bine de curbele ce se aflau de-a lungul pârtiei şi, când ne apropiam de capătul ei, în faţa noastră a apărut un tractor

încărcat cu buşteni, ce tocmai traversa pârtia. Foarte rar se întâmpla ca pe acolo să treacă vreun vehicul. Pârtia fiind foarte alunecoasă, mai ales în acea porţiune, îmi era imposibil să opresc sania. În dreapta se afla un şanţ destul de adânc care musai trebuia evitat. În stânga se înălţa un gard solid de beton. Contactul cu buştenii aflaţi în tractor era aproape inevitabil, iar cea care avea să primească lovitura în plin era Ani. Într-o fracţiune de secundă parcă am văzut cum acei buşteni strivesc faţa fetei. Printr-un efort disperat am reuşit s-o arunc în dreapta mea şi apoi să prind partea din faţă a saniei şi să o răstorn. Olivia şi Neli au căzut din sanie, julindu-se puţin la mâini şi la picioare, la fel ca Ani. Eu însă, în clipa următoare n-am mai reuşit să mă arunc pe spate, după cum intenţionam, şi cu toată viteza am intrat cu faţa în buştenii din spatele tractorului. Ce a urmat, nu am mai ştiut. Mi-au povestit mai pe urmă alţii. Am fost dus la spitalul din oraşul cel mai apropiat, unde am stat o noapte fără ca medicii să-mi facă mare lucru. Neexistând medic oftalmolog, ochilor, care îmi erau cei mai afectaţi, nu li s-a putut face nimic. M-au trimis a doua zi la Cluj, dar cu toată intervenţia celor mai buni specialişti în domeniu, nu s-a reuşit a se recupera ceva. Un reputat oftalmolog i-a spus tatii că dacă ajungeam în şase ore la spitalul din Cluj, se putea salva o parte din vedere. Cum ajunsesem acolo de-abia după douăzeci şi patru de ore, totul a fost zadarnic. Se putea ajunge şi în două ore, dacă cei ce trebuiau să ia această hotărâre nu ar fi dat dovadă de neglijenţă. Aşa probabil că a trebuit să se deruleze cursul vieţii mele. Ăsta mi-a fost destinul.

Am petrecut două luni în spital, după care părinţii m-au ţinut acasă până în toamnă. Când au aflat de existenţa şcolii pentru nevăzători, s-au interesat şi m-au înscris la acea şcoală. Am reluat clasa a opta şi apoi am continuat cu liceul.

Când o întâlnisem pe Mara, această întâmplare stătea ascunsă undeva, într-un sertar al memoriei, şi doar rar mă mai vizita, mult estompată. Mă împăcasem destul de repede cu această situaţie, în primul rând datorită celor cu care copilărisem până atunci. Nu se depărtaseră de mine şi mă căutau în fiecare zi, considerându-mă în continuare unul de-al lor. Fiind mereu în mijlocul lor, ceea ce ne separa mă afecta din ce în ce mai puţin. După ce am ajuns la şcoala din Cluj, cu firea mea veselă şi comunicativă, m-am integrat rapid în rândul elevilor de acolo. Mi-am făcut repede prieteni cărora le-am câştigat în scurt timp încrederea, aceştia, în anii de liceu, propunându-mă în

diferite funcţii organizatorice. Una din acestea era şi aceea de a organiza duminica, în sala de gimnastică a şcolii, seri de dans cu elevii şi elevele. Cei ce se ocupau de serile de dans trebuiau să meargă prin toate clasele şi să invite fetele la această distracţie, altfel ele din proprie iniţiativă n-ar fi venit. Era un fel de cochetărie specifică tuturor femeilor. Le plăcea să fie rugate.

Într-una din aceste duminici, împreună cu Vio şi Sebastian am trecut prin fiecare clasă de liceu să invităm fetele la dans. Când am trecut prin sala de clasă a anului doi, clasa Marei, şi le-am făcut invitaţia, toate fetele au răspuns afirmativ. Numai Mara nu spusese nimic. Parcă mă văd şi acum lângă banca ei. Văzând că tace, îi zisei: „Aşa-i că ai să vii şi tu?" Îi ştiam numele şi o cunoşteam după voce, de câteva zile. Multe cuvinte nu schimbasem împreună. Dacă trecuse o lună de când venise în şcoala noastră. Îmi răspunse că nu cunoaşte pe nimeni şi în consecinţă, nu vine, fiindcă nu o să aibă cu cine dansa. Auzind acestea, mai mult din bravadă spusei: „Uite, mă cunoşti pe mine şi îţi promit că voi avea grijă să te simţi bine toată seara". După mai multe insistenţe, reuşisem s-o conving. Se nimerise ca tocmai atunci să fiu certat cu aceea cu care fusesem prieten până atunci. Dansasem aproape toată seara numai cu ea. Parcă aud şi acum remarca lui Sebastian, pe care o sesizasem când treceam în dans pe lângă el şi Vio. „Uite-l pe Valentin! A făcut o nouă achiziţie. Nu i-a dat bine papucii Andrei, că deja a şi pus mâna pe alta". Ce i-a răspuns Vio, nu îmi amintesc. Probabil că nici nu am auzit. După acea seară, ne-am întâlnit tot mai des, în aşa fel că pe la terminarea trimestrului întâi ajunsesem să fim nedespărţiţi. Aşa durase tot anul. Tot timpul liber ni l-am petrecut împreună. Toată lumea ştia că suntem prieteni. Chiar şi profesorii. Terminând liceul, eu m-am dus la Bucureşti, la Şcoala Postliceală, ea mai rămânând încă doi ani la Cluj. Îmi ziceau mulţi că dacă o să stăm atâta timp despărţiţi, sigur relaţia noastră se va destrăma. Deşi au trecut patru ani până am putut fi iar împreună, prietenia noastră nu s-a destrămat. Chiar dacă au mai existat în acei patru ani unele iubiri, ca aceea cu nemţoaica, toate au trecut ca şi cum n-ar fi fost. După ce Mara a terminat tehnica sanitară, am aranjat să fie repartizată la Vâlcele, unde lucram eu. La scurt timp după aceea, ne-am căsătorit. La un an şi jumătate de la nuntă a venit pe lume Ioana şi după alţi trei s-a născut şi Petrică. Chiar dacă în urma celor două naşteri, vederea Marei scăzuse mult, o clipă nu am regretat niciunul

dintre noi naşterea lor. Au fost tot timpul marea noastră bucurie şi mândrie.

În primii şase-şapte ani de căsătorie, toată dragostea mea s-a revărsat asupra Marei şi a copiilor. Nu a mai existat nicio altă femeie în viaţa mea. După ce-l născuse pe Petrică, Mara a început să fie obsedată de ideea că ar putea rămâne gravidă, trăind actul sexual fără nicio plăcere, ca pe o obligaţie. Pentru ca acest lucru să nu se mai întâmple, totul rămăsese în sarcina mea, ea neîntreprinzând nimic ca să se protejeze. Am suportat cu stoicism, câţiva ani, această situaţie. Cu multă grijă să nu o supăr, am încercat să o fac să-şi dea seama că această situaţie nu poate dura la infinit, dar fără rezultat. Ea rămăsese nepăsătoare şi indiferentă la sugestiile mele.

După un timp am început să caut în altă parte ceea ce-mi lipsea acasă. Am procedat cu multă discreţie, fără să las ca Mara să simtă acest lucru. Acasă mă comportam ca şi până atunci, cu înţelegere şi blândeţe. Au trecut anii şi a venit întâlnirea cu Mirela, cei doi ani în care m-am străduit din răsputeri să nu las să se vadă ceea ce simţeam pentru ea, când îmi dădeam seama că lângă ea fericirea mea ar fi fost deplină, dar datoria ce simţeam că o am pentru creşterea celor doi copii nu mă lăsa să o părăsesc pe Mara. Credinţa că dacă ai copii ambii părinţi trebuie să fie în preajma lor m-a ţinut captiv, alături de Mara.

Au trecut cei doi ani şi a venit şi acea lungă perioadă în care doar amintirea Mirelei a mai stăruit în amintire. Şi acum a venit regăsirea. Mă simt la fel de nebuneşte îndrăgostit de ea ca atunci, în primii doi ani. Sunt foarte hotărât să divorţez şi să fiu cu Mirela. Oricât de greu îmi va fi să-i spun Marei acest lucru, va trebui s-o fac. Va fi nevoie să stau de vorbă şi cu copiii… Ah, ce situaţie neplăcută! Dacă aş putea să las să înţeleagă ei totul de la sine… Dar aşa nu se poate. Va trebui să intentez şi divorţul. Fir-ar al dracului, ce porcărie e şi asta! Trebuie să le aduci şi ălora o groază de argumente. Să le spun ceea ce am ţinut până acum doar pentru noi. N-am spus nimănui nemulţumirile noastre. Trebuie să trec prin toate dacă vreau să fiu cu Mirela. Mă gândesc şi cum va primi Mara această veste. Dacă ar primi-o cu indiferenţă, ce mare uşurare ar fi pentru mine! Nu poate fi aşa. Nu pot spera la aşa ceva. Chiar dacă în ultima vreme pare mult mai indiferentă când este vorba de mine sau de problemele mele, la auzul acestei veşti nu va rămâne nepăsătoare. Nu poate rămâne indiferentă când va afla că am de gând să o părăsesc pentru totdeauna. După atâta

timp petrecut împreună se creează o stare de obişnuinţă din care îţi este foarte greu să te smulgi. La împărţirea bunurilor va fi cel mai simplu. O să-i las totul. Casa cu tot ce este în ea, maşina, o mare parte din banii de la bancă. Mie o să-mi opresc afacerile de la cabinete şi banii din contul special. Cel ştiut numai de mine. Cu acei bani şi cu afacerile o să le pot oferi Mirelei şi fiicei noastre un trai cât se poate de fericit.

Mâine, când o s-o întâlnesc pe Mara, oricum nu o să-i pot spune toate acestea. Mai amân puţin. Peste şase zile trebuie să merg cu Amalia la Nufărul Alb, la întâlnirea cu liderii sindicali. O să las această discuţie cu Mara pe când mă voi întoarce de acolo. Atunci cred că va fi cel mai bine. După ce le voi comunica totul, vor fi şi copiii atunci acasă, voi pleca la Mirela. Nu va mai trebui să stau alături de ei. Mi-ar fi, mai ales la început, foarte greu.

Am avut o noapte nesperat de odihnitoare. Mă şi mir cum aseară am adormit aşa repede. Pe parcursul nopţii m-am trezit numai de două ori şi am reuşit să adorm destul de repede la loc, faţă de alte daţi când după ce mă trezeam îmi trebuiau zeci de minute de chin ca să adorm la loc. Ieri m-am zbătut de unul singur toată după-amiaza, întorcând pe toate feţele problemele ce mă frământă. Dimineaţa a trecut mult mai uşor, fiind ocupat la serviciu cu tot felul de probleme.

Iat-o şi pe Mara acasă! A sosit cu puţin timp înaintea venirii mele de la serviciu. Ne-am salutat fără să ne îmbrăţişăm. De obicei eu făceam acest lucru de fiecare dată când ne întâlneam după o absenţă oarecare a unuia dintre noi. De data aceasta nu am făcut-o nici eu. Am aşteptat să văd cum va proceda ea. Indiferentă ca de obicei, nici măcar nu m-a întrebat cum m-am descurcat în aceste zile. Mă aşteptam să-mi reproşeze că nu m-am dus, după cum promisesem, să stau şi eu cu ea câteva zile. Dacă nu a pomenit nimic de aceasta, eu bineînţeles că nu aveam niciun motiv să-i amintesc. La tot ce am întrebat-o mi-a răspuns destul de evaziv. Dacă mă gândesc bine. În comportamentul ei de acum nu este nimic deosebit. E comportamentul ei de o bună bucată de timp. Cam de multă vreme am devenit, unul faţă de altul, destul de indiferenţi. În plus, acum, simt o stingherealã pe care nu am avut-o când mă aflam în preajma ei. Gândul că va trebui să-i comunic cât de curând hotărârea mea, probabil mă face să am această stare. Stau de o bucată bună de timp în această cameră, cu casetofonul pornit, încercând să continui lectura cărţii începute săptămâna trecută, dar

parcă nu reţin nimic. Deşi glasul Simonei, crainica ce citeşte această carte este atât de clar şi plăcut, nu înţeleg nimic. Gândul îmi zboară când la Mara, care se află în dormitor şi-şi aranjează rufele în dulap sau poate stă pur şi simplu degeaba, când departe, la Mirela şi Valentina. Într-o astfel de stare este imposibil să mă concentrez asupra lecturii. Nici nu ştiu cum dracu' mi-a putut veni asemenea idee. Ia să-l închid naibii, că merge degeaba. Dar ce mama dracului să fac? Trebuie să găsesc ceva. Nu pot sta fără să fac ceva. Ce aş putea lucra/… Ceva care să mă scoată din această stare să reuşesc, măcar pentru câteva ore, să uit de problemele ce mă frământă.

Capitolul XV

„Dacă ziua nu vedem stelele, nu înseamnă că ele nu există".

Bătrâne, mă bucur că te găsesc liber, înseamnă că vom putea sta liniştiţi de vorbă. Puteam să te caut ieri acasă, dar m-am gândit că acolo ar fi fost mai greu să stăm numai amândoi de vorbă. Nu aş fi avut îndrăzneala să-i spun lui Mari că doresc să ne lase singuri, fiindcă avem ceva de discutat.

— Bine, Valentine, nu e nicio problemă. Putem sta liniştiţi de vorbă acum. Nu mă grăbesc să ajung acasă. Dacă veneai şi ieri şi-i spuneai lui Mari că avem ceva de vorbit între patru ochi, să fii convins că ar fi înţeles şi nu şi-ar fi făcut niciun fel de probleme. Doar ştii cât de înţelegătoare este. Iar de discreţia ei nu se poate îndoi nimeni. Dar dacă ai ales să stăm de vorbă aici, îţi stau la dispoziţie cu plăcere. Mai întâi, însă, să-mi spui ce vrei să bei. Am în dulap coniac, vodcă, vin şi ţuică. Spune-mi ce doreşti…

— O, Bătrâne, dar ai un adevărat arsenal.

— Aproximativ. Ştii cum este la noi. Ca decretul dat în Vietnam cândva: „Toată lumea să aibă acasă: o sticlă de vodcă, una de whisky şi un kilogram de orez, că nu se ştie cine vine". Aşa şi la mine.

— Da, Bătrâne, ai dreptate. Spiritual ca-ntotdeauna. Deşi tu nu prea te omori cu băutura, la tine se găsesc de toate. Dacă bine îmi amintesc, cred că niciodată nu te-am văzut „afumat" ca lumea.

— Ei, Valentine, fiecare face ce poate şi cât poate. Dar, hai, spune ce să scot din dulap?…

— Nu prea ştiu bine ce să zic… Fiindcă suntem înainte de masă, să luăm un coniac.

„Îl simt că este tare îngrijorat. Despre ce o vrea să-mi

vorbească? Bănuiesc că-i vorba de Mirela. S-o fi hotărât să divorţeze de Mara? Am ciocnit paharele şi gustă din coniac. Stă şi nu spune nimic. Parcă nu ştie cum să înceapă sau parcă nu ar avea curajul să spună ceea ce îl frământă. Să nu-l grăbesc. Mă fac că nu observ şovăiala lui".

— Bătrâne, ţi-am spus că Mirela mi-a cerut să divorţez. O făcuse şi acum treisprezece ani, însă atunci nu am avut curajul să o fac. De data aceasta, fiind vorba şi de fetiţa pe care o avem împreună, sunt hotărât. Mi-e foarte greu să înfăptuiesc acest lucru, deşi pentru Mara de multă vreme nu mai simt aproape nimic. Eşti primul om căruia îi spun acest lucru. Vinovată pentru această situaţie este numai ea. Dar asta acum nu mai contează. Cu toate acestea, mi-e foarte greu s-o părăsesc. Mi-e foarte greu să mă despart de ea. Nu pot să concep că de acum înainte va trebui să fim doi străini. Nu va mai fi prin jurul meu. Sunt convins, şi asta te rog să nu o iei ca pe o infatuare, atât Marei cât şi copiilor le va fi mult mai greu dacă nu voi mai fi tot timpul în preajma lor. Sunt convins că cealaltă are tot ce mi-a lipsit mie în aceşti ani şi că alături de ea voi fi pe deplin fericit. Cu toate acestea, ştie naiba de ce mi-e atât de greu s-o părăsesc pe Mara… M-am gândit foarte mult la acestea şi am ajuns la concluzia că singurul lucru pe care trebuie să-l fac este divorţul. Sunt hotărât să-l fac cât mai curând.

— Ai reuşit să-i comunici şi Marei hotărârea ta?

— Nu. Încă nu am făcut-o. M-am hotărât să-i spun după ce mă întorc de la Nufărul Alb. La sfârşitul săptămânii, sâmbătă, vor fi şi copiii acasă şi le voi comunica la toţi trei. Cred că aşa este mai bine să le spun la toţi, de-odată. Vor suporta mai uşor şocul. Îmi imaginez că va însemna pentru toţi trei un şoc această hotărâre a mea. Tu ce părere ai. Bătrâne? Crezi că procedez bine? Crezi că este hotărârea cea mai înţeleaptă pe care o puteam lua? Eu unul nu văd alta mai bună.

— Ştiu şi eu, Valentine?… E tare greu să te pronunţi într-o atare situaţie. Totul depinde de ceea ce simte cel în cauză. Fiindcă ne cunoaştem atât de bine şi îţi înţeleg starea sufletească în care te afli, totodată pricepând bine şi ce te determină să faci acest pas, cred că procedezi firesc. Te cred că-ţi este greu. Orice schimbare este grea şi mai ales una ca asta. Trebuie să dai dovada de mare curaj ca s-o poţi înfăptui. Dacă tu ai ajuns la concluzia că aceasta este calea cea mai bună de urmat, mergi pe ea până la capăt.

— Da, Bătrâne, aşa m-am hotărât. Am luat în calcul până şi problemele financiare. Am făcut şi anumite calcule, în aşa fel ca să fie

bine pentru toţi. În această privinţă am să te rog şi pe tine să-mi dai puţin ajutor.

— Cu ce îmi stă în putinţă, am să te ajut, Valentine. Să-mi spui despre ce este vorba.

— În primul rând, în ce priveşte afacerea noastră, aş dori să continue pe mai departe. Chiar dacă eu voi pleca din Vâlcele, aş dori ca afacerea noastră să continue.

— Da. Desigur, Valentine. Ar fi cea mai mare prostie să renunţăm la afaceri. Mai ales că merg destul de bine. De bani vom avea totdeauna nevoie.

— M-am gândit ca Maiei şi copiilor să le las apartamentul cu tot ce se află în el, maşina şi o anumită sumă de bani din cei aflaţi la bancă. Nu am hotărât încă anume câţi. Bineînţeles că pe Ioana şi Petrică îi voi ajuta şi de acum înainte cu ce îmi va sta în putinţă, aşa cum aş fi făcut-o dacă rămâneam cu Mara. Tot copiii mei vor fi şi de acum înainte. Mai există însă o chestie pe care doresc s-o punem la cale împreună. Eu mai am o anumită sumă de bani depusă într-un cont bancar de care ştiu numai eu. Aş dori să-ţi spun şi ţie acel număr de cont ca să poţi depune lunar o anumită parte din câştigul nostru, de care să ştim numai noi. La nevoie, chiar să poţi scoate, când s-ar ivi vreo problemă şi eu nu aş putea s-o fac. Suma aflată în acel cont este destul de mare. Sper să-mi ajungă să pot cumpăra un apartament pentru Mirela, Valentina şi mine. Cel ce-l au vreau să-i rămână fiicei ei mai mari. Nu vreau să stau în ceea ce i-a aparţinut altuia. Cred că eşti de acord cu propunerea mea şi mă vei ajuta…

— Bine, băiete. Am să te ajut. Dacă prietenii nu se ajută între ei, cine atunci să o facă. Vom face ca şi până acum. Banii din încasări, pe cât este posibil, nu o să-i declarăm toţi. Şi aşa, impozitul perceput de cei de la finanţe este destul de mare. Ajungem, dacă suntem fraieri, să lucrăm numai pentru ei. Cred că la acei bani te referi şi tu?…

— Da, desigur. Nemaifiind şi eu aici, va trebui tu să te ocupi de ei. Partea ce mi se va cuveni o să o pui în acel cont.

— Da, s-a tăcut, Valentine. Dar despre aceasta vom mai avea timp să discutăm. Până se va pronunţa divorţul va mai dura ceva timp. Nu se rezolvă aşa iute.

— Nu, Bătrâne. Nu va mai fi timp. După ce am să le spun hotărârea mea, am de gând să plec. Pe lunea viitoare sper să fiu cu Mirela. De divorţ am să mă ocup de acolo.

„Da. Este foarte hotărât de data aceasta. Cred că pleacă atât de repede de teama de a nu se răzgândi. Să-l întreb?... Nu. Nu e cazul. Îl cunosc de-atâta vreme. Tot timpul a fost un om hotărât. Cel puţin aşa s-a prezentat în faţa lumii. Este un om plin de iniţiative şi un prieten loial. Niciodată nu ştiu să fi auzit spunând pe cineva despre el că nu şi-a ţinut promisiunea dată. A avut tot timpul mare succes la femei, acesta fiind şi punctul lui vulnerabil. I-a lipsit loialitatea doar faţă de soţia sa, pe care a înşelat-o adeseori, dar cu mult tact şi discreţie. Nu mi-a spus niciodată de ce îşi înşală soţia. Bănuiam, mai ales în ultimii ani, că ceva în căsătoria lor scârţâie, cu toate că mascau destul de bine acest lucru. În multe privinţe ne asemănăm. Se poate spune că şi în ceea ce priveşte femeile, doar că eu mă mulţumesc să le fiu prieten şi confident, nu mai mult, cu toate că majoritatea prietenilor sunt convinşi că şi eu, asemenea lui Valentin, pe multe le-am cunoscut şi în intimitate. Ce-ar spune aceşti prieteni dacă s-ar convinge că niciuna din acele femei pe care ei le bănuiesc că au ajuns să împartă amorul cu mine, nu au făcut acest lucru?... Este drept că nici eu nu mi-am bătut capul niciodată să-i conving. I-am lăsat să-şi închipuie fiecare ce a vrut. Sunt, de altfel, convins că nu aş reuşi să-i fac să creadă. Ia te uită. ce imagine mi-a apărut în creier!... Ce resort necunoscut a putut s-o aducă la suprafaţă din străfundul memoriei?... Este imaginea unei păduri la început de primăvară, încărcată de flori. În primul rând, ghiocei şi viorele. După imagine apare şi conţinutul unei întâmplări petrecute în anii copilăriei. E o aventură destul de puerilă, dar uite cu ce acurateţe se afişează pe ecranul memoriei. Este o întâmplare la care nu ştiu să mă mai fi gândit. Oricum, chiar dacă aş mai fi făcut-o, aceasta s-a întâmplat tare demult.

Copacilor de-abia începuse să le apară mugurii, în schimb florile ce vestesc venirea primăverii invadaseră toată pădurea. Pătrund împreună cu Dana, o fetiţă cu doi ani mai mică decât mine, în acea pădure. Eu de-abia împlinisem treisprezece ani. Deşi mai mică decât mine, Dana fusese cea care, în jocul nostru de-a mama şi tata, cu ceva timp mai înainte de această întâmplare, mă învăţase ce mai poate face un băiat şi o fată când sunt singuri, în afară de a se săruta. După ce parcursesem o bună bucată de pădure, m-am oprit şi în timp ce o îmbrăţişam am sărutat-o. Dana mi-a acceptat sărutul fără nicio împotrivire. Ne-am aşezat apoi pe covorul moale al unui muşchi de pădure. Cum stam aşa lângă ea, mi-a venit ideea să o rog să ne mai

jucăm de-a mama şi tata. Nu mă mai bucurasem de acele stângăcii erotice din vara trecută. După ce stătuse un timp fără a spune nimic, îmi zise că este de acord numai dacă am să reuşesc să-i aduc trei ghiocei. Nu îmi amintesc să mă fi întrebat ce îşi închipuia Dana, punându-mi acea condiţie. Pornisem la acţiune imediat şi i-am adus, nu trei, ci vreo şapte ghiocei. Dana mi-a luat florile şi s-a ţinut de promisiune fără nicio împotrivire. Printre ghioceii şi viorelele acelei păduri, Dana făcuse să înmugurească în mine sentimentul că nu peste mult timp voi fi bărbat.

De ce mi-am amintit tocmai acum de Dana?… Probabil fiindcă în mine mă lăudam că în afară de soţia mea nu am mai cunoscut altă femeie în intimitate. O, dar acea întâmplare din copilărie poate fi considerată ca o cunoaştere a unei femei în intimitate?… Această amintire este un salt înapoi, peste atâtea altele, într-o perioadă a vieţii mele. atât de îndepărtată şi prăfuită ca epoca descoperirii Americii, sau a drumului spre Indii, prin sudul Africii. Este un salt înapoi, spre începutul vieţii mele conştiente, în care abia începeam să dibui contururile existenţei.

Este drept că Raiul s-a pierdut din cauza unei femei. Cu toate acestea, noi, bărbaţii, ne simţim ca-n Rai în braţele femeii”.

Capitolul XVI

„Dalta lui Dumnezeu a sculptat cu multă migală frumuseţea naturii şi fiinţa umană. Din păcate, omul de azi se înstrăinează tot mai mult de el însuşi, uitând tot mai des să privească frumuseţea ce-l înconjoară şi pe cea din interiorul lui. Astfel se cunoaşte tot mai puţin pe sine însuşi, devenind un străin în propriul lui trup”.

Iată-mă plecând din nou de acasă. Am stat mai bine de cinci zile lângă Mara, fără să am curajul să-i spun că sunt hotărât să o părăsesc pentru totdeauna. Am decis că am s-o fac după ce mă voi întoarce de la Nufărul Alb. De data aceasta nu va mai exista nicio cale de întoarcere. Nicio amânare. Chiar dacă mi-i tare greu. sunt hotărât să fac acest pas. I-am promis şi Mirelei, nu numai când ne-am aflat împreună la Păltiniş, ci şi în convorbirile telefonice pe care le-am avut în ultimele zile. Cu toată această hotărâre, ceva din mine parcă ar dori să rămână pe loc. Fire nevăzute mă ţin legat de acest univers în care alături de mine au stat Mara şi copiii. Mă simt rupt în două. În două părţi, totuşi inegale, fiindcă cea mai mare parte a sufletului îmi spune că adevărata fericire

o voi dobândi de-abia atunci când voi fi alături de Mirela şi Valentina. În acest caz este bântuit de tot felul de îndoieli şi remuşcări nu doar bărbatul ce trebuie să aleagă între două femei, ci şi tatăl celor trei copii, care luptă cu dorinţa de a fi cu ei, de a-i ocroti la fel pe toţi.

— Ce s-a întâmplat, Valentine, de astăzi eşti atât de tăcut? Niciodată nu te-am văzut atât de îngrijorat.

Ce aş putea să-i spun? într-adevăr, de când m-am urcat în maşină, n-am scos nicio vorbă. Trebuie să zic ceva. Să-i spun că mă îngrijorează situaţia sindicală şi această incertitudine în care ne zbatem? Că m-a pus pe gânduri dorinţa celor de la centru de a declanşa cu orice preţ greva generală şi faptul că au acceptat să se implice şi unele partide în treburile sindicatului? Nu cred că aş convinge-o. Doar acestea le-am abordat şi ieri. Le-am analizat împreună destul de amănunţit. Ce ar fi să-i povestesc toată situaţia în care mă aflu? Cred că m-ar înţelege, mai ales că şi ea a trecut cândva printr-o experienţă oarecum asemănătoare. Este şi ea la a doua căsătorie. Nu mi-a povestit niciodată acest episod din viaţa ei. L-am aflat de la nişte rude de-ale ei, ce-mi fuseseră cândva pacienţi. Deşi prima căsătorie a Amaliei nu durase decât trei ani, pentru ea acea perioadă a fost un adevărat coşmar. Avusese de suportat foarte multe neplăceri din partea soţului, un ins gelos, impulsiv şi beţiv. Când se căsătorise, ea cunoştea destul de puţin viaţa. O făcuse cum terminase liceul. Din nefericire, se convinsese foarte curând de greşeala făcută.

— Chiar atât de grav este ceea ce ţi s-a întâmplat, Valentine? Nu poţi să-mi spui şi mie despre ce este vorba? Nu pot să cred că numai situaţia sindicală te-a făcut să fii atât de îngrijorat.

Da, nu am încotro. Trebuie să-i spun.

— O, Amalia, nu numai situaţia sindicală mă frământă. Cu siguranţă că şi aceasta m-a pus pe gânduri, în plus mai am şi o problemă personală ce îmi dă mari bătăi de cap în ultimul timp, solicitându-mi mult curaj să o pot duce la îndeplinire. Dar să mă străduiesc să-ţi explic. Mai întâi, trebuie să-ţi cer scuze în legătură cu Păltinişul. Vizita mea nu a avut nimic de a face cu deschiderea unui cabinet de masaj, ci cu totul altă problemă m-a purtat pe acolo.

„Instinctul nu m-a înşelat când am bănuit că plecarea lui nu avea nicio legătură cu deschiderea unui cabinet de masaj. Tipa ce se afla cu el în maşină fusese cauza plecării.’1

— Nu-ţi face probleme. Valentine. Mă gândesc, că te-ai convins

că mie poţi să-mi spui orice şi că poţi avea încredere în mine. Ne cunoşteam de ceva vreme. După câte mi-am dat seama, tot timpul am avut încredere unul în celălalt.

— Da, Amalia. am să-ţi destăinuiesc ceva din viaţa mea, ceva despre care nu ţi-am povestit până acum. Acum cincisprezece ani am cunoscut o femeie de care m-am îndrăgostit nebuneşte. Pe acea femeie am purtat-o de atunci tot timpul în suflet. Timp de doi ani ne-am căutat, ne-am întâlnit cum am putut, ne-am dat telefoane, după care totul s-a terminat brusc. De uitat, însă, nu am uitat-o niciodată. De atunci şi până acum două săptămâni nu am mai ştiut nimic de ea. Începusem să cred că nu o s-o mai întâlnesc niciodată. Ca printr-o minune, acum două săptămâni ne-am întâlnit. Am petrecut o noapte împreună la noi, la Vâlcele, după care am hotărât că ar fi mai bine să mergem în altă staţiune şi să stăm o perioadă împreună. Acesta a fost motivul plecării la Păltiniş. „Să-i spun şi pentru ce m-a căutat Mirela? Dacă nu am să-i spun şi restul, nu avea rost să-i spun şi ceea ce i-am spus”.

— Valentine, te rog să nu te superi dacă am să-ţi spun ceva.

— Nu. Spune te rog. Amalia.

— Când te aflai cu ea în maşina lui Daniel şi vă opriseră-ţi la Trei Izvoare, eu eram în spatele vostru. M-am întrebat ce căuta acea femeie cu tine în maşină, amintindu-mi ce îmi spuseseşi tu în legătură cu plecarea. Deşi am fost aproape de voi, nu am zis nimic. Eram convinsă că am să te deranjez. Păreai atât de fericit lângă ea.

— Draga mea, totdeauna ai fost discretă. Mă mir cum de nu m-ai întrebat nimic, când am venit de la Păltiniş.

— Nu ştiu prea bine de ce nu am făcut-o. Pe de altă parte, eram sigură că atunci când tu vei considera că va fi cazul, îmi vei povesti totul. Dar nu pot să-mi dau seama de ce eşti atât de îngrijorat. Sunt convinsă că nu este prima dată când ai o escapadă cu o femeie. Aţi fost împreună îmi imaginez că v-aţi simţit bine. Acum ea a plecat şi totul a intrat pe vechiul făgaş. Ce a putut fi atât de deosebit în această aventură de a putut să te bulverseze atât de tare? A aflat Mara de această escapadă?

— Nu. Mara n-a aflat nimic. Altceva e. Cu totul altceva mă frământă. Această femeie, acum treisprezece ani, după ce petrecusem zece zile împreună la mare, m-a rugat insistent să divorţez de Mara şi să mă căsătoresc cu ea. Am amânat-o mai multe luni până să-i dau un

răspuns. În cele din urmă i-am spus că nu pot face acel lucru. După aceea relaţia s-a sfârşit. Acum a venit şi mi-a făcut din nou acea propunere. Atunci, deşi eram foarte îndrăgostit de ea şi mă simţeam deosebit de bine în compania ei, nu am avut curajul s-o părăsesc pe Mara. De data aceasta situaţia este mult mai complicată. Cred că cel mai bun lucru pe care-l pot face este să divorţez. Am ajuns la această concluzie după multă analiză.

— Bine, Valentine, cum de data aceasta te-ai hotărât atât de repede? Nu aţi stat decât vreo şase-şapte zile împreună. Cu ce te-a convins să-i accepţi propunerea?

— Amalia, pe lângă faptul că o iubesc – am iubit-o chiar şi când credeam că nu o s-o mai întâlnesc – a mai intervenit ceva. Ceva tot atât de important. Poate chiar şi mai important. Amalia, Mirela. aşa o cheamă, are un copil cu mine. Copil de care nu am ştiut nimic până acum. Acum treisprezece ani, la mare, a rămas gravidă. Văzând că nu vreau să divorţez de Mara. ea nu mi-a mai spus nimic. Îţi închipui în ce situaţie mă aflu?

— Da, chiar că este o situaţie complicată. Valentine, relaţiile tale cu Mara au părut tot timpul bune. Cum poţi atât de uşor s-o părăseşti? „Sunt curioasă ce îmi va răspunde. Eu am simţit că, cel puţin în aceşti trei ani de când sunt mereu cu el, lucrurile nu stau chiar aşa. Nu mi s-a plâns niciodată de Mara, dar intuiţia mea de femeie îmi spune că nu totul merge între ei «ca pe roate»”.

— Amalia, fiindcă tot am început să mă destăinui, să o fac până la capăt. Relaţiile între mine şi Mara, de o bună bucată de vreme nu sunt chiar cele mai bune. Sunt unele probleme ce ne fac să fim mai reci unul faţă de altul. În exterior amândoi ne-am străduit, pe cât a fost posibil, să nu se vadă. Am impresia că în bună parte am şi reuşit. Ceea ce m-a făcut să mă depărtez de ea. sunt probleme ce prefer să nu le discut.

— Desigur, Valentine, nu am să insist să mi le spui. Să trecem peste asta! Sunt probleme ce consider că e bine că le-aţi păstrat numai pentru voi. Nici mie nu-mi face plăcere să discut anumite lucruri ce ţin de intimitatea familiei, nici măcar cu prietenii cei mai buni.

— Vezi tu. Amalia, problema cea mai dificilă este că eu m-am hotărât să divorţez de Mara, dar îmi este foarte greu să-i spun. Am tot amânat să o fac. Sunt convins că, în situaţia în care mă aflu, singura soluţie este divorţul. Trebuie să fiu cu Mirela şi cu fetiţa noastră! Ioana

şi Petrică sunt mari. Sunt aproape pe picioarele lor. Nu mai au chiar atâta nevoie de mine. Oricum, şi în această situaţie am să-i ajut cât voi putea de mult. Marei, din punct de vedere material, nu îi va lipsi nimic. M-am gândit să-i las apartamentul cu tot ce este în el şi o sumă destul de mare de bani. Tu ce părere ai? Crezi că e bine ce am hotărât să fac?

— Mi-ai pus o întrebare deosebit de dificilă, la care este greu de dat un răspuns. Situaţia într-adevăr este complicată. Numai tu poţi decide care este cea mai bună cale pe care va trebui s-o urmezi. Cu toate acestea, mă încumet să-ţi pun o întrebare.

— Da, te rog întreabă-mă, Amalia.

— Tu eşti sigur că într-adevăr acea fetiţă este a ta?

— Da, Amalia. Nu am nicio îndoială.

— Atunci, Valentine, asta e calea pe care trebuie s-o urmezi. Te înţeleg foarte bine prin ce momente treci. Şi eu am trecut cândva prin astfel de momente. Nu ţi-am spus până acum.

— Amalia, în aceste zile petrecute cu Mirela am ajuns la concluzia că lângă ea aş fi mult mai fericit. Pe această femeie am iubit-o chiar şi atunci când eram convins că nu o s-o mai văd niciodată. Chipul ei şi vocea ei m-au urmărit pretutindeni. De aceea când am reîntâlnit-o nu mi-a fost deloc greu să reiau totul ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat vreodată. Sunt convins că ea este femeia pe care mi-am dorit-o totdeauna.

— Valentine, cred tot ce îmi spui. Dacă te-ai gândit temeinic la ce va trebui să faci de acum înainte, dacă tu simţi că aceasta este femeia ideală pentru tine, trebuie să faci acest pas. Cred că îţi este greu să-i comunici Marei hotărârea ta, chiar dacă nu mai sunteţi în cele mai bune relaţii. S-ar părea că oricărui om aflat în această situaţie, trăind atâta timp împreună alături de altă persoană. îi este greu să întrerupă acea legătură. Dacă tu consideri că ai analizat destul de temeinic situaţia, nu trebuie să mai şovăi. Îmi pare rău pentru Mara. Ea nu va mai reuşi să găsească un bărbat ca tine, oricât ar căuta. Pentru deteriorarea relaţiilor voastre, sunt convinsă că o mare parte din vină o poartă ea. Nu e nevoie să-mi confirmi. În ce priveşte relaţiile tale cu Mara, cred că tu ai aplicat un proverb ce spune cam aşa: „Dacă te simţi nefericit cu femeia cu care te-ai căsătorit, închide ochii şi-ţi închipuie că eşti cu cea pe care o doreşti”.

Capitolul XVII

„Răul este totdeauna la suprafaţă şi de suprafaţă. Binele este în profunzime şi de profunzime. El ţi lasă posibilitatea de a alege”.

Peste o oră va trebui să înceapă şedinţa. În timp ce veneam spre Nufărul Alb i-am povestit Amaliei situaţia în care mă aflu. Nu însă şi faptul că o să-mi dau demisia din sindicat. Am uitat. Sunt curios să văd ce va zice când am să-i spun. Dacă voi fi cu Mirela, va trebui să las la o parte problemele sindicale şi să mă ocup numai de afacerile profesionale şi de familie. Poate mă voi reapuca şi de scris. Să încerc să devin un scriitor adevărat. Ce să fac?! Să mă reapuc de scris, să încep să devin un scriitor adevărat?… Trebuie să fiu conştient că aş fi un naiv dacă aş încerca să devin ceea ce nu este posibil. În ceea ce am scris până acum am dorit ca măcar pe această cale, pe cea a scrisului, să trăiesc ceea ce mi-aş fi dorit să se întâmple în realitate. Să mă amăgesc, măcar pentru o clipă, că eu am trăit întâmplările pe care le povestesc. Că eu am avut parte de sentimentele descrise, în general, cei ce scriu se concentrează mai puţin la relaţiile umane reale, deoarece îşi pot imagina altele, mult mai bune, cu mult mai puţin efort. Ei creează, pornind de la ceea ce le lipseşte, nu de la ceea ce au. Am vrut să mă amăgesc cu iluzia că eu sunt acel ce trăieşte alături de fiinţa iubită beatitudinea fericirii nicicând atinsă în viaţa reală. Am fost tot timpul conştient că nu voi ajunge scriitor adevărat şi cu toate acestea m-am încăpăţânat să pozez în ipostaza de scriitor. Tot ce-am scris, am făcut-o doar de dragul Mirelei. Simţeam că pe această cale pot ajunge aproape de ea. Sufletul meu s-ar putea apropia de sufletul ei. Gândurile mele ar putea ajunge până la ea şi, o dată găsind-o, printr-o minune, o vor aduce iar la mine. De multe ori am visat cu ochii deschişi înfăptuirea acestei minuni. Într-un fel cred că poeziile mele, o dată ce au ajuns în mâna Mirelei, prin intermediul prietenei sale Aurora, au determinat-o să mă caute. Dar să nu mai filosofez pe această temă. Dacă mă gândesc mai bine la ce spune Bacovia despre poeţi, parafrazându-l, aş putea spune: „Din jocul de-a scriitorul, niciodată nu poţi să ieşi teafăr”.

Oare Amalia ce face? Doarme?… Să mă ridic uşor din pat, să n-o trezesc. Nu se aude nicio mişcare în celălalt pat. Probabil că doarme. În ultima vreme mi s-a părut tare obosită. Cred că munceşte prea mult, atât acasă cât şi la serviciu. Mă mir de unde are atâta energie în trupul ei destul de firav.

— Ce faci, Valentine? Te-ai trezit? Ai reuşit să te odihneşti puţin?

Uite că nu doarme. Stă pe marginea patului.

— Da. Am adormit câteva minute. Tu ce faci? Nu ai reuşit deloc să dormi?

— Nu. Am încercat dar nu am reuşit.

Să mă duc şi să mă aşez lângă ea. Să-i spun că m-am hotărât să-mi dau demisia din sindicat. Fiindcă m-am aşezat lângă ea şi i-am cuprins umerii cu braţul, să-i spun hotărârea. Sunt curios cum o să reacţioneze.

— Amalia, am de gând ca după şedinţă să-mi dau demisia din funcţia de lider sindical şi totodată şi din sindicat. Fiind de acum înainte cu Mirela, vreau să îmi consacru timpul familiei şi afacerilor. Mai este şi faptul că în postura în care mă aflu, cea de om de afaceri, nu prea mai am ce căuta în rândul sindicaliştilor. Când m-am înscris în sindicat, bineînţeles că eram şi eu angajat. Am devenit incompatibil cu statutul de sindicalist în ultimii trei ani.

— Mă întristează tare mult această hotărâre a ta.

— De ce te întristează? Motivele ce mă determină să fac acest lucru sunt cât se poate de serioase.

— Cum să nu mă întristeze? Tu nu-ţi dai seama de ce mă întristează şi-mi pare rău? Este vorba de faptul că nu vom mai putea fi atâta timp împreună cum am fost în ultimii trei ani. M-am obişnuit aşa de mult cu tine…

Se apropie mai tare de mine şi-şi lipeşte capul de umărul meu drept. Îmi întorc şi eu capul spre ea şi o sărut. De data aceasta, pe buze, cum nu am mai făcut niciodată. Nu se împotriveşte. Mă sărută şi ea, tot pe gură, timid. O strâng în braţe şi o mângâi pe spate. Observ că nu are sutien. O, dar ce îmi apare în minte. Visul de la Păltiniş, când dormeam lângă Mirela. Să mă opresc aici cu mângâierile. Nu cumva să se întâmple ca în acel vis şi la urmă să îmi pară rău. Pentru mine este lucru hotărât. De acum, în viaţa mea, altă femeie în afară de Mirela, nu va mai exista. Dar mi-e destul de greu să mă depărtez. Mai ales că şi ea mă strânge tot mai tare în braţe. Niciodată nu m-a mai strâns aşa.

„Înseamnă că sunt pentru ultima oară cu el. Nu vom mai avea ocazia să fim împreună. Nu i-am mărturisit niciodată că îl iubesc. Am considerat că este mai bine să nu ştie. Cu atât mai lipsit de sens ar fi să îi spun acum.

Niciodată nu am vrut să-i ofer mai mult decât o sinceră prietenie. Cu toate acestea mi-a plăcut să-l văd lângă mine. Deşi nu

mi-a spus, eu simt că mă iubește. Cred că oricărei femei îi face plăcere să se vadă curtată, chiar dacă nu are de gând să dea curs avansurilor făcute de bărbat. Ne place să vedem că suntem dorite".

Să încerc totuși, să mă desprind de ea. Să o fac însă cu discreție. Ca să nu o supăr. Probabil că părerea de rău ce o simte, gândindu-se că de-acum nu o să mai fim împreună, o face să se lase abandonată în brațele mele. Am s-o mai strâng o dată discret și mă retrag. Face și ea la fel.

— Valentine, eu am ţinut totdeauna la tine.

Mă sărută și se apropie iar de mine, cu timiditate. Imediat după aceasta se depărtează și spune:

— Dar… să fim cuminți. Să ne oprim aici!

S-a oprit brusc. Aştept să continue. Încerc să zâmbesc. Reușesc un zâmbet destul de anemic.

— Stai liniștită… N-am să-ți fac niciun rău. Voi fi ca-ntotdeauna, (Zâmbetul este mai larg.) Și eu am ţinut la tine totdeauna. Compania ta mi-a făcut tot timpul plăcere.

— După divorţ unde ai de gând să te stabileşti? O să mergi la Mirela sau va veni ea la Vâlcele?

— Mă voi duce la Mirela.

— Da… Asta înseamnă că ne vom întâlni destul de rar. Îmi pare tare rău.

— O să ne întâlnim, ce-i drept, mai rar, fiindcă nu am de gând să renunţ la afacerile pe care le am la Vâlcele. Pe tărâmul afacerilor, colaborarea noastră va continua.

— Mă bucur că ai de gând să colaborăm și pe mai departe, dar să fim împreună cum suntem acum nu o să mai avem ocazia. Sunt convinsă că o să-ți simt lipsa.

— Amalia, să fii sigură că și eu m-am simţit bine lângă tine. Am să îmi amintesc cu drag de timpul petrecut împreună.

Doamne, de-ar trece mai repede aceste patru zile, să reușesc să mă văd lângă Mirela! Să scap de toate aceste gânduri și frământări. Când o să fiu lângă ea, sunt convins că nu o să mai am nevoie de nimic. Ea, și numai ea este cea care poate să-mi ofere tot ce-mi doresc. Ea este femeia pe care mi-am dorit-o totdeauna. Cum am început să mă gândesc la ea. În urechi îmi și răsună glasul ei. Parcă o văd alături de mine, în balconul vilei din Păltiniș. În faţa noastră cele trei mușcate și-apleacă ramurile peste balustrada balconului. Parcă le simt și

parfumul. Doamne, am şi făcut gestul de a-i cuprinde mijlocul cu braţul. Glasul Amaliei mă trezeşte la realitate. Ce-a zis? repetă din nou.

— Este timpul să mergem la şedinţă, Valentine.

— Da, într-adevăr, este timpul. Să ne pregătim şi să mergem. Să nu întârziem.

Capitolul XVIII

— Nici televizorul şi nici radioul nu le-am urmărit de ieri de pe la amiază.

„Fiind copleşit de problemele mele personale, aseară am uitat să deschid televizorul. Nici măcar azi dimineaţă, în maşină, n-am pornit radioul. Ştiam că sunt mişcări în rândul minerilor, dar am uitat de toate cu desăvârşire. Dar să încerc să fiu atent la ce se vorbeşte la tribună".

A început să vorbească Petrov. Da. Este aşa cum a zis Vasile, referitor la cei doi necunoscuţi. Unul e deputat PRM şi celălalt reprezentant al minerilor. Simt că încep să mă enervez. Prezenţa celor doi în rândul nostru este total nepotrivită. Noi suntem organizaţie sindicală ce apară drepturile salariaţilor şi în niciun caz nu trebuie să ne amestecăm în jocurile politice ale partidelor. Cu siguranţă va trebui să iau cuvântul. Şi cât mai repede posibil. Să încerc totuşi, să rămân calm. Cineva mă trage de braţ. Cine o fi? A, este George de la sindicatul „Herculanum". Îmi spune că minerii au pornit spre Bucureşti. Cu atât mai mult va trebui amânată declanşarea grevei. Despre mineri vorbeşte şi Petrov. Ce! A înnebunit? Spune să ne declarăm solidari cu minerii care auj-ornit spre Bucureşti, hotărâţi să dea jos guvernul actual. În niciun caz nu trebuie să acceptăm să intrăm în acest joc. Iată că a luat cuvântul şi deputatul de la PRM. E bine că sala începe să vocifereze, semn că nu este de acord cu aceste idei. Cum? Au început să se împartă prin sală hârtii cu efigia partidului PRM şi cu poza conducătorului acestui partid, Corneliu Justiţiarul? Simt că nu mai reuşesc să mă stăpânesc. Sala vociferează în continuare şi… iată că l-au determinat pe individ să se oprească din discurs. Ultima frază a lui a fost: „Minerii, odată ajunşi la Bucureşti, vor da jos acest guvern, în loc instalând unul alcătuit din rândul lor şi al PRM-ului, în frunte avându-i pe Corneliu Justiţiarul şi «Luceafărul

„Învaţă să suporţi restriştea fără să gemi şi fericirea fără să geamă alţii".

Valentine, iată că apare şi preşedintele Petrov. îl însoţesc doi indivizi mai în vârstă, pe care nu-i cunosc. Nu i-am mai văzut până astăzi.

— Poate or fi ceva ziarişti sau reporteri de pe la ceva televiziuni…

— Nu. Valentine. Nu sunt ziarişti. Aceştia sunt deja în sală.

— Auzi! George spune că sunt doi deputaţi de la Partidul România Mare. Ce dracu' or căuta şi ăştia pe aici?

Aud spunând pe altcineva că unul dintre cei doi însoţitori ai preşedintelui este un deputat de la PRM, iar al doilea e un reprezentant al minerilor din Valea Jiului.

Tot el spune că minerii de acolo au intrat în grevă.

A, acesta este Vasile de la sindicatul „Marea Neagră".

— Când ai auzit acest lucru, Vasile? Când s-a anunţat că au intrat minerii în grevă?

— Aseară am auzit prima oară. Tu n-ai ascultat ştirile de aseară sau de azi dimineaţă? S-a anunţat şi la televizor şi la radio, de mai multe ori.

Huilei» – căpetenia răsculaţilor". A cerut să fim şi noi solidari cu această acţiune. Şi de-aş fi singurul care mă opun acestei solicitări şi tot nu aş sta deoparte. Trebuie să iau acum cuvântul! Iată că îmi fac semn şi unii dintre colegi, îndemnându-mă să iau cuvântul. Aşa fac de obicei. Când au câte ceva de spus, încearcă să mă împingă pe mine în faţă Nu era cazul. Mă hotărâsem cu mult timp înaintea semnelor lor să o fac. Dar oare Petrov o să mă lase să vorbesc? Ştie că nu sunt de acord cu ideile lui. I-am spus şi ieri la telefon că am să mă opun declanşării grevei. De treaba asta cu minerii şi PRM-ul nu ştiam. Să mă ridic.

— Doresc să iau cuvântul! Glasul îmi sună mult mai tare decât aş fi dorit. Vacarmul sălii se potoleşte ca prin farmec. Petrov îşi drege glasul. Spune că o să-mi dea imediat cuvântul. Mai înainte. Însă, vrea să mai spună el ceva. Nu mai este nici el de acord cu cele spuse de deputat. S-a speriat de toată acţiunea şi de ce turnură au luat lucrurile. Acum îmi va fi şi mie mai uşor să combat toată acţiunea. Cred că o să fie, în mare parte, de acord cu ce voi spune. De colegii din sală nu mă îndoiesc. Vor fi de acord cu mine. Da. Mă poftеşte să iau cuvântul. Să încerc să fiu cât mai scurt şi cât mai concis.

— Doamnelor şi domnilor! Având în vedere situaţia deosebit de gravă din ţară, propun suspendarea şedinţei şi renunţarea la

declanşarea grevei. Vom putea discuta despre oportunitatea declanşării grevei şi despre celelalte probleme sindicale atunci când situaţia în ţară se va normaliza. Până atunci, consider că orice discuţie în această privinţă nu-şi are rostul.

În altă ordine de idei, după spusele unor colegi, pe un post de televiziune s-a declarat, cu puţin timp în urmă, că „Federaţia Sindicală Balneară" este solidară cu revolta minerilor şi cu marşul lor spre Bucureşti pentru a dărâma guvernul. Nu ştiu cu acordul cui s-a făcut această declaraţie pe acel post de televiziune, dar cred că sunt în asentimentul tuturor colegilor să se declare ferm că federaţia noastră nu are nimic în comun cu mişcarea minerilor şi că cei doi domni de la PRM şi de la „Liga Minerilor", au venit la şedinţa noastră, din proprie iniţiativă, fără ca noi să fim anunţaţi în prealabil. Doresc să ne spună domnul preşedinte dacă ştie ceva despre acel anunţ, iar pe colegii din sală îi rog să se pronunţe dacă sunt de acord cu cele spuse de mine. Eu vă declar limpede că „Sindicatul Termal" al cărui lider sunt respinge categoric acele solicitări şi este împotriva declanşării grevei atâta timp cât situaţia în ţară este tulbure.

Acum să-l văd pe Petrov ce va zice. Se cam bâlbâie, încercând să dea şi el o soluţie. A ajuns la cele propuse de mine. Spune că este de acord cu tot ce am spus, în afară de renunţarea la declanşarea grevei. În încheiere spune că va supune tot ce am propus votului adunării. Sunt aproape sigur că toţi vor vota favorabil. Nu mai cred că-i mai arde cuiva de grevă în această situaţie, într-o atare poziţie, el singur nu va avea ce face. Va trebui să fie de acord cu votul majorităţii. Iată că vrea să ia cuvântul şi liderul sindicatului „Carol Davilla". Dacă şi acesta va fi de acord cu ce am spus eu, având în vedere că reprezintă sindicatul ce are în componenţă cele mai multe cadre medicale, totul va fi rezolvat. A început exact cu ce mă interesa. Spune că este de acord cu cele spuse de domnul Valentin Adam. Bravo! Asta voiam să aud. Este aproape sigur că şedinţa se va suspenda şi greva nu va mai avea loc. Trebuie imediat, după şedinţă, să îmi scriu cererea de demisie.

Capitolul XIX

„Lumea este într-o căutare continuă a nermalităţii. Moralitatea se află într-o criză destul de acută. Niciodată în lume nu a fost uşor să fii un om moral, dar atât de greu cum este acum, parcă n-a fost niciodată. Moralitatea este un lucru greu şi serios, ce pune mari

probleme de voinţă”.

Zgomotul din restaurant este destul de mare. Toată lumea discută cu însufleţire problemele dezbătute la şedinţă şi situaţia tulbure din ţară. Fiecare încearcă să-şi spună părerea, să fie cât mai convingător în faţa partenerilor de masă. Sunt cu toţii îngrijoraţi de evenimentele aflate la această oră în derulare în ţară.

M-am retras cu Amalia, la o masă ceva mai izolată dintr-un colţ al restaurantului. Nu pot să mă concentrez asupra niciunei idei. Totul pare învăluit într-o ceaţă densă prin care nu poate răzbi nicio idee. Mănânc şi încerc cu disperare să găsesc un subiect de discuţie. Simt că şi Amalia este în aceeaşi situaţie. Ar vrea să spună ceva şi nu reuşeşte.

Şedinţa s-a terminat fără a se hotărî o altă dată de reluare a ei. S-a renunţat, prin votul aproape unanim al celor prezenţi, la declanşarea grevei. Situaţia existentă în ţară i-a bulversat pe toţi. Marşul în forţă al minerilor spre Bucureşti continuă. Încercările forţelor de ordine de a le stăvili înaintarea n-au dat niciun rezultat. De fiecare dată minerii au trecut prin barajele lor „ca prin brânză”. Ceva nu este în regulă. Orice plan al forţelor de ordine publice este cunoscut dinainte de mineri. E clar că cineva din interiorul forţelor de ordine trădează. S-a ajuns ca opt sute de jandarmi să fie înconjuraţi de mineri şi luaţi ostatici. Gazele lacrimogene le-au făcut mai mult rău jandarmilor decât minerilor. Cei antrenaţi pentru a face faţă la toate încercările par a fi minerii şi nu jandarmii. Este drept că acei jandarmi sunt toţi copii de douăzeci-douzeci şi unu de ani, de-abia intraţi în stadiul de instrucţie.

Cineva a dat televizorul din restaurant mai tare. De ce oare? A, se anunţă un comunicat al guvernului. Guvernul a decretat starea de urgenţă şi a hotărât intervenţia trupelor speciale. Ei, da. Cu asta sunt convins că se va pune capăt rebeliunii minerilor. Rebeliune ce nu poate duce la nimic bun în ţară. Duce la haos şi anarhie.

— Amalia, până aici le-a fost minerilor. Şi-au găsit, în sfârşit, naşul. Cu trupele USLA nu le va mai merge. Au dat de dracul. Se vor împrăştia ca potârnichile.

— Bine, dar şi ieri au fost trupele de jandarmi cele care li s-au opus. Opt sute de jandarmi au fost încercuiţi şi luaţi ostatici de mineri.

— Aceia, Amalia, au fost nişte copii nevinovaţi, tineri ce-şi satisfăceau serviciul militar. Ei aveau două-trei luni de pregătire militară. Aceştia, care vor interveni acum, sunt cu toţii profesionişti.

Sunt convins că-n noaptea asta se va încheia totul. Vom auzi cu siguranţă că „Luceafărul Huilei" şi locotenenţii săi au fost prinşi şi puşi după gratii, la păstrare, unde de fapt le şi este locul.

— Da, Valentine, de unde şi-a luat acest individ numele de „Luceafărul Huilei"? Ce legătură poate fi între el şi Luceafăr?

— Cu siguranţă niciuna. Individul pretinde că profesoara lui de română ar fi afirmat că ar semăna cu Eminescu. Astăzi, din păcate, oricine poate pretinde tot felul de drepturi şi că are nenumărate merite. A ajuns liderul sindicatului minerilor, dar această hoardă ce-l însoţeşte spre Bucureşti are foarte puţini mineri în componenţă. Sunt mulţi certaţi cu legea, ce s-au alăturat acestui personaj dubios care face pe liderul sindical. Prea mulţi neisprăviţi pozează astăzi în apărători ai dreptăţii, în lideri de opinie, în binefăcători ai celor săraci, când scopul loc este interesul personal şi dobândirea puterii.

În urma comunicatului dat la televizor de guvern, restaurantul s-a animat şi mai tare. Toată lumea a început să dezbată ştirea. Fiecare anticipează în felul lui cum se va sfârşi rebeliunea minerilor.

Am terminat de mâncat. Cred că s-a terminat şi vinul din sticlă. În pahar nu mai am nimic. Să o întreb pe Amalia dacă mai este ceva în sticlă, dacă nu, să mai comandăm una.

— Valentine, mai e puţin vin în sticlă. Ţi-l pun imediat în pahar.

N-am apucat să o întreb. M-a observat când am pus mâna pe pahar.

— Pune-ţi şi ţie Amalia. Nu îmi pune numai mie. Pe urmă te rog să-i faci semn chelnerului să ne mai aducă o butelie. Sper că nu o să refuzi şi o să mai vrei şi tu. Nu-mi face plăcere să beau de unul singur.

— Ştiu şi eu ce să zic, Valentine?… Dacă tu mă rogi, nu pot să te refuz. De dragul tău, un pahar am să mai beau.

Îmi mângâie dosul palmei, cu mâna ei rece şi delicată. Cât de dulce a spus că acceptă să mai bea un pahar. Foarte rar accepta acest lucru şi, şi atunci după multe insistenţe. Pare mult mai afectuoasă şi atractivă ca de obicei.

În seara aceasta am băut ceva mai mult ca în alte daţi. Nu m-am ridicat deloc de la masă. În alte ocazii mai făceam câte un dans, chiar şi în timpul mesei. E drept că în restaurant nu s-a dat niciun fel de muzică. Cu siguranţă nimănui nu-i arde de aşa ceva, dată fiind situaţia existentă în ţară şi-n timpul şedinţei. Observ, de altfel, că lumea începe să părăsească localul. I-am auzit pe mulţi din colegi că vor să plece

spre casă chiar în seara aceasta. Noi am hotărât că vom pleca mâine dimineaţă. Nu simţim nevoia să ne grăbim. Pe mine, mai ales, nu mă atrage deloc întoarcerea acasă.

— Valentine, majoritatea colegilor au părăsit restaurantul. Vrei să ne ridicăm şi noi? Ţi-aş propune să facem o plimbare prin parcul din apropiere.

— Da. Hai să ne ridicăm. Cred că ar fi bună şi o plimbare, Amalia, mai întâi, însă, aş vrea să mergem până la cameră.

Sună telefonul! Cine mă caută la ora aceasta?…

— Alo! Servus, Mirela! „Ce dulce îi sună glasul".

— Ce să fac… tocmai mă gândeam la tine. Sunt la întâlnirea sindicală, de care ţi-am spus. Nu. Nu sunt în şedinţă. Şedinţa s-a terminat mai de mult. Sunt în cameră. Numai ce am venit de la restaurant. Tu ce faci?… Şi Valentina?… Da. Nu mă aşteptam să mă suni, dar bineînţeles că-mi face plăcere. Da. Putem vorbi fără probleme. Nu am unde să mă grăbesc. După ce vom sta de vorbă, am să fac o plimbare cu secretara mea. Ne-am hotărât, când ne aflam la restaurant. Da, draga mea. Te aud foarte bine. „Ce vrea să-mi spună?… Cu siguranţă ceva important!"

— Da, scumpa mea! Te ascult cu atenţie.

— Valentine, ţi-am spus că în perioada în care am fost împreună. Valentina a stat o parte din timp la maică-mea.

— Da. Mi-amintesc, Mirela.

— Seara trecută, când ne pregăteam de culcare, Valentina m-a rugat să o las să doarmă în pat cu mine. Deşi eram tare obosită şi doream să dorm singură, să pot să mă odihnesc bine, nu am rezistat rugăminţilor ei şi i-am îndeplinit dorinţa, După ce ne-am aşezat în pat, ea mi-a spus că înainte de a adormi, doreşte să-mi spună neapărat ceva. Cu toată oboseala ce mă stăpânea, m-am străduit să o ascult. Am auzit-o că-mi spune că este foarte intrigată de faptul că ea nu seamănă cu taică-său. (Se referea la Nelu.) Când au stat la bunică-sa s-au uitat mai mult timp amândouă la o fotografie în care erau Mirabela, Nelu şi ea. A remarcat că ea nu seamănă deloc cu taică-său. aşa cum semăna Mirabela. A întrebat-o şi pe bunică-sa şi i-a confirmat şi ea acest lucru. În timp ce mă gândeam cum să-i lămuresc acea nedumerire, am auzit-o din nou: „Mami, mai vreau să-ţi spun încă ceva. Să-ţi povestesc un vis ce l-am avut noaptea trecută. Mi-l amintesc foarte bine". De când mi-a povestit acel vis, mă tot gândesc la el. Este tare ciudat. Îmi spunea că în

acel vis, pe stradă, în timp ce mergea spre şcoală, a întâlnit un om înalt, şaten şi cu ochi albaştri, pe care l-a luat de mână şi l-a ajutat să treacă strada. Zicea că avea impresia că omul respectiv nu ştia pe unde să treacă, de aceea ea s-a gândit să-l ajute. În timp ce păşea lângă el ţinându-l de mână, se simţea tare fericită. După ce au traversat, pe celălalt trotuar, omul a mai ţinut-o un timp de mână şi a mângâiat-o cu multă afecţiune pe cap. Când a lăsat-o de mână şi se pregătea să plece mai departe, omul i-a spus: „Cât de mult mi-am dorit să te cunosc, Valentina… iar acum, este prea târziu". Şi din ochi au început să-i cadă lacrimi. Uitându-se la el şi văzându-l că plânge, i-au dat şi ei lacrimile. A ridicat mâna să le şteargă şi în acea clipă omul a dispărut.

Valentine, şi-n momentul când a terminat de povestit visul, a început să lăcrimeze. Mi-am amintit, în timp ce povestea Valentina, de acea fetiţă ce ţi-a apărut atât de des ţie în vis. Presimt că este o legătură între visul Valentinei şi visele tale şi de aceea m-am hotărât să-i spun tot adevărul. Aveam de gând s-o fac înainte de sosirea ta. Mă gândeam să procedez în aşa fel încât atunci când vei sosi la noi, ea să fie pregătită.

— Şi cum a reacţionat când a aflat cine este adevăratul ei tată?

— Sincer îţi spun, mi-a fost teamă de acel moment, însă s-a comportat neaşteptat de bine. A stat şi m-a privit un timp, apoi a zis doar atât: „Bine, mamă, dar până acum de ce nu mi-ai spus?" M-a mai privit puţin, apoi m-a prins în braţe şi m-a sărutat. Pe urmă m-a întrebat tare dulce: „Când o să mă duci, mămico, să-l văd şi eu pe tăticu'?

Doamne, simt că-mi dau lacrimile. Dacă nu ar fi Amalia în cameră, nu m-aş strădui să le opresc. Cred că una-două au şi început să cadă. Să încerc să spun ceva, aşa voi reuşi mai uşor să mă stăpânesc.

— Tu ce ai răspuns la această întrebare?

— I-am spus ceea ce cred că se va întâmpla în curând. Ceea ce am hotărât noi doi. Am asigurat-o că nu va fi nevoie să mergem noi la el şi că o să vină tăticul la noi.

— Mă bucur mult, Mirela, că în sfârşit, Valentina ştie cine îi este adevăratul tată. Sper că ne vom înţelege foarte bine. De când mi-ai spus de existenţa Valentinei, mă tot gândesc la momentul întâlnirii. Cum va reacţiona mititica când mă va vedea. Se va ataşa de mine şi vom reuşi să comunicăm aşa cum o făceam eu în vis cu acea fetiţă care acum sunt convins că ea era. Sper că se va acomoda repede cu faptul că

eu nu văd. De-abia aştept să o văd.

— Valentine, am reuşit să-i explic chiar şi faptul că tu nu vezi. La început a fost mirată, dar pe urmă… ştii ce mi-a zis? Că pentru ea nu contează acest lucru. Ea o să te ajute la tot ce vei avea nevoie. Şi a început să înşire cu ce se gândeşte ea să te ajute. Când i-am spus că lunea viitoare o să fim împreună şi că o să soseşti cu trenul, m-a pus să-i promit că o voi lua şi pe ea şi te vom aştepta împreună la gară.

Ştie acum şi Valentina cine este adevăratul ei tată… Ştie, dar încă nu l-a văzut. Dar l-a visat. Ştiu şi eu de existenţa ei. Mi-o închipui cum arată din descrierea făcută de Mirela. Nu am avut până acum ocazia să-i aud măcar glasul, să o strâng în braţe, să o ţin de mână aşa cum m-a visat, sau cum am visat-o, fără a şti că în acel vis era ea, fiica mea Dar să încerc să închei convorbirea. Simt că nu mai reuşesc să mă abţin şi am să încep să plâng de-a binelea.

— Mirela, mă bucur că ai reuşit să-i spui Valentinei totul. Să nu-ţi faci nicio grijă. Foarte curând vom fi împreună. Sunt hotărât ca imediat cum am să ajung acasă, să-i spun Marei şi copiilor totul şi apoi s-o pornesc spre voi. Te voi suna mâine. Te sărut şi pe tine şi pe Valentina şi fiţi convinse că vă iubesc foarte mult!

Simt cum pulsează în mine sentimentul că atunci când voi fi cu Mirela, voi fi cu adevărat fericit, că doar atunci viaţa mea va fi întreagă şi cu adevărat împlinită.

Capltolul XX

„În ochii tuturor oamenilor, prezentul nu se bucură de apreciere. Trecutul şi viitorul doar pot avea acest privilegiu”.

Seara este destul de călduroasă. Păşim unul lângă altul, ţinându-ne de braţ, cufundaţi în gânduri. Convorbirea avută la telefon cu Mirela m-a răscolit profund. Mă gândesc la visul pe care l-a avut fetiţa. La faptul că ea acum ştie cine îi este tată. Ştie, dar încă nu mă cunoaşte. La fel ca Valentina, şi eu de-abia aştept s-o văd. Se pare că printr-un resort necunoscut, eu şi fiica mea comunicam, fără ca noi să fim conştienţi de acest fapt. Deşi nu am văzut-o, Valentina mi-a devenit deja tare dragă. Fata care îmi apărea în unele vise era ea, dar niciodată nu mi-a fost clar cine e şi totuşi, o simţeam foarte apropiată. O dorinţă nebună mă îndeamnă să las totul baltă şi să merg direct la ele. Să nu mai trec pe la Vâlcele. Şi totuşi, o brumă de realitate mai pâlpâie peste această dorinţă năvalnică şi-mi spune că mai întâi trebuie clarificate

problemele cu Mara. Trebuie să stau de vorbă cu ea, nu pot fugi ca un laş. Orice aş face, în cele din urmă tot ar fi necesară o discuţie cu Mara.

„Cât este de marcat de ceea ce i se întâmplă în viaţa familială, bietul Valentin. Ce bine îl înţeleg… Parcă mă văd pe mine, cu mulţi ani în urmă, când nu mai puteam suporta viaţa lângă primul meu soţ. Nu-i mai puteam suporta gelozia şi brutalităţile. Doream să-mi iau copilul şi să mă duc oriunde o fi, numai să nu mai fiu împreună cu el când am reuşit să fac acel pas, Ciprian împlinise doi ani. Seara avusesem o ceartă cumplită împreună. Mă înjurase, mă jignise, îmi făcuse tot felul de reproşuri. Până şi faptul că nu aveam serviciu îmi reproşase, deşi el fusese cel care mă obligase, cu un an înainte, să renunţ la meseria de cofetar. Cearta izbucnise în acea seară de la faptul că mă văzuse stând de vorbă, la intrarea în bloc, cu un vecin. Îmi reproşase că i-aş fi zâmbit prea frumos, aceasta însemnând că între noi exista ceva ce ascundeam. Din păcate, astfel de reproşuri primeam foarte des din partea lui. I se năzărea că un bărbat se uitase prea insistent la mine, că altuia îi răspunsesem prea veselă la salut, că stătusem prea mult la cumpărături, ori că mâncarea nu era bine gătită. N-a existat zi în care să nu fie nemulţumit de ceva.

În acea seară, să pună capac la toate, mă şi lovise, îmi dăduse câteva palme chiar în faţa copilului. Copilul se speriase foarte tare. Cu mare greu reuşisem să-l liniştesc. Acest ultim gest al lui fusese picătura ce umpluse paharul. M-a făcut să nu mai şovăi şi să mă hotărăsc să-l părăsesc. A doua zi mi-am luat copilul şi câteva haine şi m-am întors la părinţi. Când m-a văzut tata, doar a oftat şi m-a mângâiat pe cap. N-a zis nimic. Mama, cu lacrimi în ochi, mi-a zis: „m fost convinsă că astfel o să ajungi". De la început, ea nu fusese de acord să mă căsătoresc cu acel bărbat. Plecasem fără voia ei cu el. La optsprezece ani aveam impresia că toată lumea este la picioarele mele. În scurt timp, însă, avusesem ocazia să mă conving de contrariul situaţiei".

Am ajuns în dreptul unei bănci. De când am ieşit din hotel, nici eu, nici Amalia nu am scos o vorbă. Apăsaţi de gânduri am lăsat paşii să ne poarte încotro vor vrea. „Cele mai triste tăceri sunt cele ale omului singur printre oameni".

— Valentine, am ajuns în dreptul unei bănci. Vrei să ne aşezăm? Eu aş prefera să stăm puţin.

— Da. Hai să stăm, dacă tu vRei. Nu am nimic împotrivă. Cum e cerul? Este senin?

— Da. Este senin şi e lună plină. Deşi suntem în septembrie, seara e destul de caldă. Cu toate acestea, în acest colţ de staţiune nu se aud decât broaştele. Nici cât ne-am plimbat nu prea am întâlnit lume.

„După ce m-a întrebat cum este cerul, Valentin iar s-a cufundat în gânduri. Este foarte marcat de schimbarea ce urmează s-o facă".

— La ce te gândeşti aşa intens, Valentine? La faptul că mâine, odată ajuns acasă, va trebui să-i comunici Marei că te-ai hotărât s-o părăseşti?

— Da, Amalia. Mă gândesc şi la asta, dar şi la multe altele. O să-mi fie tare greu să o fac, dar nu am încotro. Sâmbătă dimineaţa vor sosi şi copiii din Grecia şi va trebui să le spun şi lor. Făcând un bilanţ al vieţii de până acum, observ că sunt destul de multe lucruri de care m-am ocupat, dar pe care nu am avut tăria să le duc până la capăt. Chiar şi în iubire, unde alături de Mara se părea că voi fi până în ultima zi, va trebui să mă opresc şi să urmez altă cale. A fost o vreme când eram convins că altă femeie în afară de Mara nu îşi va mai găsi loc în sufletul meu. Aceasta se întâmpla în primii ani de căsătorie. Şi după ce am început să caut prin alte părţi ceea ce îmi lipsea acasă, mă încăpăţânam să cred că orice s-ar întâmpla, pe Mara tot n-am să o părăsesc. Nu am părăsit-o nici atunci când eram îndrăgostit nebuneşte de Mirela, deşi simţeam că lângă Mirela aş fi mult mai fericit. Atunci, dacă e să fiu foarte sincer, copiii au avut rolul determinant în a mă opri pe loc. Faptul că erau încă mici şi aveau nevoie de ambii părinţi m-a făcut să nu o părăsesc pe Mara. Cred că acum pot să mă gândesc doar la ce este mai bine pentru mine.

Mi-am dorit să intru în lumea literaţilor şi de mai multe ori am avut cinstea să stau alături de ei. Mi-am dorit să-mi văd numele pe o carte şi am făcut-o cu mai mare sau mai mic succes. Dar deşi mai mulţi m-au sfătuit să continui, m-am oprit. M-am implicat şi în viaţa politică şi socială a cetăţii, demonstrând că sunt un om căruia îi pasă de soarta celor din jurul lui. Şi aici au existat situaţii în care m-am oprit înainte de termen. Nu am fugit în nicio situaţie de răspundere. M-am oprit fiindcă am considerat că atâta mi-a aparţinut sau că atât am putut face. Chiar şi în preajma frumuseţii feminine, unde totdeauna coardele sufletului mi-au vibrat cu frenezie, mi-am păstrat verticalitate. Nu m-am făcut vreodată de râs. Când mă gândesc la cele trăite, simt un regret profund că doar în artă sunt posibile ştersături. În viaţă ceea ce s-a înfăptuit nu mai poate fi rectificat. În artă se poate reveni,

rescriindu-se totul. În viaţă, tot ce ai trăit odată este bun trăit.

— Valentine, eşti prea sever cu tine. Îţi faci prea multe scrupule. Părerea mea este că în tot ce ai întreprins ţi-ai făcut datoria cât s-a putut de bine. În meserie ai fost un profesionist desăvârşit, afacerile sunt cât se poate de profitabile. Problemele sindicale le-ai rezolvat totdeauna atât cât a depins de tine. Ai copii bine puşi la punct, ai o stare materială invidiată de mulţi. În ce priveşte problemele sentimentale nu mă pronunţ. Sunt însă convinsă că, dacă există nemulţumiri în relaţia ta cu Mara. nu ţi se datoresc numai ţie. Dacă te-ai hotărât s-o părăseşti, trebuie să crezi în ce va urma. Trebuie să crezi că viaţa ta. de acum înainte, va fi aşa cum ţi-o doreşti.

— Da, Amalia, cred că ai dreptate. Va trebui să-mi urmez drumul fără şovăire şi să cred în tot ce am de gând să înfăptuiesc. Sâmbătă am să le comunic totul. Duminică sau luni dimineaţa voi porni spre Mirela. De divorţ am să mă ocup de acolo. Prelungindu-mi şederea lângă Mara, nu îmi va fi de niciun folos. Aş suferi doar fără rost. şi el, niciunul din bunii mei prieteni nu vor mai fi în apropierea mea. De unii m-am despărţit odată cu terminarea şcolii, iar de alţii în timpul anilor de serviciu. Sebastian este la Bucureşti, Gioni la Cluj, Ştefan în SUA. Doar telefonul ce mai alină dorul depărtării.

Cât de mult se aseamănă începutul vieţii mele cu cea a lui Valentin!… La zece ani, tot atât de brusc, un accident îmi aşezase întunericul peste priviri, la fel ca lui la cincisprezece ani.

Fusese într-o zi mohorâtă de început de iarnă, pe la mijlocul lunii decembrie. Zăpada încă nu acoperise pământul. Mă întorsesem de la şcoală, mâncasem ceva şi ca de obicei plecasem cu cele câteva oi, pe care le aveam, pe dealul Măgura, ce se afla destul de aproape de casa noastră. Trecând peste Pietrar, un loc plin cu grămezi de piatră rămase acolo de la începutul celui de-al doilea război mondial, rostogolind o piatră mai mare, de sub ea se ivi o cutie roşie, cam ruginită. M-am aplecat şi am ridicat-o. Deschizând-o, în ea am văzut un obiect ciudat, de forma unui ou cu un inel la un capăt. Am privit câtva timp, destul de indiferent, acel obiect. Văzând apoi că oile se depărtaseră destul de mult, scot obiectul ciudat din cutie şi-l vâr într-un buzunar şi pornesc pe urma lor. Ajuns pe vârful dealului Măgura, de unde se vedea întreg satul şi dealurile ce-l înconjurau din toate părţile, m-am aşezat pe o piatră albă căreia vântul şi ploile îi dăduseră un aspect de scaun. Natura era sumbră şi posomorâtă. În zare, crestele munţilor se

pierdeau într-o ceaţă groasă şi lăptoasă. Făcându-mi-se frig, după un timp, m-am sculat şi am pornit mai departe, spre cealaltă parte a dealului, în urma turmei de oi. După câteva ore, când primele umbre ale serii începuseră să se scurgă din cerul plumburiu, m-am întors spre casă pe acelaşi drum pe care venisem.

Ajuns în dreptul pietrei albe în formă de scaun, în iarba galbenă şi rară, ce o înconjura, observ un obiect ca acela pe care-l găsisem în cutia roşie pe Pietrar. Am vârât mâna în buzunar şi am văzut că buzunarul era gol. Mi-am dat atunci seama că obiectul din iarbă îmi căzuse din buzunar. Uitasem cu desăvârşire de el şi cine ştie când mi-aş fi amintit de nu mai treceam pe acolo. M-am aplecat, l-am luat din iarba şi iară a-i acorda nicio atenţie, l-am pus din nou în buzunar.

Ajuns în curtea casei, acasă era doar bunica. Tata nu se întorsese încă de la mină, iar mama era la râu unde spăla nişte haine. Am luat o teslă cu care se făceau jgheaburile şi am început să cioplesc unul pentru un izvor pe care-l descoperisem cu câteva zile mai înainte la o margine de pădure.

Aveam oarecare înclinare pentru lucrurile practice, multe îndeletniciri învăţându-le de la bunicul.

În timp ce lucram la jgheab am atins cu cotul buzunarul hainei în care se afla obiectul necunoscut. M-am oprit din lucru şi scoţându-l din buzunar, l-am privit îndelung. Ciudat era faptul că îl priveam fără curiozitate. Nu mă întrebam ce poate fi. Nu eram curios să încerc să-l desfac, să văd cum este făcut. Acesta nu era felul meu de a fi. Orice lucru pe care-l vedeam eram interesat, imediat, să văd cum e făcut. Acum, acest obiect mă lăsa indiferent. Parcă doream să uit de el, să-l abandonez, dar cineva nu mă lăsa şi mi-l tot scotea în faţă. Am abandonat jgheabul şi am luat obiectul şi l-am aşezat pe o piatră. M-am depărtat puţin, apoi am luat o altă piatră şi am aruncat-o în el. Piatra l-a lovit şi acesta s-a rostogolit fără să se întâmple nimic. După ce l-am privit un timp, parcă cu lehamite, m-am dus, l-am luat şi l-am aşezat pe marginea unui zid din apropiere. Am simţit deodată o dorinţă arzătoare de a-l lovi. În mână mai aveam tesla. M-am aşezat într-un genunchi şi l-am izbit, o dată şi încă o dată… În urma celei de-a doua lovituri, izbucni o lumină orbitoare şi apoi o bubuitură infernală. Fusese o grenadă rămasă de pe urma celui de-al doilea război mondial, am aflat mai târziu. Oricum, mult prea târziu.

Am fost aruncat la câţiva metri şi învăluit într-un întuneric dens,

unde am stat câtva timp. Cât anume, nu ştiu. Când au venit cei ai casei şi vecinii, atraşi de groaznica bubuitură, şi m-au luat de acolo, eram conştient. Am fost dus la spital şi după mai multe săptămâni, rănile provocate de explozie s-au vindecat. Dar ceaţa densă ce învăluise lumina ochilor nu s-a mai ridicat niciodată.

Ocupat cu efectuarea tratamentului la bolnavi şi purtat de valul amintirilor, nici nu pot să îmi dau seama cum am ajuns la sfârşitul zilei de lucru. Îmi pun halatul în cuier şi mă îmbrac în hainele de stradă. Să-mi iau şi geanta din dulap şi s-o pornesc spre casă. Da iată că sună telefonul. Să văd cine mă caută la ora asta.

— Alo! la celălalt capăt recunosc, printre hohote şi sughiţuri de plâns, glasul Amaliei.

— Vio, te rog, ascultă-mă cu mare atenţie. S-a întâmplat ceva foarte grav. Am avut un accident de maşină.

Totul în jurul meu începe să se mişte. Nu mi-e clar deloc ce vrea să spună. Încerc să mă conving că am înţeles greşit spusele ei. Fiindcă tace, reuşesc în cele din urmă să întreb.

— Tu şi Valentin aţi avut accident de maşină?

Mă opresc şi aştept răspunsul ei. îi aud din nou glasul. Cu mare greutate reuşesc să înţeleg ce-mi spune.

— Da, Vio, am avut un accident foarte grav. Eu nu am păţit mare lucru, dar Valentin…

S-a oprit din nou. Încep să mă întreb ce s-a întâmplat cu Valentin. Simt că nici eu nu mă mai pot stăpâni. Telefonul îmi tremură în mână. De ce nu spune mai departe? Ce s-a întâmplat cu Valentin? Prin minte îmi trece ca un fier înroşit gândul că Valentin ar putea fi mort. Fiindcă ea nu spune nimic, mă forţez şi reuşesc să întreb:

— Ce s-a întâmplat cu Valentin? îmi răspunde cu mare greutate.

— Valentin este accidentat foarte grav.

Doamne, bine că măcar nu este mort! Dar cât de grav o fi?… Să o rog să-mi spună unde se află şi ce înseamnă acel „foarte grav”.

— Acum unde vă aflaţi Amalia?

— Ne aflăm la spitalul de neurochirurgie din Timişoara. Cum ţi-am spus, eu nu am aproape nimic. Doar câteva lovituri uşoare. Am rămas aici, lângă Valentin. El se află la terapie intensivă. Doctorii au spus că are o fractură de coloană cervicală cu secţiune parţială de măduvă.

Fractură cervicală, cu secţiune parţială de măduvă… Dar asta

este foarte grav. În puţine cazuri o astfel de fractură nu lasă urmări grave. Chiar irecuperabile. Tot capul începe să-mi vâjâie. Încerc să-mi imaginez situaţia în care se află. Să ascult însă ce mai zice Amaţia.

— Vio, te rog să o anunţi tu pe Mara. Eu simt că nu pot s-o fac. N-am curajul să-i anunţ această groaznică veste.

— Bine, Amalia. Am s-o anunţ eu. Chiar dacă şi mie îmi va fi greu să o fac. Te voi suna mai târziu. După ce am să vorbesc cu Mara. Chiar acum am să mă duc la ea acasă.

Capitolul XX/II

„Nu este dezonorant să nu poţi să atingi un ideal, ci să nu ai niciun ideal".

Totdeauna mi-a plăcut să am prieteni. Din fericire, de când mă ştiu m-am putut bucura de acest privilegiu. Din rândul acestor prieteni face parte şi Valentin. Chiar din clasa a opta, de când am devenit colegi, când el venise la şcoala de nevăzători în care eu învăţam din clasa a treia, ne apropiasem unul de altul. Fiindcă el îşi pierduse de puţin timp vederea, îl ajutasem să se obişnuiască cu noua situaţie şi-l învăţasem să scrie şi să citească în sistemul braille. Înzestrat cu multă ambiţie, deprinsese foarte repede procedeul de scriere şi citire pentru nevăzători. La fel de repede învăţase să se orienteze prin clădirea şcolii şi curtea ei. Nu mult timp îi trebuise până când ajunsese să meargă de unul singur şi prin oraş. Depăşise cu destul de multă uşurinţă senzaţia de jenă ce-i stăpâneşte pe mulţi nevăzători când stau în mijlocul persoanelor valide necunoscute. Nu-l preocupa lipsa vederii, ci doar mijloacele prin care acest handicap putea fi făcut să-l afecteze cât mai puţin. Pentru curajul de a umbla de unul singur şi succesul pe care-l avea la fete îl invidiam toţi prietenii.

De când îl cunosc, tot timpul a fost un om plin de iniţiativă. Parcă văd şi acum camera în care ne începusem serviciul imediat după terminarea şcolii sanitare. O sală şase pe şase metri, cu două banchete de masaj, două scaune şi două cuiere în ea. Acesta era tot mobilierul. Nu se sfârşise anul de când lucram în ea şi datorită iniţiativei lui, arăta cu totul altfel. Fusese împărţită în două cabinete, în fiecare existând tot ce îi este necesar unui masor pentru a-şi desfăşura activitatea în bune condiţii. Tot lui îi aparţinuse şi ideea de a cumpăra aceste cabinete. Când se ivise posibilitatea, el se ocupase de toate formalităţile necesare.

De când îmi spusese că s-a hotărât să divorţeze de Mara şi să se stabilească în alt oraş, regretul că nu vom mai fi atât de des împreună a pus stăpânire pe mine. Tot ce s-a întâmplat acum, schimbă total situaţia. Chiar dacă va ajuta Dumnezeu să-şi revină din starea în care se află, aceasta se va produce după un anumit interval. Mă îngrozesc când mă gândesc la toate urmările de după acest accident. În decursul timpului am văzut multe persoane, datorită meseriei mele, ce au avut mult de pătimit în astfel de situaţii. Unele au rămas imobilizate pentru tot restul vieţii. Îmi trece prin minte tot ce poate fi mai rău. Aceasta în primul rând fiindcă sunt cadru medical. Dar iată că am ajuns în faţa blocului meu! Cred că ar fi mai bine să trec pe acasă şi s-o iau pe Mari cu mine. împreună va fi mai uşor să-i comunicăm Marei această tragedie.

Capitolul XXIV

„O lume fără speranţă e irespirabilă sau doar materială. O viaţă nu valorează nimic. Dar nimic nu are valoarea unei vieţi".

Vestea primită o năuci de-a binelea pe Mara Venise ca un trăsnet ce apare din senin. De dimineaţă fusese sunată de copii. Ei o anunţaseră că în cursul nopţii ce va urma vor sosi acasă. Dereticase de dimineaţă, prin toată casa, cu gândul numai la sosirea lor. Se hotărâse şi cu ce bunătăţi să-i întâmpine, unele, la această oră, fiind deja pregătite. Pe Valentin parcă îl uitase de tot. Aşa făcea totdeauna când era vorba de copii. Nimic şi nimeni nu mai avea loc în gândurile ei.

La plecare spre „Nufărul Alb", Valentin îi spusese că va sta două zile pe acolo. Chiar şi ieri, deşi fusese toată ziua singură acasă, doar spre seară gândul îi zburase, într-o doară, spre el. Fără un motiv anume, îi venise ideea să-i dea un telefon. Formase numărul, dar fiindcă telefonul avusese ton de ocupat, renunţase să mai încerce. De obicei, când pleca de acasă, Valentin o suna cel puţin o dată cât timpul sta pe acolo. De data aceasta n-o făcuse. Dar ea nu se îngrijorase. Aproape că nici nu remarcase acest lucru.

Pentru Amalia, cea care îl însoţea pe Valentin de obicei în aceste deplasări, nutrea un sentiment foarte ciudat. Nu se putea spune că este ură sau neîncredere, dar nici tocmai gelozie. Din toate acestea, exista câte puţin în sufletul ei. Faptul că pe Valentin îl auzea foarte des pronunţându-i numele, vorbind de diferite acţiuni în care nu lipsea Amalia, o irita cel mai tare. Ştia că în deplasările pe care le făceau

împreună, dormeau în aceeaşi cameră. Fiindcă ei nu făcuseră niciodată un secret din aceasta, încercase să se convingă că situaţia stătea aşa cum pretindeau ei. În afară de faptul că dormeau în aceeaşi cameră, altceva nu se întâmpla. Între ei exista doar o prietenie platonică şi nimic mai mult. Deşi în sinea ei se îndoia uneori că e vorba doar de o prietenie platonică, Valentin nu-i dăduse niciodată prilejul să o facă. Tot timpul se purta frumos cu ea. Fusese îngăduitor în relaţiile intime, iar ea ştia foarte bine că el nu prea avea motive de satisfacţie. Cu toate că era conştientă de această situaţie, mai ales în ultimii ani nu făcuse niciun efort pentru a-l mulţumi.

De când o cunoştea, Amalia fusese în permanenţă atentă şi amabilă cu ea, arătându-i multă prietenie. Pe de altă parte era conştientă că în ceea ce făcea Valentin, o persoană devotată cum era Amalia îi era de mare folos, atât în ce priveşte problemele sindicale cât şi în cele de afaceri. Cu toate acestea nu putea să nu recunoască, în sinea ei, că o doză de gelozie, puţină ură şi oarecare neîncredere o stăpâneau când se gândea la Amalia. Dar fiindcă era o fire introvertită, Mara lăsa foarte puţin să se vadă în afară din ceea ce simţea. Nici faţă de prietena ei cea mai apropiată, Mari, nu îşi deschisese cu adevărat vreodată sufletul.

„Vio spusese că Valentin a fost accidentat, dar cât de grav este, nu ştie. Oare chiar nu ştia?… Poate că ştia mult mai mult decât mi-a spus. Nu mi-a spus mai mult ca să nu mă sperie prea tare. În astfel de situaţii aşa se întâmplă. Se încearcă, cât e posibil, a-i proteja pe cei apropiaţi, minimalizându-se gravitatea situaţiei. O, Doamne! Presimt că Valentin se află într-o situaţie foarte gravă, din moment ce se află la spital, la Timişoara. S-a străduit mult Vio să nu arate cât era de afectat, când mi-a comunicat acest lucru, dar nu prea a reuşit. Şi Mari parcă a fost mult prea grijulie cu mine. Doamne, să însemne asta că Valentin este foarte grav accidentat?… Sau… Doamne, nici nu vreau să las gândul să se formeze în creier. Doamne, Dumnezeule, ajută-mă să nu-l pierd! Ce m-aş face, Doamne, fără el?… De-abia acum îmi dau seama cât de mult sunt ataşată de el. De ani de zile nu m-am mai gândit la acest lucru. De atât timp suntem împreună! Din prima clipă când îl l-am văzut, după ce mă transferasem la liceul de nevăzători, am simţit un sentiment tare ciudat. Ceva ce nu mai simţisem până atunci pentru un băiat. Chiar dacă nu apucasem să fac cunoştinţă cu el, simţeam o mare atracţie pentru el. Cât de mult începusem s-o invidiez pe colega

mea Andra, când îmi dădusem seama că se bucura de prietenia lui! Cât îmi dorisem să pot face ceva ca să-i iau locul. Ca printr-o minune, acest lucru se întâmplase, fără ca eu să întreprind nimic. Venise pe neașteptate și pe nepregătite. Fusese acea seară în care el mă invitase la serata pe care o organiza împreună cu ceilalți prieteni ai lui. Cât de bine mă simțisem! Cât de fericită putusem fi!… Din acea seară nu ne-am mai despărțit.

Doamne, orice s-ar întâmpla, oricât de grav a fost accidentul, mă voi resemna. Numai să nu îl iei de lângă mine. Doamne! Tot timpul am ținut la el. Chiar și în ultimii ani, când i-am arătat-o mai puțin. Ce a fost cu el în ultima săptămână? Niciodată nu știu să fi fost așa de tăcut. Părea îngândurat și fără chef de vorbă. Nu l-am mai văzut să stea la el în birou și să nu facă ceva. Cât a fost acasă, mai mult în birou a stat. Poate îl frământau prea mult problemele sindicale. Dracul să le ia, că din cauza lor a pățit acest necaz.

Dar uite că stau așa și nu fac nimic și în curând o să apară Vio cu băiatul lui, să mergem la spital la Valentin. Să ajung odată acolo, să văd ce a pățit… Doamne, simt că nu mai putere nici să mă îmbrac. Nu mai știu ce să fac. Ce să iau pe mine? Mari a vrut să rămână cu mine, să mă ajute, dar eu am refuzat. Să încerc să fiu tare. Să îmi stăpânesc plânsul și să mă grăbesc cu îmbrăcatul. Poate nu va fi atât de gravă situația, pe cât mi-o închipui eu. Dar de ce nu reușesc să cred în această idee? De ce am sentimentul că Valentin se află într-o situație tare gravă?…

Of, în sfârșit am reușit să fiu gata cu toate! Cred că am luat tot ce trebuie cu mine.

Capitolul XXV

„Două chemări ne sfâșie mereu: chemarea cerului și cea a pământului. Pentru că omul e spirit și materie”.

Au trecut patru zile de când Valentin ne-a părăsit. Ieri l-am condus pe ultimul drum. De trei zile, din cerul plumburiu, o ploaie măruntă și rece se scurge întruna. Tot de atâtea zile și sufletul meu este tot atât de cenușiu și trist.

Când am ajuns vineri seara la spital, deși Mara și cu mine nu aveam cum vedea fața Amaliei, din glasul ei înțelesesem totul. Cu puține minute înainte de a ajunge noi acolo, medicul constatase că inima lui Valentin încetase de a mai bate. Toate încercările de a-l resuscita fuseseră zadarnice.

Trupul lui Valentin a fost adus la Vâlcele a doua zi. S-a întors la Vâlcele doar trupul lui Valentin, căci sufletul o pornise din acea seară spre alte zări mai luminoase şi mai lipsite de griji. De acolo poate va putea să-i vadă pe toţi cei dragi rămaşi aici, pe pământ. Atât pe Mirela şi fiica lor, cât şi pe cei de la Vâlcele.

Săptămâna trecută, pe vremea aceasta, făceam cu Valentin proiecte de viitor. Şi iată, acum, doar amintirea lui mai stăruie în mintea celor ce l-au cunoscut. Ce este şi viaţa pe acest pământ!… O goană continuă după ziua de mâine şi o permanentă luptă cu ziua de azi. Nicio garanţie că ai să mai atingi clipa următoare. Primul pas în viaţă este şi primul pas spre moarte.

Îi spuneam odată lui Gioni cât de îngrozitoare îmi pare trecerea din această lume în cea a morţii. Cât de insuportabilă este ideea că vei rupe toate legăturile cu cei vii! Odată trecut dincolo de orizont, nu ai să te mai întorci niciodată printre cei dragi. Nu vei mai şti nimic despre ce ai lăsat în urma ta. Întrebându-l dacă nu simte şi el acest regret, când se gândeşte la sfârşitul vieţii, răspunsul lui a avut darul să mă facă să văd, de atunci, mult mai detaşat şi mai senin, această problemă. El priveşte această trecere cu linişte şi împăcare. „De faptul că după moarte nu voi mai şti nimic despre ce am lăsat în urmă nu-mi fac niciun fel de problemă. Nici de ceea ce a fost înainte de venirea mea pe lume nu am ştiut până nu m-am născut”.

Pe lângă părerea de rău care mă stăpâneşte, în urma dispariţiei lui Valentin, mai sunt chinuit şi de soluţionarea problemei cu banii aflaţi în contul ştiut numai de noi doi. Imediat după ce aflasem de moartea lui Valentin, am şi început să-mi bat capul pentru a reuşi să-mi dau seama cum ar fi mai bine să procedez cu acei bani.

Dacă ar fi vorba numai de Mara şi copiii ei, le-aş semnala existenţa acelui cont şi i-ar privi ce ar face cu el. Cum, însă, în joc se află şi Mirela cu fiica ei şi a lui Valentin, lucrurile se schimbă. Ar exista şi posibilitatea de a-i informa pe toţi de existenţa contului şi să-i las să se descurce cum vor şti. Nu. Aceasta cred că ar fi cea mai proastă soluţie. S-ar putea naşte neînţelegeri între ei, ce ar umbri amintirea lui Valentin şi m-aş simţi foarte vinovat. Ar constitui şi o lovitură în plus pentru Mara, care este convinsă că nicio femeie nu a fost în stare să îl răpească pe Valentin de lângă ea. Parcă aud cum, a doua zi după înmormântare, când eram cu ea doar eu şi Mari, printre lacrimi ne spunea: „Chiar dacă în decursul vieţii, Valentin m-a mai înşelat cu câte

o femeie, eu sunt convinsă că niciuna nu a putut să-l determine să mă părăsească. Niciodată nu am simţit că s-a săturat de traiul cu mine şi că ar putea să mă părăsească. Sunt convinsă că într-adevăr, cu adevărat a fost numai al meu. Singura care a reuşit să mi-l ia a fost doar moartea". Nu. Nu mă lasă sufletul să distrug această credinţă a Marei. De acum înainte, toată viaţa Mara se va mângâia cu acest crez.

Într-una din discuţiile noastre, Valentin îmi spusese că acel cont îl va folosi numai pentru el, Mirela şi fetiţa lor. Eu urma să-l alimentez în continuare cu banii ce ar fi rezultat din anumite afaceri ştiute doar de noi. Aşa ne-am înţeles atunci. Dar acum, cum ar fi mai bine să procedez?... Ar fi bine să mă sfătuiesc şi cu Mari?... Nu. La ce să-i mai încarc şi ei sufletul. Un bun creştin ar apela la sfaturile unui duhovnic. Cât de bun creştin sunt eu, habar nu am. Cert este că nu m-am spovedit niciodată. Hm! Ce-ar fi s-o fac acum?... Rău este că nu mă pot hotărî asupra unei decizii. Şi totuşi va trebui s-o fac. Şi asta, cât mai repede. Dar... cum mama dracului să procedez?... Este tare greu de luat o decizie în acest caz.

Ce idee trăsnită îmi trece prin minte! Dacă toate acestea s-ar petrece într-un roman, cea mai simplă soluţie, poate şi cea mai ingenioasă, ar fi să las cititorii să aleagă singuri rezolvarea.

CUPRINS

Capitolul I

„Din plăcere se naşte neliniştea". ...5

Capitolul II

„Orice fiinţă vie năzuieşte spre obţinerea satisfacţiei, pentru că satisfacţia constituie valoarea suprema, ţelul vieţii oricărui om, fiind obţinerea fericirii". ...35

Capitolul III

„Când e atinsă, femeia simte că se dăruieşte.

Dacă nu e împlinită în dragoste, va căuta alta, acceptându-l pe primul venit ce va şti să i-o dăruiască." ...42

Capitolul IV

„Nu trebuie să accepţi să trăieşti oricum.

Dar oare poţi să trăieşti cum vrei?" ...51

Capitolul V

„Cu o femeie nu poţi face decât trei lucruri: să o iubeşti, să suferi

pentru ea sau să o transformi în literatură". ...56

Capitolul VI

„Ce imens pustiu inexplorabil este viaţa fiecărui om!

Cât de imposibil este a pătrunde şi a cunoaşte cu adevărat forul interior al unui individ Câte drame numai de el ştiute se desfăşoară în singurătatea din interiorul lui! Cât de bine l-ai cunoaşte pe un om, îţi este foarte greu, dacă nu chiar imposibil, să pătrunzi dincolo de faţa invizibilă a lucrurilor."...78

181

niciodată. Moralitatea este un lucru greu şi serios, ce pune mari probleme de voinţă."...152

Capitolul XX

„În ochii tuturor oamenilor, prezentul nu se bucură de apreciere. Trecut ui şi viitorul doar pot avea acest privilegiu, „...159

Capitolul XXI

„Clipele se scurg neîntrerupt înainte. Asemenea valurilor unui flux, se bulucesc către ţărmul infinitului, se izbesc de el şi se prăbuşesc în abisul timpului". ...164

Capitolul XXII

„Amintirile sunt singurul Rai din care nimeni n-a putut fi alungat vreodată". ...167

Capitolul XXIII

„Nu este dezonorant să nu poţi să atingi un ideal, ci să nu ai niciun ideal". ...172

Capitolul XXIV

„0 lume fără speranţă e irespirabilă sau doar materială.

O viaţă nu valorează nimic. Dar nimic nu are valoarea unei vieţi."...174

Capitolul XXV

„Două chemări ne sfâşie mereu: chemarea cerului şi cea a pământului. Pentru că omul e spirit şi materie". ...178